

FullTükör 3

*Válogatás a Fullextra Művészeti és Irodalmi portál
alkotóinak 2008. évi műveiből*

ISSN 2060-6435

Kiadja: a Fullextra Kulturális és Irodalmi portál közössége

Felelős kiadó: Lőrinczi L. Anna

Szerkesztette és tördelte: Máté László

Lektorálta: Kovács Anikó

Szerkesztők: S. Farkas Zsuzsanna, Tóth János, Kamarás Klára,
Földi László, Arany-Tóth Katalin,

Borító fotó: Maszong József

Bevezető gondolatok

*„Legyen olyan az ember, mint gondolat s a szó,
amelyekből verset épít, formál az alkotó.”*

(Mickiewicz)

Gondolataim az alkotás élményének nagyszerűsége körül forognak. Mindannyian, kiknek művei e kötetben szerepelnek, bátran belevágtak az ismeretlenbe, és kitették szívüket a porondra. Ez egy olyan út, melyen több a buktató mint a siker, több a munka, mint az elismerés... Könyvünk kifejezi az adni akarást, és azt a vágyat is, hogy szebbnek láthassuk világunkat...

Lörinczi L. Anna

Már Lawrence Durrell óta tudjuk, hogy "Az a szerelem a leg-gazdagabb, amely bízik az idő bíraskodásában."

Nos, mi – akik ezt az antológiát összeállítottuk saját magunk és a Fullextra alkotóinak javaslatára – pontosan e mondat szellemében gyűjtöttük szép csokorba a 2008-as év "termését" a portál hatalmas, virtuális virágoskertjéből.

És igen, hiszünk az idő bíraskodásában.

Hisszük, hogy akad közöttük nem is egy, amelyet nem tud majd kikezdeni az idő vasfoga – és büszkén jelenthetjük ki: innen, a Fullextráról indult el egy – vagy több – ígéretes és szépen ívelő irodalmi karrier.

Kovács Anikó

Remélem, hogy gondolataink értő olvasókhoz jutnak el.

Kamarás Klára

Amikor anno eszembe jutott – mint e könyv lehetséges címe a Fulltükör –, arra gondoltam, hogy ez a könyv egy tükörképe valóban a www.Fullextra.hu alkotói közösségének, annak egy éves munkájának, az egyének éves munkájának külön-külön, és ha majd előveszi a régi (mára már tényleg régi, hiszen a 3. kiadásnál járunk) FullTükröket, akkor mindenki a saját fejlődését is láthatja ebben a tükörben. És hogy mégsem kis dolog ez, mi sem bizonyítja jobban, minthogy minden alkotás beleégett a foncsorába.

Káli László

A világok között, legyen az egy-egy ember, vagy egy-egy dimenzió, a kapuk mindenkinek nyitva állnak. Elég ha meglátjuk, de akarnunk kell átlépni rajtuk, mert a kalandok mindenkit várnak. Ez a könyv is kulcs, átjáró a mindennapok, és az ünnepek között. Csak szem és szív kell hozzá.

Hepp Béla

Örömet okozni csodálatos dolog...

Bízom benne, sőt tudom, ezzel a kötettel sokaknak szerzünk élményt, legyen az a benne szereplő alkotó, vagy a bennünket olvasó, irodalmat kedvelő ember.

A Fullexta szlogenje a régi: mi ezt a műfajt "szerelemből csináljuk". Aki ismer minket, és olvassa írásainkat, ezt nem is vonja kétségbe. Az írás szeretete, kényszere bennünk él, "megfertőzött" bennünket. Örökre.

Szeretettel ajánlom a válogatást mindenkinek! Teljen benne sok örömtök!

S. Farkas Zsuzsanna

Az ember halandó. Egy apró pillanat a gigászvilágban, porszem a hatalmas lendkeréken... És mégis nyomot hagy maga után a néhány kozmikus-percnyi élete során. Kéznyma ott marad, mihez csak ér. Csak önmagunkon múlik, hogy mennyire maradandó névjegyünk.

Hiszem, hogy ez a könyv sokak számára jelent majd feledhetetlen órát, s készíti gondolkodásra, röpke megállásra ebben a rohanó világban mindazokat, akik kezükben tarthatják.

Földi László

Az olvasó egy üzenet gyűjteményt tart most a kezében.

Utunk során megkaptuk ezeket a szavakat, színeket, formákat. Megkaptuk, hogy továbbadjuk. Hiszem, hogy nem hiába születtek meg ezek a művek. Üzenünk velük, valakihez eltalál. Mert szükségünk van rá.

fényesi Tóth János

Milliók születnek arra, hogy átadjanak valami különleges, maradandóan szép élményt az emberek számára. Hiszem, hogy mi is része vagyunk ennek a szépséggel és felelősséggel bíró alkotóvilágnak. Olykor elveszni látszunk a sokaságban, de mikor megszületik a lelkünkben egy-egy csoda, mi, magunk is rácsodálkozunk. Íme, egy újabb esztendő legszebb kincsei – szeretettel, az olvasónak.

Arany-Tóth Katalin

E kötet írói és szerkesztői önként és ingyen teszik szebbé ezt a robotgép világot. Aki pedig olvassa, megkapja az ajándékot: kiléphet a körből, s egy kicsit ember lehet újra.

Piro M. Péter

A versek eltírtolt álomképeket válthatnak ki az emberi képzeletben. Mosolyra és sírásra sarkallhatnak. Halált győzhetnek, életet menthetnek. A versek átélt gondolatok hatására íródnak, amit minden emberi lélek a saját világává formálhat és alakíthat. A szavak ereje lehet gyengéd simogatás, de lehet élesre töltött fegyver is, mely fájdalmat okoz. Mindennél nagyobb erővel bír, ha szívből ered.

Én úgy érzem egy olvasónak sem fog csalódást okozni könyvünk olvasása.

Kun Magdolna

Sok ember, sokféleképpen gondolkodik, sokféleképpen ír. Így van ez a mostani Fulltükörben is. Az irodalom szeretete – tisztelete azonban összeköt minket.

A könyv szerkesztése közben eljátszottam a gondolattal, hogy 25, vagy 50 év múlva egy irodalomkedvelő kezébe akad ez az antológia. Vajon milyen érzéseket vált ki belőle? Megérti-e az üzenetünket? Mert bármennyire is furcsa az író ember a jövőnek üzen.

Nagyon sok munka volt, amíg ezt az antológiát összeállítottuk. Én egyetlen percét sem sajnálom.

Máté László

André Ilona Ibolya**/lenaneni/**

Szalonnás rántotta

Egyik nap valami nagyon gyors, amolyan tízperces ebédet akartam összecsapni, és a hűtőben nézelődtem, hogy miből is gazdálkodhatok, amikor megéreztem a szalonna illatát.

– Jé, tényleg! Megvan! Szalonnás rántotta puliszkával. De rég nem főztem!

Gyerekkoromban majdnem mindennapi ételünk volt. Egy héten legalább négyszer-ötször ezt ettünk, és az volt benne az érdekes, hogy reggelire vagy vacsorára éppen úgy illett, mint ebédre, és nem lehetett megunni, mert ezeregy változatban készült: sok hagymával, nagy szeletekre vágva és éppen csak megüvegesítve, vagy csak szalonna és tojás, de akkor a tojásokat jó habosra felve a forró zsírba öntöttük, hogy púpos rántotta legyen. De készült zöldhagymával, túróval, tejföllel, télen kolbász került bele.

Apám volt a mestere. Vasárnap reggelente legtöbbször arra ébredtünk, hogy apánk füttyöreszik, énekel, csattog a kályhaajtó, a fedő, készül a reggeli.

Anyánk sóhajtozott.

– Jaj, hogy ez az ember! Hogy legalább még ilyenkor sem lehet legalább egy kicsit pihenni tőle!

De mi, gyermekek, nem igazán vettük a szívünkre édesanyánk zsörtölődését, bátyámmal az ágyban össze-összenézve alig vártuk, hogy kivágódjék a szobaajtó egészen a sarkáig, és apánk a küszöbről elharsogja:

– Hé, csolovékok, ki jön reggelizni?

És mi ugrottunk, szaladtunk, kuporodtunk oda az asztalhoz és ettünk, ettünk. Fenséges volt. A király sem evett különbeket, ebben mindig egyhangúlag megegyeztünk.

Anyánkat kivéve. Sejttem, hogy nem nagyon szerette a puliszkát, vagy túlságosan parasztos ételnek tartotta, de ha lehetett, elkerülte. Puliszkafőzéskor apámmal legtöbbször összekaptak.

– Micsinálsz? Ne katyvald össze, hagyjad, hogy főjön! – ri-pakodott rá apám. – A puliszkát jól meg kell főzni, kell hagyni, hogy szuszogjon. Te mindig csamigát főzöl.

Régebben és is gyakran készítettem szalonnás rántottát, a nagyok imádták, de aztán valahogy elmaradt. A nagylányom sárgaságos lett, diétáznia kellett, utána meg elkezdődött a kötelező fogyókúra, éppen csak egy pár falatot eszik, most is olyan, mint a nádszálkisasszony, és persze nekem sem hiányzik a nehéz, zsíros étel. A nagyfiam sem lakik már velük, a kicsi meg válogat, alig van egy-két étel, amit megeszik.

Ha nagy ritkán mégis puliszkát főzök, mindig megkommentáljuk a gyerekekkel, hogy: „na, ez szuper lett, ez után Feri tata is megnyálná az ujját”, vagy „hát ezt elsiettem, ezért apám a puliszkakeverőt a hátamra tenné”. Ilyenkor gyakran elemlegetjük a régi dolgokat, mesélünk ilyent-olyant. Főleg a nagylányom emlékszik jól a nagyapjára, a közös évekre.

– Feri tata olyan, de olyan finom pityókás tokány főzött, és én odaültem a székre, és ő adogatta a számba. De Klári mama nem engedte, mindig veszekedett vele, hogy csípős és hogy ne adjon többet, mert beteg leszek. És én haragudtam mamára, de nem mertem szólni, hanem addig ültem ott, amíg mama kiment, és amikor nem látta, akkor Feri tata még egy-egy falatot a szájamba lopott. Jaj, anya, te miért nem tudsz olyan finomat főzni?

Öt éves volt a nagylányom, amikor apám meghalt. A kicsi meg másfél éves. Ő már egyáltalán nem emlékszik apámra. Pedig akkor már elég jól motyogott, és rajongott a nagyapjáért, főleg, hogy hét közben náluk volt. Amikor apám hazaért, ő már szaladt elébe, és rángatta a kabátujját: „vedd le tata, vedd

le”, vitte a papucsait, hogy húzza fel, odaráncigálta az ágyhoz, mászott fel az ölébe és követelte, hogy énekeljenek, játszanak. A temetés körüli felbolondulásban nem volt időnk a kicsire, a sógornőmnél hagytuk, akkor volt először távol tőlünk, és érdekes módon teljesen kitörlődött belőle minden emlék. Utána hiába kérdezgettem.

– Kié ez a papucs?

– Senkié.

– Ki alszik ebben az ágyban?

– Senki.

– Ki van itt a fényképen?

– Bácsi.

Úgy fájt, hogy így elfelejtette, hogy képes lettem volna meg-
rázni azt a csepp gyermeket: hogy lehet ilyen háládatlan, hogy felejtette el három nap alatt, amikor a nagyapja kedvence volt. Mennyit sétáltatta, etette, játszott vele! Apám ragyogott, egészen megfiatalodott, amikor a kicsivel volt.

Aztán egy hónap múlva az úton egy apámhoz hasonló öltözetű öregember után sikoltva megfutamodott.

– Tata, vájj meg, tata!

Alig tudtam elkapni, hogy ki ne szaladjon az utcára, az ölemben is vergődött, sikoltott, és ott a járdaszélre lerogyva sírtuk, sírtunk, sirattuk el apámat.

A kicsi fiam sohasem láthatta: apám halála után született két évvel. A nevét viseli, ő is Ferenc. Jó név az, nem tiltakozott soha ellene. Ha szóba kerül a nagyapja, nem kérdez, nem mond semmit, csak csendben figyel, de a szájzugában megbúvó mosolyáról látom, hogy jól van, hogy rendben van, hogy ilyenkor nő a lelke.

Jól van, na, nem kell így elérzékenyülni, elég sós a puliszka, nem kell még jobban megsózni!

De tényleg, miért is nem főzök gyakrabban, hiszen ilyenkor apám is mindig odaül mellénk az asztalhoz, mindig eszünkbe jut! Most is ez a pár perc alatt, amíg megfőztem, mennyi minden végigfutott az agyamon!

De már kész is, hívhatom a gyerekeket ebédelni.

Elsőnek a kicsi fiam battyog ki a konyhába.

– Boááá! Mi ez a förtelmes bűz? Én olyant biztos, hogy nem kérek. Nekem csak tejes puliszkát tegyél!

Másodiknak a tavaly érettségizett, 'kicsi' lányom érkezik.

– Hm. De fura szag van! Nem vagyok biztos benne, hogy kérek belőle. Esetleg megkóstolom...

És kívágódik a bejárati ajtó, érkezik a nagylányom, a nádszálkisasszony, és már az előszobából elkezd lelkendezni.

– Jaj, mi ez a finom illat? Várj, ne mondd meg! Kitalálom. Megvan! Feri tata, szalonnás rántotta! Kérek, de sokat, sokat!

*

Pesttől úgy harminc kilométerre délre, egy kisvárosban vasárnap reggelente egy mikulásarcú, ötvenes férfi tesz-vesz a konyhában, hagymát szeletel, túrót szór rá, puliszkát főz. Nem füttyörészik, nem énekel, de ilyenkor az ősz szakáll között kisfiús, huncut mosoly bujkál. Majd felszól az emeletre: 'Csemeték, kész a reggeli.'

A nyolcvan kilós, szakállasodó kamasz fiú most egyből lecsapja a fülhallgatóit, türelmetlenül kopog a fürdő ajtaján: 'Emő, ne szépítkezz annyit, apa rántékot főzött. Igyekezz, mert kihűl!' – és ledübörög a lépcsőn.

Ilyenkor Feri tata Százhalombattán ül az asztalhoz.

Arany-Tóth Katalin /aranytk/**Természeted vagyok**

Léted, biztonságból emelt
hitemnek új templomot.
Ujjam imára kulcsolva
köszönlek a Mindenségnek,
s gyónom a sok kételkedő,
eltékozolt tegnapot.

Kapuid megnyíltak felém
– lelkedben otthon vagyok.
Míg szótlantul engem nézel,
jól tudod, mit gondolok.

Lélegzeted engem éltet,
szememben reményed ragyog,
bánatodban csendes vigasz,
hiányodban szükség vagyok.

S a szavak, ha kiáltanak,
s köröttem örvény forog,
szelíd hangodban nyugodva
fogadom be békességed,
bennem ébred érintésed
– mert természeted vagyok.

2008. május 26.

Menedékvágy

Felhő-tiszta mosolyra vágyom,
nem üres kacagásra.
Azt akarom, hogy ölembe hulljon
a szavak, tettek látszat-igazsága!
Előttem terülve, megadva
mutassa magát a gát!
Hallani akarom, amint
elrejtett titkaink tisztasága
lelkünk üdvéért kiált odaát.

Csak egyetlen jelet várok válaszul.
Mindegy az már, hogy Sorsomon
átok, vagy áldás simul...
csak valaki zúgja, harsogja
– ha tudja –
hány vezeklést nyom
elvétett bűneink ólomsúlya?
S vezet-e még valami
innen túlra?
– vagy csak a nyomor görbítette
csapás visz egyre beljebb
ebbe a pokoli alagútba...

Mit bánom már, mi az ára:
ébredjek életre,
vagy pusztulásra;
de taszítson végre
e kínzó lét-ketrecből
lélegző kiútba a tér
– mielőtt az Út előttem
végleg véget nem ér.

Nézzétek!
Cirkuszi mutatvány az élet
– pompázó rivaldafény
mutogat megannyi
bűvésztehetséget – s lám,
görnyedve roskadnak
lábaink előtt
a látvánnyal zsúfolt
üres varázs-szekrények.

Én felhő-tiszta mosolyra vágyom.
Nem üres kacagásra. Ha kell,
hát perzseljen az igazság
tűzben égett maradványa!

S ha hiába várok
e megváltó akarásra,
eljön az a nap is
– tudom –
mikor égre koldul konok
büszkeségem izzó lángja.

Akkor majd elsuttogom
utolsó kérésem:
utamon tovább
csillagok fénye kísérjen,
hogy megtaláljam
végső menedékem.

Köszönlek, Anyám

Nézlek, ahogy fáradtan
mozdul törékeny tested...
Gyengülő erőd titkolva,
válladon pihen kereszted.

Nézlek, ahogy sápadtan
a múlt terhét vonszolod;
reményed könnyekbe rejtéd,
s csak szótlantul hordozod.

Nézlek, ahogy álmatlan
éjed ül egy hajnalon
– szemed alatt szarkalábot
mélyít az aggodalom.

Nézlek, ahogy szeretve
vársz, vagy éppen jössz felém:
ősi ösztön hajtja lépted
– áldott úton Fény kísér.

Nézlek, ahogy keresve
felém nyúlnak karjaid...
Ölelésbe fojtott könnyek
sírják Sorsunk harcait.

Nézlek, ahogy magad
áldozva vigyázol rám...
Óvjon meg Téged az Isten
és tudd: szeretlek, Anyám.

Kötéltánc

Szobám börtönének szűk
terében fekszem, tétlen.
A festett falakat bámulom,
s a tudattalanba ágyazom
magam – ébren álmodom,
gondolattalan.

Elmémnek hazudom,
hogy a nyugalmat
akárom, de messzire
száműzve, csak a gondokat
hajszolom, s hagyom
hogy ez a remegő félelem,
mint féktelen hatalom,
örvénylő mélységbe sodorjon.

Úgy tűnik, hogy az idő,
gúnyosan engem cáfol,
mert egy-egy perc,
most oly szorosan
magához láncol,
s csak a szeszélyes Sors
fanyar játéka lehet csupán,
hogy összetört lelkem,
vergődő erőmmel, mégis
büszkén párbajra áll.
S míg énem ébredni vélem,
a cinkos félhomály
velem sír, velem zihál.

S bár a pánik, olykor
szűnni látszik – ördög
a tündérrel kötél táncot
játszik – érzem, ahogy
remegő testemen
elernyed az izom,
s néhány percre
belém hatol a nyugalom...
de egy nehéz sóhajjal
belső harcom
újra és újra folytatom.

2008. január 23.

Ábel Andrea/AngyaliAndi/

Erdő mélyén

Ágak között fény
gyenge kis nyaláb
nem ad meleget
egy percre legalább
sűrű sötétség
szívemben gyűlölet
dermesztő a hajnal
egyedül reszketek
a felhők felett magasan
csillagpor boldogság
karnyújtásnyira tőlem
ott az egész világ
egy csoda-élet
mint aranykalitka
bezárná fekete énem
a lélegző halálba
nem voltam sose jó
mindennel megalkuvó
fehéren tündöklő
bársonyos takaró
de voltam a fájdalom
mi kegyetlen harccal
szenvédélyes szívvel
makacs akarattal
hevítette vágyad
korbácsolta véred

izzó lávaként
öntötte el tested
s egy pillanatra hittem
boldogságot adok
démoni lelkeimmel
szeretni is tudok
de ez a szerelem
fekete éjben született
fekete élete napfényben
már büntetett
fehér szárnyaim
feketén suhannak
fehér lelkemet
eladtam a pokolnak
kínáltam az enyémet
a tiédért cserébe
árva önmagam
dobtam le a mélybe
s itt vacogva
az erdő sötétjében
egy kósza kis fénynyaláb
alig melegében
reszketek érted
hogy ne legyen hiába
hadd legyen boldogságom
boldogságod ára
s amit kérek csak
egy röpke pillanat
hogy emléked homályából
én is felragyoghassak.

Bennem élsz

Bennem élsz, örökre,
minden pillanatomban,
s telhetnek akár századok,
mégis... a csillagokban,
vagy tán sorsunkban...
hordozzuk egymást mindörökre,
hisz szívünk eggyé vált, s őrlődve
létünk kegyetlen bajában,
tudd, hogy egy másik,
egy szebb világban
ott vagy te, s ott vagyok én,
hol életünk egy álom-költemény...
Ott, ahol vágyaink valóra válnak,
ott, ahol nincsenek könnyek,
s nincs semmi bánat...
Mindegy, hogy a pokol,
vagy a mennyek kapuja vár,
csak légy bennem örökre,
úgy szilánk sincs, mi fáj...
Egy másik életben,
ha újra születünk,
rád találok ismét,
hisz ez sorsunk, végzetünk.
Szívem mindig a tiéd volt,
s marad is örökre,
nézd hát, kegyetlen Sors,
ezt nem törheted össze!
Hatalmad itt véges,
erősebb vagyok,
a szerelmemmel szállsz harcba,
s ez ellen minden megbukott.

El kell engedjelek

Véges volt az idő,
mi nekem adatott,
csak húztam, húztam
az utolsó pillanatot,
csak látni akartalak...
látni még egyszer,
szemedbe nézni,
s elveszni ezredszer...
De indulnom kell drága,
indulnom azonnal,
lassú lépteimmal,
kegyetlen fájdalommal...
Talán ennyi volt, mi
feladatot rótt rám az ég,
szívem minden szerelmével,
lelkem már a tiéd.
Ám kitelt időm, kitelt életem,
erőd hatalmas lett,
s elereszted két kezem...
Hisz, nincs már szükség angyalra,
védő szárnyaira,
gyémánt-csillag könnyeire,
lágycsókjaira...
Lépkedek a vízparton,
lassan lépkedek,
lágycsók hullámok ringatnak,
s magam mellé képzelek,
ahogy fogod még a kezem
finoman ölelve,

ahogy suttogásod elvész,
elszáll az egekbe...
Hová tartok most,
honnan nézhetlek,
örök szerelemmel,
mindig őrizhetlek...
Mi nem múlik soha,
beleégett szívembe
de el kell engedjelek,
s lépnem a fellegekbe.

Érzés nélkül

Dühödt tigrisek marják a szívem,
pokolba kívánom minden meglelt percem,
ordítanék néha, bele a világba,
átkozott életem csapnám a pocsolyába!
Dübörgő vérem lüktet ereimben,
már nincs alázat, nincs fájdalom bennem,
kárhozott lelkem magamba zárom,
jég alá vele, hisz ott sem fázom.
Régen, tegnap... valaha ki voltam,
álmodozó lényemet halálra gyilkoltam,
brutális erővel kiteptem, kihúztam,
jószágom szilánkjait is ízzé-porrá zúztam.
Most azzá nyomorítottál, mi rendíthetetlen,
érző szív helyén csak kőszikla reccsen,
kegyetlen vagy világ, én is azzá válok,
te akartad ezt Sors, már nem tétovázok!

Bartalovics Zoltán /prayer/**Kézfogó**

Rónába kiált a távol.
Sőre fordul ki karámból,
s a pitypang vajúdó lánya
ezer fiút szór a tájra.

Pörös ajkát szél zúgatja.
Durrog a csikós ostora
s a repceföldre tévedőt
itatni tereli előbb.

Redőzött lapály mindenütt.
S a szilfát rágszáló ürüt,
kisgyerek nógat kötélén
aprócska bokor tövébe.

Lajtos hordót húz a szekér.
Ihatnék a markos legény,
s díszes kecskebőr kulacsán,
nagyot teker annak nyakán.

És a puszta ünneplőben!
Bárányt béget a felhőben,
s gőzölögve, fejen állva,
esküt szór a délibábra.

Bogár

Ugyan mit mondhatnék nap, mint nap, amitől életre kél a holt, s az árnyakban vacogó emlék falhoz lapuló vállal menedéknek érzi a kutyaugatást is...

Amitől ablakok reccsennek nyikorgó kerettel, zsaluk közt megbúvó szempárok között, mert halk léptekkel várják a remény elveszett kopogását.

Vagy csak füveken botorkáló bogarak rejtik a Hold eosin fényét, ahogy meg-megcsillan a kikandikáló levelek közt?

...Emlékszem, tán gyermek járt bennem és ócska ruhámban ért el a boldogság, mikor egyik estelen szentjánosbogárka szállt a kerten át, megérintve a szőlőlugason fennakadt fáradt, ócska szívem.

Jaj, azt a pompát, mi gyúlt bennem, és megmozgatta arcizmaim, mert elhittem a csillagok hullásának igaz meséjét, amikor beteljesül a valóság, hazug világban.

...És megérintve puhaságát, kialudt kicsi teste, hiába voltam óvatos. Akkor jöttem rá, ne akard a világot magadnak! Legyél csak részese szerényen, csendben, de mit ád, az belemaródik minden idegszáladba, ahogy mozogsz, ahogy beszélsz, ahogy teszel benne.

...Csak ültem ott, némán, néztem, ahogy életre kél ismét benne a fény, és tudtam, a remény dobogólábait az utcákon, tereken, nevenincs koporsókon, kik bölcsőbbek lehettek tán mindenkinél, mert kik remegő lábakkal ülnek este a tévét bámulva, nem tudják, mennyi a világ. Mert nekik az éj csak szobájukig tart leeresztett redőnyökkel, néha rést üt rajta néhány csillag, de nem vetülhet árnyként takarójukra szemfedőnek...

Látod?.. Én gyermek vagyok ismét. Bennem bogárként él a Hold, a csillag, a petrezselyem fűszeres illata ott a kertben, hogy lecsillapodhasson minden menekülő emlék, alvónak

szemébe szállva, engedve, hogy tovább álmodhassa a bennem
megélt csodát...

Kamarás Klára: Csendes délután

Bazsó Gábor**/Baggio011/****Halott mennyasszony**

Hol az a szenvedéllyel teli nyár?
Hol vannak a szívünket összekötő évek?
Milyen szép volt, tán nem is tudod már,
Bennem még fellelhetők a homályos képek.

Hol van már az a boldog szó,
Mit együtt mondtunk: igen!
Feketébe olvadt a lehullott hó,
Mi sárba tiporja beléd vetett hitem.

Úgy szeretnék gyöngyhalász lenni,
Vízbe fült emlékedet felhozni a mélyből,
Szeretném még egyszer átérezni.
Szerelmes szívem minden erejéből...

Zavaros éjjelek után rémálom az ébredés,
Hagyj már békén, legyen ennek vége!
Mondd, meddig tart még ez a gyilkos mérgezés,
Mikor lépjek az örök élet mezejére?

Csendesen figyelek, kereslek az égen,
Minden porcikám gyűlöl, s könnyörögve kér:
Látom elszuhanni emléked az éjben,
S még látom, ahogy fátylat bont a júliusi szél...

Állítsd meg a világot!

Csendre int a sors már régen,
szótlán nyugalomra ítélt.
Elsöpör a hóvihar a kegyetlen télben,
sosem tudom előre a hajnal hol ér.

Értelmetlen létem értelmet ad sokaknak;
szomjuk csillapítja vérem.
A falakon át is lelkemben kutatnak,
tán még a holnapot megérem...

Vigyázhatnék rád is, óvhatnálak téged.
Megtehetném, jól tudom.
De nem érdekelt soha a léted,
ha volt is szívem, most eldobom.

Kimetszem a nyelvem is,
szavakkal ne bántsalak soha.
Érted eladnám a lelkem is,
de minden perc oly mostoha!

Hisszük, ez csak átmeneti állapot...
Hazudj csak magadnak!
Élünk, mint a megvadult állatok,
kik egymás húsába harapnak

Túl gyors lett itt minden...
Se eleje, se vége.
Szertefoszlik, amiben hittem,
s kérdően tekintek az égre.

Mikor elhalkul a dal, s nincs már mire várni.
Akkor állítsd meg a világot, hogy le tudjak szállni!

Ha sikerülne részemből a te részeddé válni.
Kérlek, állítsd meg a világot, hogy le tudjunk szállni!

Rohannak a perceink, már alig-alig látni.
Húzd be a vészféket, én le szeretnék szállni!

A sínre hajtom fejemet, tépjen, szakítson, bármi!!!
Állítsd meg a világot, én ki akarok szállni...

Ne küzdj ellenem!

Szeretném látni, ahogy szíved szabadon szárnyal,
Látni, ahogy közeledsz felém kéjtől izzó vággyal
Érezni az illatodat, meghallani tested hívó szavát
Jöjj végre értem! És törd meg az ezer éves magányt!

Ne harcolj az ellen, mit már elrendeltek régen,
Hisz csillagokban írták meg, hogy felfedjék az éjben
Ne harcolj már ellenem, mert háborúkat szítasz
Szíved minek szeret, ha eszeddel csak itt hagysz?

Ne add félig lényedet, ha lelked mélyét nem lelem,
Mert önző ember vagyok, és mindened kell nekem
Ne döntsön le lábamról a kellemesen kínzó láz,
Legyen ez az álmom címe: a nő, aki megbabonáz

Megadom hát magam, zúzd le a még sértetlen falakat,
Tépd le megmaradt ruháim, míg én lesem minden szavadat
Légy addig pimasz s vad, míg én a sulykot elvetem
Megtehetsz bármit ma éjjel, csak ne küzdj többé ellenem...

A versverseny harmadik helyezett műve a közönség szavazata alapján

Gyilkos szerelem

Csak bújj hozzám oly gyengéden,
Hadd érezzelek úgy, mint rég!
Nekem Te vagy minden reményem,
Lelkem hegycsúcsairól olvadjon a jég!

Gyilkoljon meg szerelmünk,
Tépjen cafatokra a néma szenvedély!
Szemeinkkel a múltban merengünk,
Míg közös utunk a végére nem ér.

Égesd bőrödbe a nevem minden betűjét,
Míg én magamba vésem: SZERETLEK.
S hogy ne érjen téged semmi rossz,
most a Pokol tornácáról LEVETLEK!

A Mennyek kapujában együtt leszünk újra,
hogy kéz a kézben induljunk a kék kövezte útra...

Vagy mégsem szeretsz már?
Álom az, mit valóságnak gondolok?
Nem te vagy, ki reám vár?
Akkor mondd: miért is tombolok?

Hát akassz kötelet sajtó nyakamba,
majd szerelmünk emléke vessen le a szikláról!
Testem minden ere büszkébben dagadna,
míg ki nem szállunk az örök körhintából!

Döfd át fájó szívemet halkan,
mélyeszd bele pengéd lelkesen!
Szúrj, hogy sikításom még meghalljam,
aztán vérezzek el csendesen.

Hagyj magamra kérlek, vagy te temess el ősi lázban!
Rothadjanak rám a falak is, bezárva egy fehér zsák-
ban...

Bányai Tamás /thomba/**Ez a csúfságos élet**

Jucika a derekát fájlalta, mégsem ezért dohogott porronggyal a kezében. Lassan öt éve már, hogy a gyerekek saját lábukra álltak, nyugodtan élhetnének itt ketten. De hol van az a várva várt nyugalom? Mióta bezárt a gyár – annak is tíz éve! –, és Sándor biztonsági őrként dolgozik, teljesen felfordult az életük. Összevissza beosztás, pénz meg alig.

Biztonsági őr!

Hol itt a biztonság? Annak az irodaháznak igen, annak van biztonsága! Húszan is őrzik, éjjel-nappal. Csak azt tudnám, mi a frászt kell őrizni az aktákon. Nehogy felzabálják az aktakucakoc? Ahhoz madarakat alkalmazzanak, ne ilyen szerencsétlen alakokat, mint a férjem.

Biztonság!

A közös költséget is be kéne fizetni, meg a távfűtés díját.

Reggel váltotta fel az utolsó ezresét, és Sándor csak a jövő héten kap fizetést.

Kis híján sírva fakadt. A porrongy beakadt valamibe a beépített szekrény legfelső polcán. A polcról lebillent egy doboz, papírlapok hullottak szerteszét.

– A francba! Még ez is?

Felnyögött, amint a fájós derekával lehajolt. Felemelt néhány papírlapot.

Éppen ekkor nyílt a bejárati ajtó. Szotyola Sándor lépett a szűk előszobába. Földre dobta aktatáskáját, nagyot szusszantott.

– Csakhogy végre itthon!

– Pont jókor jössz – mondta Jucika, ujjai között a papírlapot szorongatva. – Ezzel a szeméttel mi legyen?

– Milyen szeméttel? – képedt el Sándor. Más fogadtatást várt.

– A régi írásaiddal. Amiket soha nem vittél el sehova, csak álmodoztál, mint mindig, hogy milyen nagy író lesz belőled. Szotyola Sándornak lefittyedt a szája.

– Lehet, hogy nem is jók. Meg aztán, hova vigyem? A mai bulvársajtónak nem ilyesmi kell.

– Kell vagy nem kell, csinálj pénzt belőle, ha már annyi időt belefecsegtél annak idején. A közös költséget be kéne fizetni, csak azt nem tudom, miből, s főleg, hogy mire. Ezt az egész házat ellepte a kosz, a lift nem működik, repedeznek a betonfalak. És ezért még fizetni is kell!

– Mit tehetünk, édes szívem?

Jucika kihúzta magát. Felszisszent a derékfájástól. Elfojtott egy káromkodást.

– Hát én megmondom neked, hogy te mit tehetsz. Felnyalabolod a papírjaidat és elviszed egy laphoz. Bulvárhoz, folyóirathoz, mit bánom én. Vidd valahova, és csinálj pénzt belőlük. – Felemelte a hangját. – Pénz nélkül haza se gyere!

– De szívem!

– Semmi szívecském! Valamikor hónapokat töltöttél el ezzel a marhasággal, hát most legyen valami hasznunk is belőle. Vidd el az írásaidat az Új Világhoz, és borítsd az egészet a szerkesztő fejére. Hadd lássa csak, miből és mivé lett ez a szép új világ, amit olyan büszkén hirdetnek a fejlécükön.

Szotyola Sándor nem mert ellenkezni a feleségével. Hóna alá szorította a dobozt, és lebattyogott a hatodik emeletről. A földszinti kukák mellett megállt.

– Bevágom az egészet a szemétbe – gondolta, s már nyúlt is, hogy megemelje a kuka fedelét. Mozdulata megfagyott a leve-

gőben. – Mégse! Egy hülye firkász is kidobhatja, ha nem tesszik neki.

Fájt a szíve ennyi áldozatos munkát veszni látni.

A szerkesztőség előszobájában körmeit lakkozó fiatal nő igazította útba, kaján vigyorral dundi képén. Sok útbaigazításra nem volt szükség, mindössze a szomszéd szobába kellett bevitnia.

Zilált alak tekintett fel rá az íróasztala mögül. Középkorú férfi volt, erősen kopaszodó. Bal kezének tenyerét feje búbjára fektette, mintha így akarná visszatartani magát attól, hogy felpattanjon ültő helyéből. A tenyér alól egy világ fájdalma sugárzott.

– Mit akar? – kérdezte a férfi, olyan ember hanghordozásával, mint akinek éppen ez a látogató hiányzott ahhoz, hogy csordultig teljen a pohár.

– Az írásaimat hoztam – mondta Szotyola Sándor a pályakezdő szerzők félszeg és kissé megilletődött hangján.

A bal kéz megemelkedett a szerkesztő fejéről, és a jobb kézzel együtt előre lendült. Úgy tűnt, keblére akarja ölelni látogatóját, holott mozdulata a tehetetlen kétségbeesésből fakadt. Szotyola Sándor azonban biztatásnak vélte. Odalépett a szerkesztő asztalához, dobozát az asztal sarkára helyezte.

– Drága jó istenem! – sóhajtott fel a szerkesztő. – A harmadik laptulajdonossal viaskodom egy olyan országban, ahol minden második ember grafomán, és Thomas Mann-nak képezi magát. Annak, vagy Csehovnak. Csehovai bitang ember mindegyik, életemet rágó férgek. Maga kicsoda? Honoráriumért Balzac vagy zabhegyező Salinger, aki felingerel. De még mennyire! Mit gondol, mi történik, ha én ezt a maga paksamétáját átadom az új német főnökömnek? A fél lábam már így is kilóg az ablakon, mert nincs pénz, nincs elég hirdető, a kutya se kíváncsi az olyan marhaságokra, mint amiket maga is összefirkált.

A szerkesztő felemelkedett székéről, s megtámaszkodott az asztal lapján. Előre hajolt, s úgy mondta, sőt kiáltotta, mintha a vele szemben álló, megilletődött férfi nagyot hallana.

– Sztorit hozzon nekem, jóember! Élvezhető, izgalmas sztorit, hogy az emberek egymás kezéből kapkodják ki a lapot, a német tulajdonos megtömje a bukszáját, s nekem meg legyen egy hét nyugalmam.

A szerkesztő szomorú szeme megakadt a legfelső papírlapon.

“MÉSZÁROS-MUNKA A TIZEDIK EMELETEN!”

Ezt nem lehet a nyomor rovására írni. Egyébként sem nyomorog az, akinek fedél van a feje fölött. Még akkor sem, ha kakukk rontja a családi fészket. Akkor hát miért szabdalta brutális módon apró darabokra Sági Béla azt az asszonyt, aki harmincnál is több éve a felesége volt? Erős felindulásból? Még akkor sem higgadt le, amikor már a megcsonkított láb büttykéhez ért a konyhakéssel?”

A szerkesztő felemelte a legfelső papírlapot, s beleolvasott a következőbe.

“A SZÍV IS LEHET AGRESSZÍV”

Nemi erőszakot követtek el Horváth Emőke ellen a liftben, a harmadik és a negyedik emelet között. Felzúdult az egész ház. Furcsamód, mégsem a fiút akarták agyonverni. Az ő szemükben a fiú az áldozat. Hős szerelmes szívének áldozata.”

Újabb lap.

“LEJÁRT A GARANCIA. MIKOR OMLIK FEJÜNKRE A HÁZ?”

Kocsondi Verával közölték a biztosítónál, hogy nem köthetnek szerződést vele lakása biztosítására. Amikor ugyanis a panelházat építették, a hetvenes évek elején, az építővállalat húsz évben állapította meg a ház élettartamát. Kockázatos

olyan házban lakni, amelyik már jócskán túllépte ezt az élet-tartamot, s ma már csak isteni csoda tartja egyben. A biztosító nem vállalhat ilyen felelőtlen kockázatot.

És Kocsondi Vera? Ő vállalhat?

Az íróasztalon megcsörrent a telefonkészülék. A szerkesztő füléhez emelte a kagylót. Néhány másodpercig figyelmesen hallgatott, majd megjegyezte:

– Egy perc türelmet kérek. Máris.

Megkerülte az íróasztalt, odalépett Szotyola Sándorhoz. Barátságosan átkarolta vállát, s közben húzta magával az ajtó felé.

– Ne haragudjon, de most fontos megbeszéltnivalóm van. Jöjjön vissza egy hét múlva.

Az ajtóban odaszólt a titkárnőnek.

– Icuska, drága, utaljon ki az úrnak honoráriumot három flekkre. És előleget is adjon neki még tízre. Nehogy elmenjen a kedve. Magát pedig, kedves barátom, várom a hét elején. Nehogy nekem elfelejtse!

Szotyola Sándor betért az első, útjába eső kocsmába, s noha többnyire sört szokott inni, most mégis két féldeci pálinkát kért a csapostól. Behúzódott a sarokba, s miután felhajtotta az első féldecit, azon kezdett el tűnődni, hallucinált-e, vagy valóban azt látta, olvasta ő is, mint amit a bánatos képű szerkesztő? Csak ugyanazt láthatta, mert annak ékes bizonyítéka – ropogós bankjegyek formájában – ott lapult a farzsebében.

A második kupica pálinka hatására elrévedezett a múltban, s minden nehézség nélkül felidézte régi írásait. Mintha csak most vetette volna a sorokat papírra.

“A TIZEDIK EMELETEN.”

Igen, ez volt a novellájának címe. Ebben az optimista kicsengésű történetben az ifjú Sári házaspár határtalan örömét írta meg. Általa művészek vélt eszközökkel azt taglalta ebben az írásban, hogy a kitartó, szorgos munkának mindig beérik a

kézzel is fogható gyümölcse – ez esetben a tizedik emeleti szövetkezeti lakás –, ami szinte természetes módon további igyekezetre, törekvésre sarkallja az embert, hiszen bútor is kell, konyhai eszközök, meg képek a falra, hogy a lakás díszletei között állandósuljanak az örömteli percek.

De hogyan lett ebből vérgőzös gyilkosság? És ami még ennél is furcsább, ki és mikor írta át az eredeti szöveget?

És hogyan vált Horváth Emőke széplelkű udvarlójából nemi erőszakot elkövető vadállat? Ez a Horváth Emőke sem lehet az a Horváth Emőke, akit ő annak idején megálmódott, s aki olyan feltétlen odaadással csüngött szeretett fiúján, mint a karácsonyfára többszörösen felkötözött szaloncukor.

Mi lett a prózában megírt ódából, amelyben a vidékről ingázó ácsok, kőművesek és burkolómunkások hősies helytállásának akart az általuk felépített házaknál is tovább élő emléket állítani?

Fejünkre omlik a ház?

Hát igen, kis híján. Akkor is megmagyarázhatatlan, miként változott át a gondosan fésült szöveg, a magasztos tartalom bulvárlapok silányságává.

A pénzt megtapogatta zsebében, s elégedetten nyugtázta, legalább Jucikának örömet szerez vele.

Jucika befejezte a takarítást, fáradtan huppant az öreg fotelbe. Körbejáratta tekintetét a szobán, a fáradságot lehangoltság is tetézte. A falak megszürkült festékrétegét, a kevés bútor kopottságát vagy a padlószőnyeg cipőkoptatta foltjait a kínos tisztaság sem tudta eltakarni. Festetni kéne, gondolta, meg szőnyeget cserélni, meg... De miből? Volt idő, amikor elég szép summa gyűlt össze a takarékbán, de hol van már az a pénz! Szerencsére a gyerekek útját sikerült vele egyengetni. A kis Juciék már a panellakáson is túladtak, szép új házba költöztek, tágas, napfényes lakásba. Satyáék is tervezik, hamaro-

san ők is nagyot lépnek. Csak adja az isten, hogy sikerüljön nekik!

Elbóbiskolt, arra riadt fel, hogy csapódik a bejárati ajtó, majd szélesen vigyorgó férje jelenik meg előtte.

– Hát te? – kérdezte fásultan. – Mit vigyorogsz, mint a vad-alma?

– Mi szerzi a legnagyobb örömet? – kérdezett vissza Szotyola Sándor. – Na, mi?

– A legnagyobb örömet azzal szerezned nekem, ha találnál magadnak egy tisztességes állást, olyan munkát, amivel keres-nél is eleget ahhoz, hogy ketten megéljünk belőle.

– Munka nincs, de pénz van! – kapta fel önelégülten a fejét Szotyola Sándor. – Ez a lényeg, nem?

– Fáradt vagyok, Sanyikám, nincs kedvem viccelődni. Szotyola Sándor felelet helyett egy marék pénzt húzott elő a farzsebéből. A bankókat meglobogtatta Jucika orra előtt.

– Ez talán majd felfrissít!

Jucika szemei kerekre tágultak.

– Csak nem törtél be valahova?

– Be nem, de rátörtem az ajtót a szerkesztőre, úgy, ahogy mondtad.

– Azt akarod állítani, még pénzt is kaptál a régi irományai-dért?

– Azt bizony!

Az asszony elképedt. Tehetetlen dühében tanácsolta férjének a szerkesztőségi látogatást, de egy percig sem hitte, hogy akad valaki ezen a világon, aki akár egy fillért is fizet ezekért a régi, romantikus írásokért.

– Az igaz, hogy annak idején azért is szerettelek meg, mert olyan szép, megható dolgokat írogattál, de hogy azokért még pénzt is adjon valaki...? Feje tetejére fordult ez a világ.

– Nem is örülsz? – kérdezte Szotyola Sándor csalódottan.

– Dehogynem. Már hogyne örülnék, amikor minden fillérre szükségünk van. Egyszerűen csak hihetetlen.

– Nekem is az. De még az értük kapott pénznél is hihetlenebb, hogy a novelláim teljesen megváltoztak.

Szotyola Sándor összeráncolta homlokát.

– Mondd, nem te cserélted ki azokat a papírlapokat? Mert én huszonöt éve, mióta beköltöztünk ide, hozzájuk se nyúltam. Igazság szerint meg is feledkeztem róluk. Ha te nem vered le véletlenül azt a dobozt a polcról...

– Hogy mondatsz ilyet! – tiltakozott azonnal Jucika. – Még hogy én kicseréltem volna! Soha meg nem fordult a fejemben, hogy akárcsak kutakodjak a dolgaid között.

– Valaki pedig hozzányúlt, az hétszentség – vakarta meg feje búbját Szotyola Sándor. – Akárki volt is, nagyon ügyes lehetett. Csak egy pillantást vettem a szerkesztő asztalára helyezett papírhalmazra, de azt azonnal láttam, hogy az én kezem írása.

– Akkor meg? Rám támadsz, hogy én cseréltem ki a cetliket. Ugyan mire cseréltem volna? Különben is, ha a te kezéd írása, akkor mi változott rajtuk?

– A szöveg. Még hogy megváltozott! Teljesen más, mint amit én annak idején papírra vettem. És ez az, amit nem értek. Nem vagyok hülye, ha nem is szóról szóra, de nagyjából még ma is emlékszem miket írtam. Ilyet soha, semmilyen körülmények között nem jegyeztem volna le, hogy Sári Béla lemeszárolta a feleségét, majd brutális módon felszabdalta az asszony testét. Meg olyat, hogy még akkor sem higgadt le, amikor a megcsónkított láb bütykéhez ért a konyhakéssel. Ilyesminek még a gondolatától is hideglelést kapok.

– Kirázhat a hideg, a szomszéd házban néhány hónapja akkor is így végzett egy ember a nejevel.

Most Szotyola Sándornak nyúlt meg az ábrázata.

– Ezt nem mondod komolyan?

– Nem hát. Csak heccellek. Persze, hogy komolyan mondom. Gondolod, a kisujjamból szoptam? Úgy teszel, mintha nem hallottál volna róla.

– Én ugyan nem! Vajon mi készítette azt az embert...?

– Ahogy hallottam a szomszédoktól, amúgy is szarul éltek már, a férfit még a rendszerváltás idején elbocsátották, jó darabig a nő húzta az igát, aztán neki is megszűnt a munkahelye, az utóbbi hónapokban már csak vegetáltak. Egy jó ideje a villanyszámlát meg a közös költséget sem tudták fizetni.

– Ez még nem ok arra, hogy...

– Oknak talán kevés, ahhoz azonban, hogy beleőrüljön az ember kilátástalan helyzetébe, még sok is.

– Annyira semmi sem kilátástalan.

– A gyerekeknek nem is. Hallgasd csak Juciékat vagy Satyát, ahogy beszélnek. Legalább olyan rózsaszínben látják a jövőt, mint mi, amikor végre a lakást is megkaptuk.

Szotyola Sándor elgondolkodott, majd vizslató tekintettel nézett feleségére.

– Mondd csak – fogott hozzá egy kissé bizonytalanul – megerőszakoltak mostanában valakit a liftben?

– Na! Csak nem dugod homokba a fejed, mint a struccok! Néha te is meghallasz ezt-azt! Egy hete. Hál’istennek, ez is a szomszéd házak egyikében történt, és nem itt nálunk.

– Nem mindegy?

– A fene se tudja. Azért mégse ugyanaz, hogy itt történik ilyesmi az ajtónk előtt, vagy a szomszéd házban.

– Mindegy. Azon van a hangsúly, hogy megerőszakoltak valakit. És ez igazolja az elképzelésemet.

– Jaj, istenem! Kaptál párezer forintot az írásaidért és máris fantáziálsz?

– Szó sincs fantáziálásról!

Szotyola Sándor elhallgatott. Látszott rajta, nagyon erősen gondolkodik valamin. Eltelt egy kis idő, mire ismét megszólalt.

- Mondd, szerinted nyakunkra fog omlani ez a ház?
- Előbb utóbb biztos, ha nem kezdenek hozzá egy alapos renováláshoz. Ámde kinek van arra pénze? A lakóknak biztos nincs. Az egyik szegényebb, mint a másik. Aki tehetne, már rég elköltözött innen.

Szotyola Sándor a feleségére meredt, majd váratlanul felkiáltott:

- Most már tudom!
- Mi a fenét?
- Hogy mi írta át a történeteimet.
- Talán ki.
- Nem ki, mi. Az élet.
- Ez a csúfságos élet?
- Ez bizony. Ki vagy mi más tehetne volna, ha huszonöt éve senki sem nyúlt ahhoz a dobozhoz?

Bodnár Éva /erda/**Félelmeim**

Nem kulcsolom kezeimet imára.
Magam vagyok a fohász.
Uram, Te hallod, ha nem beszélek is,
hogyan odabent mi bánt.

Van-e jogom mindig csak kérni,
miközben oly keveset adok?
Van-e jogom mást úgy elítélni,
hogy a legnagyobb vétkező én vagyok?!

Elég már!
A túlsordult pohár minden cseppje
egy-egy lesújtó vádirat,
s ahogy nyelem a keserű nedűt,
megszólalsz bennem bűntudat...

Éjjel sem hagyysz nyugodni.
Rám törsz, miközben álmodom.
Feléd nyúlnék, Uram, hogy óvj meg!
De nem látok túl az árnyakon.

Magamra hagytál. Félek... „Félj is!”
Súgják az árnyak szüntelen,
és örömteli táncot járnak,
látva, hogy megrendült hitem.

Csuromvizes a fekhelyem reggel,
könnyáztatta hálóruhám....
Csak nézem szálnalmas önmagam,
s közben fénnel telik meg a szobám.

Vaksi szememmel újra látom:
(túl minden próbán, minden álmon,
itt vagy velem ...betakar fényed!)
csak önmagammal harcolok,
csak önmagamtól félek...

Hontalan – hazátlan - árva

Az, kinek van háza,
de nincsen hazája,
hova megy haza?
Hol talál nyugalmat?
Hogyha nincsen múltja,
mint a gyökerétől
elfűrészelt fa,
úgy éli napjait...
Vajon miből táplálkozik?
Honnan merít erőt,
mibe kapaszkodik,
ha anyanyelvét feledve
„másképp” imádkozik?

Az, kinek a vére
nem pezsdül azonnal,
ha a nagyvilágban járva
magyar szót hall:
vajon milyen nyelven
álmodja az álmát,
éli boldogságát...?
(vagy a kínok-kínját?!)
Talán boldogabb?
Gyermekére hogyan
mond majd egykor áldást...?
Vagy a szíve helyén
nincs, csak kódarab?

Az, ki veszít mindent,
mert másoknak sem kell
hiteltelen ember...,
végül mégis-mégis
magára marad.
Hívja már az Istent,
kit addig nem is ismert.
Hívja már a testvért,
kiből addig nem kért,
hogymeg segítsenek!
Majd a földre esve,
magyarul jajdul fel:
„Anyám, merre vagy?!”
Bocsásd meg, bocsásd meg,
hogymeg meglepettalak!”

Csata Ernő **/haver/****Siratóének**

Ne sírjatok!
Szívem lüktető ritmusa,
a teremő kozmikus zenébe
simult mára.
Ne ez maradjon
legszebb emléketek rólam,
sápadtra dermedt testem,
a koporsóban.
Az öröklét szent lehelete,
egy mindenható akarat
mozgott, ölelt, szeretett,
gyűlőlt és nevetett benne.

Ne sírjatok!
Nekem már
nem fáj semmi.
Századok forgószelének
nyargaló porában,
fogok újra
visszajönni.
Magamra igazán
most maradok,
amikor földdel,
jó magasan
betakartok.

Ne sírjatok!
Életek sarjadnak
majd rajtam,
a síromon, majdan.
Virág leszek,
talán,
az emlékezés asztalán,
vagy csillanó fény
a lobogó gyertyalángban,
egy bolyongó,
nyugtalan porszem,
az örök körforgásban.

2008. február,

Farsang

Maszkok

lopják hópelyhek örömét,
toporognak lábtörlőmön
álmatlan remények,
lépnék át ajtóm küszöbét.

Mókára

riad a hajnal, újra
sötét, mély álomból
pirkad a szerelem,
bódultan hunyorog a Napra.

Ezer év

öröme, bánata, álmainkon
elnyúttan táncol,
negyven nemzedék
lelke sír a hegedűhúrokon.

Tűzben

vacog a szűkülő éj,
a lángok vörösbe csapnak,
valahol ég és föld peremén,
a sötétben átszivárog a fény.

Cseh Angéla /pumibu/

Mondd ki...

Az unalomtól megrettent lelkem.
Nyelvem hegyén viháncoló
szószellemek csiklandozzák
szájszélemet:
„Mondd ki, mit nem lehet,
cserébe elhozzuk neked
amit szeretsz:
a döbbenetet.
Tudod, ami az ember szeméből
rád mered,
ahogy felismeri önmagát,
s nem tehet egyebet,
mint a szándéknál megreked.
Esetleg viszkető tenyérrel rád sziszeg.”

Nem akarok pofozkodni,
csupán csak osztzkodni:
abban a hitemben,
hogy mindenben,
ami benned, s bennem
megszületik:
a gondolatban, a csendben,
az ölelésben, a taszításban,
a nevetésben, a sírásban,
a vágyban, az ágyban,
a mégolyban, a tébolyban,
a légyottban, a magányban,

a haragban, az anyagban,
az agyadban, a szívedben,
a lelkedben, a testedben:
azt tárd ki.
Add át, s meglátod, a világ
más lesz.
Megismer téged.
S ha nem kellesz?
Te legalább megtetted.

Újrakezdés

Tűz duruzsol a kályhában,
roppanó lángján időzik szemed.
Melléd ülteted reményedet.
Nézitek, ahogy fagyos tegnapod
jéggé dermedt keze olvadozva kapkod.

A jövő bátortalanul sompolyog,
félszeg mosolya még nem tudod mit hoz.
De az első lépést megtetted.
Szakadékok széléről ugrani nem vagy rest,
az ismeretlen csak jobb lehet.

Fellélegezhetsz.
Jelentéktelen éveid korhadó tákolmánya
leomlott mára.
Nem hallod többé ahogy kulcsa fordul a
zárban,
te meg az ágyban:
hogya miért pont ő érkezett...
valahogy nem ez kell neked.

Csupa forma, és semmi tartalom.
Nem így gondolom,
a szerelmet.
Vessetek meg.
De én lépek...

Sokadszorra teszem ezt.
Nem tudom mi lesz.
Elveszek.
Mentsetek meg.

Csíki András /andrass/

Hajnali fohász

Istenem!

Add meg az elmém tisztaságát,
De hogy szembe köpnöm ne kelljen magam,
A forró kávégőzt, a reggel édes csendjét,
De hogy ne legyek tőle nyugtalan!

Valahogy úgy irányítsd most már,
Hogy utam célhoz is érkezzen,
A Fekete Örvényekből ránts ki most már,
Mondd hol rontom el és miben tévedtem?

Istenem!

Én nem vagyok erős, látod, kiterítenek
És büszke arcokkal hajolnak fölém,
De megnyugvást találnom kell így is,
Nem lógnék szívesen a Semmi hurkolt kötelén.

Valami daccal, nem bánom, legyen az harag,
Vértezz fel engem, szánj meg vagy elbukok,
Körém varázsoltál annyi gyönyörűséget,
Hát tégy még egy nagy varázslatot.

Istenem!

Csupa összekuszált képet látok és időt,
Mi kullog s vonszolni kénytelen,
Átjárunk csillagutak bozótrengetegén,
Csak a földön járni vagyok képtelen.

Csak a távolság hűséges barátom, ki mellém ül,
Míg verset írok és meghallgatja azt,
És róla szól minden, lassacskán minden,
És csak kiáltja és visszhangozza ugyanazt.

Apokalipszis

Annyi furcsaság vesz körbe,
Magunkat alig sejtjük már,
Csak szétolvadunk a létbe',
Csupa vattacukor és nyál.

Csupa hirtelen hátraarc,
Tétova meg-megindulás,
Rajtakapott gyönyör és dac,
Sok-sok őszinte árulás.

Nézd, milyen karcos a hajnal,
Simogass meg egy szavaddal,
A másikkal magadat féltsd.

A gödröt önkézzel ásod,
Világvég a pusztulásod,
Hiszen kellene már, hogy értsd.

2008. december,

Csizmadia László**/csizi/**

Fehér szakáll

Van benned valami varázslat. Vagyok a valakid,
a fehér asztalnál, mielőtt megterítünk,
ürítjük poharunkat, hogy sokáig hallgathassunk,
mert mindenki illően csendben issza
borát, s szavaid.

Szeretnénk ha itt lennél, és mesélnél
az életről, vagy a múltakról,
kikkel történtek a történetek,
s így tán még szíesebbek és
sikereesebbek a szebbiknél.

Zongoráztak a kávéházban olyankor,
sütemények voltak az asztalon,
ahogy bejöhetett ki alamizsnát kért,
úgy illik szólnom találkozót kérni,
tudod, ne csak akkor.

Opálsárga álmom

Ki voltál, ki voltam?
S hogy még áll a bál,
talán nem is rajtam múlik
a nap még rám talál.

Opálsárga álmom, már
lassan porlik szét,
urnafalba zárják hamum,
s vágyaimnak erdejét.

Halvány sugár lettél,
a temetőben sárözön,
utánad, hol csend a minden,
lassan oda költözöm,

az Univerzum sugarába,
csak egy árva holdvilág,
oda, hol a csend a minden,
s nem „tigris a sárga láng.”

Ki voltál, ki voltam?
Még mindig áll a bál.
Fatális, vagy rajtunk múlik
sárga láng ha ránk talál?

Csöndes Csaba /csaszti/**Villanás**

Éjszakai villám hasított az égbe,
Kék-fehér izzás, a sötét végtelenbe.
Jelene a pillanat, jövője semmi,
Villanásnyi múltját nem jegyzi fel senki.

Édesen-savanyú

Isten, Te, aki az Élet magjait,
hintetted e földre,
így akartad, hogy legyen?
Vagy csak örömet remélve,
arattad kincseid, s csak később
vetted észre alantas vágyaim?
Lehúztak a mélybe.

Azt most már érzem,
itt lent van a tűz, ami éget.
Megismernem a jót, a szépet,
csak azért kellett, hogy
átlássam ezt e fájó sötétséget.

Dávid József /csitesz/**Jazz**

ZZZZZZZZZZ...
zizzen a cin.
düb, düb, düb....
dübög a lábgép,
trrrrrrrrr...
pörög a dob,
brumbrumbrum...
brummog a basszus
tamtamtamtam...
peng a gitár,
víjjjjjjj...
sivít a szaxi,
és megindul mindjárt
a zenevár!
az óramutatók a sötétben
szégyentelenül
egymásba fonódnak.
vörös, átlátszó
selyemfények
simítják kéjes nászuk,
mikor a levegőben előkúszik
egy dallam.
óvatosan lépked,
lábujjhegyre áll,
megy körbe-körbe,
nem kiabál.
néha szökken egyet,
időnként meg-megáll,

úgy tűnik, a nézőkkel kokettál.
színes fények villódnak
festett falakon.
cigarettafüst nyújtózik a plafonon.
a pult mögött
vörös koronában egy koktél-tündér,
álom-itala mindent megér.
felgyorsul a dallam,
emelkedik a láz,
a szív gyorsabban veri ritmusát,
a szaxofon néha beköszön,
hiányzott nagyon,
izgatott hangján hallik,
mondandója vagyon.
frissebb a ritmus,
feszesebb a húr,
érződik a füstben,
a csendnek itt bealkonyul.
a basszus, mint légiós őrmester
gyorsítja ritmusát,
a gitár húrjain az ujj
szikrákat hány.
pörög-pörög a dallam,
a hangerő fejtetőre áll,
jajgat a szaxi,
pedig semmi se fáj,
a húrokon futkosnak
izgatott hangsorok,
energiával telnek
tomboló széksorok.
villódnak a fények,
zihál a tüdő,
tudtuk jól,

hogy a zene értünk jó.
már fárad a dallam
fárad a láb,
csendesül a tüdő,
nyugszik a vágy,
de agyadban még
kóborol a dallam,
mint egy jóleső szex,
mert ez volt
az éjszakai jazz.

Szép vagy

szép vagy,
mint színek a kék.
szép vagy,
mint szónak a szép.
szép vagy,
mint csendnek a hang.
szép vagy,
mint sóhaj-harang.
szép vagy,
mint ölnek a kéj.
szép vagy,
mint Holdnak az éj.

Fazekas Margit /Gitka/

A prózaverseny harmadik helyezett műve a közönség szavazata alapján

Kéz a kézben...

A távolba vesző út keskenyedő szalagra emlékeztetett, amelyet elnyelt a sötétség. A fenyőbokrokkal körbeölelt tisztás közepén egy tó állt. Szeszélyesen táncoló fáklyák fénye világította meg a vizet. Aranyló fények csillogtak, ahogy visszaverődtek a víztükrörről. Körben, a tó körül asztalok voltak, még őrizve az elköltött vacsora nyomait. A fényárban úszó épületből kellemes zene hangjai szűrődtek ki. Szórakozott, táncolt a társaság. Annát egy baráti házaspár csalta el erre a nyári táncos bulira – hisz alig-alig mozdult ki otthonról.

A fáklyák fénye kiemelte a nő arcának szépségét, csillogtatta szemeit. Ebben a fényben figyelte a férfi őt. Megrohanták az emlékek. Igen! Két éve találkoztak utoljára. Akkor, amikor elváltak útjaik. Ahogy nézte őt, egyre jobban érezte, mennyire szereti. Sőt, jobban szereti, mint azelőtt.

Annát körülragyogta a fény, a lángok fénye. Tekintetét magához vonzotta a férfi arca, csinos arcéle, ragyogó barna szeme, amely csak úgy ragyogott a táncoló fáklyafényben.

Nem szívesen emlékezett vissza azokra a kilátástalan napokra. Nehezen tért vissza a szakadék széléről. A lelki gyógyulásához vezető út lassú és túl fájdalmas volt. Talán az idő kicsit enyhítette ezt a fájdalmat, de soha nem fogja elfelejteni. Hónapokig nyomta az ágyat, míg felépült, de lelke mélyén ez a sajgó seb ott volt. Könnyes szemmel emlékezett a régvoltra.

A férfi bánatosan nézett rá, de Annában furcsa érzést váltott ki perzselő tekintete. Szokatlan gyengeség lett úrrá rajta. Úgy érezte, Róbert még a gondolatait is kitalálja.

– Uramisten, mi történik velem? – azon kapta magát, hogy a táncoló fényekben a férfi szemét fürkészi.

Vibrált körülöttük a levegő. Annának hevesen vert a szíve.

– Sajnálom – suttogta Anna lehajtott fejjel.

– Kérlek, bocsáss meg! Nem lett volna szabad ide jönnöm.

A férfi a nő mellé lépett. Csendben felemelte az állát – mélyen a szemébe nézett.

Annának bizsergett a bőre, ahol a férfi hozzáért. Ahogy meghallotta az ismert, lágy hangot, minden idegszála pattanásig feszült.

– Szeretlek Anna! Azóta is szeretlek. Azóta is, mióta a kilátástalanság miatt elváltunk. Azóta is sokat gondoltam rád. Kérlek, hallgass meg! – és elkezdett beszélni.

A hold fénye ezüstösen világított az égbolton, körülötte szikráztak az apró kis csillagok.

A tűz barátságos fénye és a férfi hangja lassan megnyugtatta zaklatott lelkét. Élvezte a szellővel érkező éjszakai illatokat, mélyen beleélezve.

...és meséltek: elmesélték egymásnak keserveiket, bánatukat. Ott talált rájuk a hajnal – egymást átkarolva, mély beszélgetésben.

A kelő nap lassan áthatolt az ágak között, az aranyló fénynyalábok gyöngyökként csillogtak a tó vizén. Olyan érzés és látvány volt ez, mintha tündérországban lennének.

A madarak vidáman daloltak – köszöntve az új ébredő napot. Az aranyló fény megragyogtatta Róbert bronzos hajtincseit, s a lengedező szellő bele-belekapott. Anna nem tudott ellenállni, hogy ne érintse meg a férfit, aki megsimogatta Anna arcát és mélyen a szemébe nézve komolyan mondta:

– Hogyan tudsz ilyen észbontóan gyönyörű lenni?

Annát megrohanták az érzések. Már nem tudta tagadni a férfi elől. Rá kellett döbbsenniük, hogy még mindig szeretik egymást.

– Anna, nagyon szeretlek! Te szeretsz-e engem annyira, hogy újra megpróbáljuk együtt?

Anna könnyein át nézte a férfit. Cserbenhagyták szavai. Ráébredt, hogy bármennyi idő telt is el, őt fogja szeretni, soha nem lesz másnak helye a szívében.

Tekintetük egymás szemébe mélyedt, végtelen hosszú pillanattal. Szavak nélküli üzenetek voltak ezek. Emlékek.

Kéz a kézben indultak Róbert autója felé, hogy lépjenek a régen volt – új –, együtt eltöltendő életük felé.

Érezte a férfi kezéből áradó melegséget, biztonságot, és arra gondolt – mindig is mennyire szerette és vágyta a férfi ölelését. Felnézett a ragyogó, már kéklő ég felé és halkán suttozta:

– Szeretlek!

Egymásnak és egymásért lenni az új jövő reményében. És most ez a lényeg – az egymásra találásuk.

Fazekas Miklós /mickey48/

Halott fák völgye

Hogyan lehet, hogy e völgyben
meghalt a zöld élet?
Minden levél eltűnt,
semmivé lett a fák
gyönyörű világa,
mindőjüknek ága
holtan néz a ködbe
immáron örökre.
Gyilkosok, kegyetlen gyilkosok,
mik a fákra telepedve
életüket oltják,
s maguk is velük halva,
beteljesítik mindannyiuk sorsát.
Szomorúan mesél
az erdő legöregebb völgye,
bár néki még sok zöldje megmaradt,
büszke lombjain áttör már a napsugár,
sudár koronáját sem kíméli
a halál.
A fagyöngy – öngyilkos teremtés,
mit a szél hozott, mint egy halálos
illatot.
Légy kárhozott, gyilkos élősködő,
sok fiatal társam halt beléd,
s örködő már csak én maradtam
egyedül.
De legbelül ő is tudja már,
a halál itt senkit nem kímél,
élete véges, hisz nem különb

senkinél, csak évei, mik éltetik.
Az idő már szétesett, a vég közeledik,
s lassan megtörik egykoron gyönyörű,
életet sugárzó zöldje.
Holt erdő egy elátkozott völgyben,
ez a völgy a halott fák
völgye.

A sas röpte

Dallamot hallok, gyönyörű dallamot –
Ébred a hajnal a Kárpátok felett.
Magányos sasmadár mélyen alszik ott,
Míg a nap eléri lassan a delet.

Szabad madár, nincs hová siessen ő,
Birodalmát fél nap alatt bejárja –
Az ő napja már inkább a lemenő,
Oly régen elment már élete párja.

Majd később – körberöppeni a tájat,
Biztos talál néhány falat étket is,
És nem bánja, ha éjszakába fárad,

Marad fészkében minden, mit otthagyt,
Ki is merészné háborgatni azt –
Talán meg sem éri már a holnapot.

Fegyverneky Levente /ianseven/**Mindig velem van**

A vizes úttesten csobogva robog tova az idő. Elalszik, mert álmos már, s ágyamban reggelre, fejem mellé hajtja aranyos fejét a tűnődő melankólia. Reggelente sokat nézünk egymás szemébe. Pislantás nélkül, mosoly nélkül. Soha nem haragudtunk egymásra, de nem kell, hogy ezt jelezzem, tudjuk, mit érez a másik, én hiányzom neki és ő hiányzik nekem. Nincs nélkülem alkonya, kellek neki, hogy rozsdabarnára cserélhesse, majd teljesen levehesse ruháját. Hűvösen kúszik mellém, hangtalan, de az a mély zsongás, ami a szívéből pulzál, mindig felmelegíti a hideg gondolatokat. Feledtet. Szeretem az arcát, szeretem a szemét, valahol magamat látom benne. Nem szól, hiszen én is hallgatok, nem ölel, hiszen én sem mozdulok. Apró kristály ül a szemem sarkára, az övé, neki szól, érte jött világra. Drágakövekkel halmozom el, ábrándosan súgnék valamit, de ő tudja, neki nem kell, hogy kimondjam. Szeretem. Szeretem, mint semmi mást, s ha nem szeretném, hát lenne ki mást szeretnem, de ő mindig ott van, mindig óv és lélegeztet, nem hagyja, hogy egyedül ébredjek. Ha didergek, kifakul a szobám, lefolynak a színek a falakról és ő, hogy felmelegítsen: izzón ragyogni kezd mint a hullócsillagok, mik soha sem érnek földet. Ha simogatni akar, hát meglebbenti a függönyöket, s a múltó nyár szagát a bőrömre hinti, és csak bámul. Azokkal a nagy, barna, kristályfényű szemekkel, mert ő az, aki a legjobban ismer, aki nem kérdez, aki mindig velem van, ha egyedül vagyok.

Földi László /Lacoba/**jaj a szó**

'patkánynak jobb sora van
mint a szónak
mi a kinnal születő
balga sóhaj

ma meghalt bennem a vers
mint a felhő
amiben benne maradt
a jégeső

madárdal kellene már
lelkem ázik
szivárvány az mire most
szívem vágyik

s jöjjön inkább csatazaj
csörömpölés
csak a szót a gyenge szót
ne kergessék

jaj a szó a védtelen szó
jaj a szó az ártatlan szó
jaj csak soha kerékbe ne törhessék
s azt örökké a legszebbként szeressék

Zagyvarósa 2008. december,

Lázadnom kéne

Szurtos felhők között nyeklik utolsót a fény, és lassan
a holnapra készül már a szöcskehad is.

Lágy ívű csípőjén pihenni készül a Mount Delphi...

Régi, szép szavak között turkálók, és mint
szutykos guberáló szorongatok, ölelek keblemre
néhány ifjonti percet... Emlékezem... Még
emlékezem a köldökén gyönyört érlelő tegnapi,
a ringó derekú dakra, miként ölen

a vígság ered éppen... És a kopott térdű Dunára
emlékezem, hol a madárfütyös hajnal

kél, és lelkendező pillanatok között rakja fészket

a percegő szó, hogy majd belém marjon... Ha

felidézem azt az órát, azt a néhány napot egykor...

Emlékezem... Rátok is jól emlékszem még

lengé, csókos esték, viharzó éjszakák és szusszanó
reggelek, szerelembe szőtt tekintetek...

És újra bontana zászlóm a Salgón, ha kellene még...

És kellene még? Vagy csak a szánkon hordjuk

ma már a tettek gúnyját? És ti? Ti szavalnátok-e,

mit a szívetek szól, vagy odébbállnátok?

Ezer csillagot arat szemem, eloldalognak csendben
a ma percei... Tik-tak... Éjfélre járhat.

Idejét véli a holnap – a távolt macskanász szeli –
lomha imában leng a völgyben egy templom...

Kicsit lázadnom kéne újra – magam élére állnom –
rohanni, és hegyet gurulni. Gyermekeké
cseperedni, melltartók között dúskálni, rúgni a port
a végtelen szennyéséről... Lehet. Igen.

Lehet, hogy lázadnom kéne újra...? Hahó! Hé, hallotok engem!? Jöjjön valaki, és tartsa vállán a hegyet, hogy én álmodni tudjak még néhány felleget!

Skopelos, 2008. július 28.

Lesz-e holnap?

Vak vagyok, ki fellegekben botorkál,
a fényekbe bódult világtalan fa,
hol ott fészkel az örök világosság,
és ágai közt terem Ámor nyila.

Süket vagyok – balga, szótalán lett szám –
az esti csók ízébe kábul a tér,
miként a színt álmodja a szivárvány,
s végtelen neszén cseng-bong az ölelés.

Jaj! Vajon lesz-e holnap, s lesz-e este?
Hasad-e a hajnal víg madárdallal,
és majd a zenittel elbír-e a Nap?

Hogy rákacsinthatson a szerelemre,
és ne robogjon el a pillanattal,
mitől szívünk örökké forró marad.

Kis erdei temető

Kicsit nehézkesen indul a nap. Márton bá' fáradtabb a szokott-nál, jól esik most a heverészés a reggeli madárdalra. Gyermekekora óta erre gyönyörű erdei nótaszóra ébred, már több mint hatvanöt éve. Csak addig hagyta ott az erdőt, míg a se-regben szolgált, vagy évente egy-két napon, amikor a vásárba vagy városba mentek. Ilyenkor sem fogadta el fia kéréseit, könyörgését; „Aludjon itt Papó, megágyazott Mariska a kishozzába!”, és a szabad ég alatt töltötte az éjszakát a városszéli erdőben, a szekéraljban. Az erdőben érezte biztonságban magát.

Mostanában lassan telnek a napok. Mióta anyó elment, már nem lépte túl a völgy körüli hegygerincet. Fontos volt neki ez a kis völgy. Minden zugát ismerte, minden kis pontjához ezer-nyi élmény, történet, öröm kötötte. Négy éve már a bánat is ideköti. Elment Anyó. Csendesen, ahogy a hegyi emberek szoktak. Álmában. Nagyon jó asszony volt. Egészen attól pillanattól fogták egymás kezét, amikor ötvenkét éve egymásra pillantottak a vásárban. Gyorsan – még este – megkérte a kezét, majd másnap már együtt ültek a bakon, amikor a szekér haza – az erdő – felé ballagott. A következő hétvégére pedig már a pappal és nászvendégekkel vágatott a hintó az erdei házba. Tisztességgel felneveltek két tanítót, mert bizony mindkettő betűvetésre, meg ilyesmire tanítja a gyerkőcöket az iskolában.

Nagyon csendes mostanában az erdei porta. Takarossága még őrzi Anyó gondosságának nyomait, de az ebéd már nem az ő nótaadására melegszik, már nincs ki veszekedjen a veteményesbe tévedt tyúkokkal, serkéekkel. Már a veteményes is csak néhány padból áll, és már csak a kert van ültetve is. Nem kell.

Minek? Magának, meg a nyáron érkező unokáknak ez is elég. A nyár. Igen, a nyarat nagyon szereti Papó. Három unoka futja ezerszer naponta végig az udvart, a virágos rétet. Papó nagyon büszke unokáira; hogysisne lenne hiszen már a legkisebb is felismeri az ehető gombákat, és tudja melyik fa, bokor, növény mire való, melyikhez nem szabad nyúlni, és hogy melyik milyen nyavalyára jó. Az unokák is szeretnek madárdalra keln. Nagyön szép napok a nyári napok. Együtt visznek virágot – naponta kétszer – a kis erdei temetőbe Anyónak. A kis temetőben suttogva kérdezik:

- Papóka, ebben a sírban ki alszik?
- Mamóka és Nagyapóka.
- És ebben a másikban?
- Abban meg Nagyapóka szülei.
- Ők is itt laktak?
- Igen, bogárkám.

Aztán eljön az ősz, és utána süvít már a téli szél. Ez mostanában nagyon nehéz itt az erdőben. Ilyenkor az imádságos könyvek és a gyerekek után maradt könyvek maradnak, na és tüzet kell rakni. Folyamatosan, mert itt a hegyek között irtózatós a tél, és még rosszabb, hogy a gyerekek és az unokák sem tudnak jönni. De a tél is jó, mert ilyenkor – Karácsonykor – be van fűtve minden szoba. Papó a lovakat beköti a hatalmas szán elé, és hazahozza az ő családját. Ezt szintén nagyon szereti Papó – bár folyamatosan kell fűteni, de az asszonyok, gyerekek, unokák nagyon nevetőssé, mosolygóssá teszik a napokat. Együtt választják ki a legszebb fenyőt – ami pontosan a plafonig ér –, és együtt díszítik. Szenteste egy almát vágnak nyolc felé, s miután imádkoztak, majd a illatozó vacsora végén mindenki megeszi a saját gerezdjét. Mindig nagyot nevettek – amíg Anyó is itt volt – mert az ő gerezdjüket egyből vágták ketté. Azóta ebben a pillanatban egy pici könnycsepp szalad

Papó szeme sarkára, de az ajándékok bontása feletti öröm gyorsan segít a nehéz perceken.

Most tavasz van. Reménykeltő. Papó tegnap kijavította a kis erdei temető kerítését, a vadak kidörgölőzték az öreg stompokat. Kicserélte, és a dróthálót is kijavíttatta. Az jutott az eszébe, hogy csinál a vadaknak dörgölőzőt, hátha tovább tartanak a temetőcske stompjai. A közelben leásott még kettőt – a két kiszáradt tölgy közé – majd a négy oszlopot staflikkal szögezte össze. Nagyon elégedett volt a munkájával, és úgy vélte, a vadak is azok lesznek.

Most ezért fáradt Papó. Nagyon fáradt... Nem is esik jól kelni... Csak a melle ne nyomna ennyire...

Ma tanítási szünet van az iskolában. Simi tanítóbácsi az erdőre készül. Papónak viszi a heti kenyeret – mert négy éve az öreg már nem fűti fel a kemencét, és nem süt kenyeret. Magának nem süt már. Leállítja a szokott helyen az autót. Hátára veszi a hatalmas hátizsákot, kezébe az elmaradhatatlan fokost. Neki indul. Már lassan délre jár. Gyönyörű a délelőtt itt a helyek között. A madarak minden kis horhost beénekelnek. Az ember lelkét pedig nyugalommal lakják be ezek a pillanatok a három kilométeren, az úttól a házig. Gyorsan elszalad ilyenkor a lába alatt a kis gyalogút, mert a kociút ilyenkor még járhatatlan. Magában tervezi már, hogy délután a kis temető kerítését is kijavítja, a tetőn félrecsúszott cserepeket is helyre kell rakni, és az ólakat is ki kell takarítani.

Meglepetés lesz ma Papónak, hogy megérkezik a fia. Nem beszélték meg előre, mint szokták. Bungyi érkezik mellé –

hatalmas ugatással, már messziről észleli az érkezőt –, az utolsó fél kilométert már együtt teszik meg. A kapuban aztán Zsenge nyerítésével jelzi, hogy ő is felismerte az érkezőt. Megnyújtja lépteit, de a zárt ólajtók nagyon meglepik, ilyenkor már... Beront a házba.

– Papó! Édesapám! Mi történt? – emeli fel az ágy előtt fekvő édesapját az ágyra, és automatikusan már hallgatja a szívét. Ver. Kicsit megnyugszik, kis nedvességet visz szájára, meleg homlokára vizes borogatást. Lélegzik. Összevissza kalimpál a szíve. – Jaj Papó! Sietünk. Hallasz? – kirohan, teljes erőből, kicsapdossa az ólajtókat, pillanatok alatt befog a szekér elé, és rohan...

– Te vagy az fiam? – kérdezi az ajtó nyílására az öreg.

– Én vagyok édesapám. Nagyon megijesztettél! Már befogtam, megyünk a kórházba – mondja eszelősen összekapkodva a legfontosabbakat és a papírokat.

– Dehogy viszel engem sehová fiam! Itt van az én istenem az majd meggyógyít – akadékoskodik, de mégis engedi magára húzni az ünneplőjét, a cipőnél aztán megint megáll: – Ezt nem, fiam! Ez a halócipőm, azt nem sározzuk össze!

– Nem sározzuk Papó, kocsival megyünk! – és már emelné az öreget, aki tiltakozik. Felállni készülne:

– Majd megyek mindjárt én, fiam! – mondja, de nem igazán sikerül neki. Simi felkapja az öreget és futva fekteti a szekér-aljba vetett szalmára terített pokrócra. Pillanatok alatt rakja fel a kellékeket, és már zárná az ajtót, de a kulcs nem engedelmeskedik, szinte sosem használják. Most sem. Gyors lépésre veszi a lovakat, és rettenetes ver az ő szíve is. Bungyi még kíséri őket a hegyig...

Nagyon világosra ébredszik Papó. Szemét még nem nyitotta ki, csak úgy szűrődik át a fény. „Mi ez a rettenetes orvosság?” – elmélkedik, és a következő pillanatban kinyitja szemét.

– A kurva élet, hol vagyok? – csendít rá.

– Jó helyen Papóka – nyugtatja Simi. – Itt majd rendbe teszik.

– Teszik a fenét, fiam! Ki bírja itt ki? A szentségit, érts már a szép szóból gyerek!

– Értem édesapám, de...

– Nincs de! Vigyél haza, fiam!

– Egy hét alatt rendbe teszik Papó, aztán hazavisszük az unokákkal együtt, és mi is megyünk a családdal a tavaszi szünetben.

Az öreg arca az unokák hallatára megrenyhül. Simi észreveszi:

– Papó, gondold az unokákra! Szükségük van Papóra, meg kell gyógyulnod, mert kivel veszik leltárba a madárfészkeket?

– ragadja meg az enyhülést hozó alkalmat.

– Csak egy hét? Biztos?

– Mondom, édesapám.

– Na jó! Csak az én istenem, hogy talál ide ebbe a búzfészekbe? Azért jó lenne most az én istenem, fiam.

– Bizony idetalál, édesapám!

– Az jó, mert akkor lesz, aki... – elhal a hangja. Elaludt.

– Tényleg idetalált az én istenem, fiam – fogadja már az ünneplőjébe beöltözve Simit az öreg. – Mehetünk?

– Igen Papó!

Apa és fia szótlan ül a kis erdei temető apró lócácskáján. Az apróságok már a bokrok között szaladgálnak.

– Papóka, Papóka! Nézd, a vaddisznó dörgölőzött a pótkerítéseden! – hoz a kezében néhány szőrszálat, jelezve: jól megtanulta a leckét.

Timár Zoltán: intarzia

Geiger Erzsébet /siklósi/**Pókfonál**

már minden utat
letilt az elmém mi
hozzád vezetne még
szakadék felett
vékony pókfonál
bolond az ki rálép

könyörögtél
s én megbocsátottam
amit nem lehet
elárultál akkor amikor
legszebben szerettelek
s bár magamban már
régem felmentettelek
igaz feloldozást ne
tőlem várj
egyszer talán
megadja az élet
elpazaroltam rád
minden könnyemet
s ha maradt még benned
cseppnyi kímélet
legyél egyszer ember
(még annyira fájsz)
most ne gyere
közelebb

A Tenkesen

Látod, öreg hegy!
Hűtlen lányod néha visszatalál.
Itt voltam múltkor is, amikor
a Macskalyuk-dűlőben
kinyíltak az orgonák...
Halványlila könnyüket
mind értem siratták,
s a máriagyűdi kéttornyú harangját
akkor, kicsit nekem kongatták.

Már megbékéltem mindennel...
Amikor elmentem, azt hittem
nincs nagyobb kín, mint itt hagyni
az öreg diófát...
Azóta a lelkem ezer bánat átjárta,
most itt vagyok újra, mert úgy fáj...
Nélkülem nyíltak ki a tulipánok, nem
szedtem idén medvehagymát...
Virágzik a jázmin.
Valaki kivágta a labdarózsát,
biztos az is útjában állt.
Innen belátni mindent...
A márványbányát, látom az úton jönni
kőporos tarisznyában
szegény Delipapát, de jó, ő már nem
látja a szomorú, kékszemű unokát.

Tiszta időben ezüst csík fényben,
sejteni a Drávát, háborgó lelkem
szép, vadvizű folyóját.

A kadarka oltványok átvészelték a telet.
Megérem-e egyszer, iszom-e a borát?
Maradok a rizlingnél... nem ér majd csalódás.
A szőlősorok mentén a mezsgyén,
kihajtott a menta, szedek egy csokorral...
Jó lesz, rossz napokra.

Mert itt most jó!
Mecsek lábánál élek...
Pécs. Lázadó kamaszkorom álmvárosa...
Tenkesalja fogva tart, idejárok haza.
Két hegy közt vergődök, mint akinek
volt már ugyan háza, lesz már lakása,
de soha nem volt és már nem is lesz: otthona.
Most jó.
Most nyílik a pünkösdirózsa.
Kedvenc virágom.
Hé valaki!
Ültesse majd át, egyszer a síromra.

Hardik László /ho/**hiányjel**

Szeretek egy asszonyt, pénze van meg háza
kertje is van hozzá, hatalom vigyázza
hétköznapi máza mered üres estékre maradt
mosogatni való halom alól hajnalok hajnalán
mint hajdanán
Randit nem kérhetek
Könyvtár jegy, bérletek
űrügén szívhatunk friss levegőt
vetkőzünk a strandon, látogatunk hegyeket, kis temetőt

Együtt: – na jó, na jó...

Pillepalackból házipálinkát szopogatok
fizetésnapokon a Pizzéria teraszon Aranyfácánokat tologatok
nagyokat ábrándozom... bizony

Szerenádjaim időtlenségek, nemes tettekkel szellemisülve
ébredéseimben az első gondolatok Vele ölelkeznek, Vele
sülne
a vékonyan vajazott hosszúkávéba mártogatott kiflivég

Mert mi még... igazából a kezét se fogtam
követem mert összetevője tartalmazza nyomokban
ösvényem irányát
mint anya a lányát, Földem úgy szereti

Burkolatom a ház körül végzett munka. E heti, durva
de dolgozom azon hogy paplanom kinyújtózkozhassék.

Kurva
élet hogy sikerül
Majd kiderül

Addig csak így, tévé dobozokba gyűrve
sarkított képeken lenge takarók alá tűrve
időben és helyben járt körtáncaink

Bőrt, ráncaink elhagyva
vetődünk majd messzi partra

Vízeséseknél
dübörög a lég

*

"Mary" - nek
Juan nagybátyám legkedvesebb unokahúgának
– az elsőért –

lelkemben üvöltve

ezt mondanám az utolsó szó jogán, az utolsó fellépé-
semen
ha találkoznék tanítómmal, ezt mondanám a temetése-
men
ezt mondanám ha nem is kérdeznének
ezt mondanám ha magasról lenéznének
ezt mondanám ha várnátok ráadást
ezt mondanám ha álmodnék álmodást
ezt mondanám

és most leültem, ölemben amit rejték
megírtam a legvégső, a legutolsó verset
előfordult hogy terültem, személyiségembe merülten
bújtatva bolhás takaróba
Dózsa György utcában 500 év múlva húztak iszonyat
karóba
véremből lettek, húsoból ettek
emlékezem a fa árnyas öblén
fogalmazhatatlan az a két csont - bűtyök - isten öklén
ami pofámba csap kenyeret, követ, hébe-korba
lever...diadaltáncot járva erkölcsi győztesen...egész a
pokolba

Pokolba hát! (személyes vélelem)
Kanosza jár a szó
nem kell már védelem, nincsen több álarc
ez az utolsó csörte, vagy asszó...
amiben döf, a pillanat igazsága

az ember-lét emelkedettsége, a homo sapiens gazsága
barlangom fényesebb
falán a bika-füst egyenlő a földdel
áldozatra vár a Nagy Vadász
levesébe Univerzumot tördel

Ízlik-e hát...?
Te nagyszájú végtelen
világra tojusz-e újra és játszol-e énvelem ?
ennek ellenére, hogy ismerem titkaid
mindezzel együtt – tudod – én növelem izmaid
Hatalmad gyanánt tehát
ajánlj egy kis jót
Bevégeztetett
átadom a szót

Hárs István **/bla/****Nézlek...**

Nézlek.

Ahogy lányos testeden
nyomokat hagytak a ruhák:
pirosuló csíkok, foltok,
ahogy érintem őket: puhák.
Szerencsére nem sebek.
Bimbózó kebledért epedek,
s ahogy simogatom, jut
eszembe: végre alhatom
is veled. Karomban tartva
ölellek, kezem rajtad,
sötétben is meglellek így.
S ha bárki ezért rám irigy,
nem kárhoztatom. Combod
simogatom, bejutok a tűzbe,
másoktól nem űzve föléd
magasodom, mennybe
jutok Vénusz-dombodon,
s egymás torkába zihálunk
elfúlón, ha közösen hálunk.
Álam vállgödörbe búj,
másikhoz törekszik, miközben
testünk már csak megnyugvón
fekszik a tiszta lepedőn.
Nézlek.
Nem tudok betelni véled.
S agyamból kiszáll a vér,
le, máshová áramlik,

minden oly fehér, önkívület,
Senkit nem szerettem így
kívüled. Ha kell, mondom is,
súgom füledbe halkan,
közben talpam bizsereg.
Sereg szavam elmondani –
felesleges, minden forró,
majd eljő a jeges, Te felkelsz,
öltözöl, holnapra más mellé
költözöl, ablakból látom
még karcsú bokád, előtttem
ködfelhő, sűrű blokád.
Nézek,
már csak utánad, s elkap
az önutálat: képes voltam
elveszíteni. Lehet, nem csak
rajtam múlt, hogy előjött
a múlt és ez áthághatatlan
akadály. Mondtad "kiabálj velem"
ha ezt megtettem...
De hangom már csak súgni
képes, elakad:
"eladtad magadat!"
Nézlek,
a fotón, mi itt maradt nekem,
megmaradsz örökké
egyszervolt kedvesem.

Hepp Béla /a leb/**Kis nyelvtan**

Vajon milyen számban van a csók,
s a szám a mennyiségem, vagy a birtokom,
s e helyben múlt, vagy jövő idő a fog,
és mi pihenhet el fent, a csontos szájpardon,

s az ajak is, (már megint!) többes számban vannak,
mi lesz, ha hatványozom a nyelvgyököm,
az ínyem nekiszalad hátul a garatnak,
s lesz még egy, amúgy is többes, köldököm?

Megannyi kérdés, s még csak egy apró részlet,
fejben belső az ügy, de nincs benne titok,
ízlelgetem, a nyelvemen kérdéssé lett:
vajon egyes, vagy többes számú a csók?

Várlak

Szeretlek, ha néha is csak látni téged,
szeretem, ha a hétköznapiod elmeséled,
olyan jó hallani rólad,
tudni, hogy éppen mit csinálsz, hol vagy,
szeretem várni, hogy hozzád bújjak,
és álmodhassak újat, újat...

Egy kicsit meghalok

Tudod, egy kicsit meghalok,
ha nem rólad szólnak az alkonyok,
nem hallom meg majd szelíd szavát
ha nélküled telnek el az éjszakák,
s a hajnalok csendje oly végtelen,
ha lélekben nem leszel már velem,
egy-egy vonásnyit eltemet
ha másról mesélnek a reggelek,
s így értelmetlenek a nappalok.
Tudod, egy kicsit meghalok.

Szürke hálóval tele fon
ha nem neved csengi a telefon,
végleg kioltja tüzemet,
ha nem jön tőled több üzenet,
nem lesz sem kedd, sem szerda, csütörtök,
amit türelmetlen topogással töltök,
s a hétvége ellopott perceit
hiányod kései felszelik.

S ha lelkemnek nem marad semmije –
a Napnak akkor is fel kell kelnie.

Tűztáncod

Most kint ülök éjjel a végtelen pusztába',
előttem tűz pattog szikráit elhányva,
forgó táncát nézem,
égő létét vérzem
sok-sok fahasábnak.
Itt vagy, kitalállak,
tűzben táncol lényed izzó akarása.

Parttalan sóhajom szítja a lángokat,
képzetem ébren tart, élő fény látogat
puha ágyad mélyén,
helyemet ha kérném,
fonj körül kezeddél.
Percre se feledd el:
tűz vagy, és szertelen szívemben áldozat.

Szálljatok fel szikrák, izzó arcú képek,
táncoljatok felhők rongyos szélén szépet,
hanyatt fekvé élelem
idevágott képem
ott fenn az égbolton.
Lelkem ha kioltom
belőle fényedet soha ki nem téped.

Végtelen mezőkön lángot táncol tested,
én idézlek ide, ezt nem Te kerested,
mégis, vágytól hajtva
űzd a szívem, rajta,
végtelen mezőkön
sorsommal időzöm,
elemésztesz, tűz vagy, neved, de ne vess meg.

Herczeg Zoltán /Prince60/**Kinn a réten**

Kinn a réten, kinn a fűben,
Szöcskék, lepkék lakhelyén,
Ott ülsz velem, kéz a kézben,
Ott ülünk most, Te meg én.

Játszik pajkos nyári szellő,
Hajad közül kandikál,
Árnyat dob ránk könnyű felhő,
És az idő..., most megáll.

Boldog perc, ne, ne szaladj el!
Ülj le ide, ülj közénk!
Ilyen percből sokkal több kell,
Ami csakis a miénk.

Válj örökké, mint a monda,
Ami szájról szájra jár,
Hogy a szívünk összefonja,
S minden évszak legyen nyár.

Legyen zöld a fű a réten!
Legyél örök, te napsugár!
Legyen kezem az ő kezében!
S az idő akkor majd megáll.

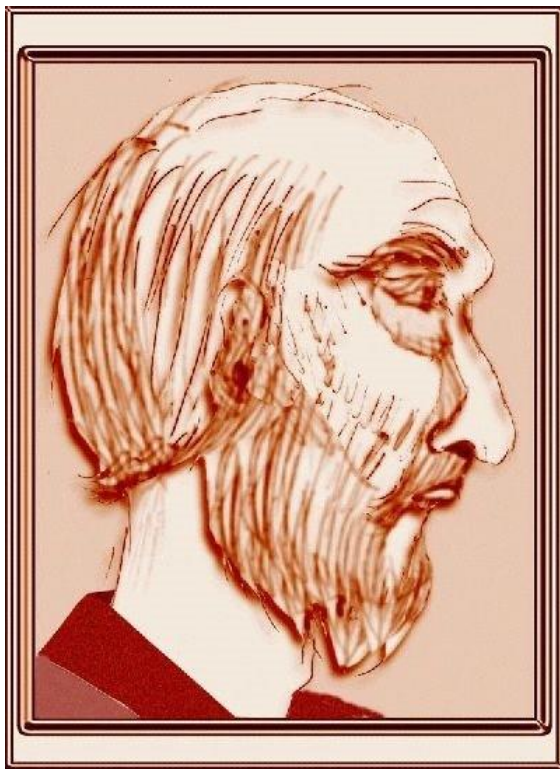
Kinn a réten, kinn a fűben,
Szöcskék, lepkék lakhelyén,
Harminc éve – hála' – hűen,
Ott ülünk még. Te meg én...

Válasz nélkül

Elbukott tervek vázaira akasztom a jövőt;
gyűrött, gyűlölt pauszok...
Hogy így akartam volna mindent...?
„Igen” – mondom. De közben hazudok.
Nem keresek hibást
rajtam kívül rég – senki mást.
Ma már
ennél bölcsebb és lustább lettem,
s talán igazabb is egyben.
Csak most, ez időkben látom így,
régén kifogással éltem,
a körmönfont étellel cselezve,
én piaccá lettem,
s a lelkem
– szép szókkal – bárki megvehetette.

Egy ideje, ahogy a lombok
a nyár éleit szűrik,
folyton válogatok opálom között:
múltam tudója – én,
kódorgó aggyal
ötletelni
már régóta képtelen vagyok.
Céda lelkem is kérget húzott,
ereimben lassabban szalad a vér,
s új tervem lenne bár,
de vajon
időmbe még belefér...?

Most biztosan ezt – és így – akarom:
szögre akasztani amit csak tudok,
vagy – kérdem újfent –
most magamnak is hazudok...?
Ugyan miért nem válaszoltok?
Ti, ti ott az asztalomon,
ti üresen bámuló
gyűrött, gyűlölt pauszok...

Kovács Barbara: Öregharcos

Horváth Géza /hori/

A prózaverseny győztes műve a zsűri szavazata alapján

Szerelem vasárnap délután

Elhatároztam, hogy beleszövöm magam a világ végtelen szövétébe, és a következő történetem hőse én leszek, saját magam, hiszen legkönnyebb az életünkből meríteni az ilyen írásokhoz, abból, ami velünk megesett. Az ember a szobája hűvösében hajlamos elkalandozni és romantikus terveket szőni valakivel, különös kalandokat kieszelni, melynek végkifejlete szinte mindig egy intim együttlét vagy legalábbis annak lehetősége. Ezért úgy döntöttem inkább, hogy nyakamba veszem a várost és felderítem az utcákat, újból rácsodálkozom majd egy-egy épület oromzatára, és a leanderek illatától megrészegülten kiülök egy térre a gesztenyefák és egy kerthelyiség napernyőinek oltalma alá.

Az emberek túlságosan fáradtak ahhoz, hogy a vasárnapi ebéd után, a füledt, nyári délutánnak ebben a korai órájában kimozduljanak otthonaikból, és talán még mindig a délelőtti sült rántott hús illatára emlékeznek, ezért nincs rajtam kívül vendég azon a helyen, amit felfedeztem, és amit egymagam "foglaltam" el. Az emberek ugyanis a jóllakottság mértékének fordított arányában hagyják el szobáik hűvösét, és indulnak meg sétálni, birtokba venni a szórakozóhelyeket. Nekem ez most öröm, mert a nyüzsgést nem igazán kedvelem; magányomat a körém szemtelenkedő néhány galamb töri csak meg.

Rendelek egy italt a pincérlánytól, aki deres pohárban hideg, gyöngyöző sört tesz elém, alátéttel. Közben azon tűnődöm, hogy egy felszolgáló mennyire lehet meghatározó eleme egy ilyen vendéglátó-ipari egységnek, mert bizonyára az, mivel előszeretettel alkalmaznak ilyen fiatal és szép lányokat, nőket,

mint ő. Viszont érdekes, hogy évtizedek alatt soha nem jutott eszébe senkinek változtatni azon az öltözéken, amit előírnak: zárt cipő, fehér blúz, fekete szoknya vagy nadrág, pincérkötény; mintha valamiért hasonlítaniuk kellene egymásra, akik ezeket viselik. Persze, tudom, a vendégtől való megkülönböztetés is cél.

Előkerül a táskámból egy Musset-kötet valamint a jegyzetfüzetem – melyet mindig magamnál tartok, hogy bármikor papírra vethessem hirtelen támadt gondolataimat –, ezen kívül a délelőtről otthelyezett pogácsa maradéka is, amit óvatosan szétszórrok a morzsákat gyűjtögető galambok elé.

A söntésnél álldogáló pincérlány egy ösztönös, előlről hátrafelé irányuló mozdulattal elsimítja hosszúnak nem mondható, barna haját, ezzel kiemelve arcának Audrey Hepburnre emlékeztető bájosságát. Vajon mi járhat épp a fejében? Talán az anyja és az apja, ahogy nap mint nap a gyűlölet nyilait lövöldözik egymásra, amitől szenved az egész család; vagy az öcsce, aki talán épp a szülei játszmái miatt rendszeresen kimarad az iskolából – ezt bizonyítják a rossz érdemjegyek is. De szegény lánynak miért is szánok ilyen keserű sorsot? Gondoljon a vőlegényére inkább, akivel a közelgő esküvőjüket tervezgetik, és már a menyasszonyi ruhát is kinézték, valamint azt a külföldi utat, ahová nászútra mennek majd. Bizonyára hosszabb ideje gyűjtögetnek, közös erőfeszítéssel.

Időközben a lány elunja az ácsorgást, leül egy szabad asztalhoz. Lábát keresztbe téve, és ezzel vékonyka alkatát kihangsúlyozva hátradől a fémszéken, majd melankolikus pillantással felém tekint. Észreveszi óvatos mozdulatomat a galambokkal, rám mosolyog; talán ő is szereti a madarakat? – nem tudhatom, mindenesetre megnyugtató érzéssel tölt el, hogy arcán nem a rosszallást fedeztem fel, sőt, mintha az érdeklődés jeleit mutatná: figyelmes lesz a kihajtott könyvre és a jegyzetfüzetre, a tollra. Lehet, hogy tanárnak néz, a tér túloldalán álló pati-

nás középiskola egyik tanárának, vagy – ki tudja? – szerencsém van és írónak, de az is lehet, hogy csak egy szerelmesnek, aki épp verseket farigcsál kedvesének.

Mint aki a vendég fogyasztását méri csak fel, kötelességtudó alkalmazotthoz illően odajön hozzám, megkérdezi üresedő poharamra mutatva, hogy fogyasztok-e még egyet. Szavait alig hallani, melyek olyan puhán hullnak rám, ahogy a körülöttem tornyosuló fák levelei érintik a földet, mikor leválasztja őket ágaikról egy eltévedt szellő. Most már figyelmesebb vagyok rá: szép és szelíd hangjával elbűvöl engem; úgy válnak meg a szavak gazdájuktól, mintha beletörődnének sorsukba, és mintha tudnák, hogy elutasító választ kapnak. Én nemet mondok, de mégis, hogy ne okozzak csalódást, vagy sokkal inkább azért, hogy újra a közelemben érezhessem és újra fölém hajoljon majd kivágott blúzában, kávét rendelek: "legyen egy melanzs, hogy újból érezzem Bécs illatát és ízét". Arcán öröm suhan át, mert első elutasításom után mégis tehet értem valamit, és visszajöhet hozzám.

Néhány perc elteltével megjelenik, majd asztalomon tompán koppan a csésze és a hozzá tartozó alátét. Ekkor a jegyzetfüzetem fölé hajol, óvatosan, a tolakodásnak a legkisebb gyanúját se ébresztve bennem. Én pedig, hogy ne hagyjam veszni ezt az értékes pillanatot, próbálom kitalálni illatát, amely ha nem is vanília azért valami hasonlóra mindenképp emlékeztet. Közben, bizonyára néhány sort el is olvasott, mert rám mosolyog. Szemében látok egy aprócska jelet, egy felvillanást, amit tétozva mozdulatok kísérnek, és ebben a pillanatban úgy érzem, maradna még, vagy kérdezne valamit tőlem, talán azt, hogy ráérek-e megvárni őt munkája után, elvinném-e este valahová, például vacsorázni és táncolni. Talán azt is szeretné (ha nem tartom érte "rossz" lánynak), hogy hazakísérjem otthonába vagy az enyémbé, hogy eltölthessen velem egy romantikus éjszakát. Ha felkérne rá, én úgy is tennék, és vacsora után sze-

relmes szavakat suddognánk egymás fülébe, mindkettőnkben fokozva a vágyat, megkönnyítve az utat egymás meztelenségéhez. A fölénk boruló firmamentum fényében, a ház előtti kapualjban átfognám derekát, többször meg is csókolnám, majd felmennénk a lakásba és egész éjjel szerelmeskednénk. Másnap, pedig felidézném a boldog együttlét perceit: a teste melegét, a combok hajlatának ízét, a mellek lágy vonalát, a bordák enyhe tapintását; ugyanakkor a sápadt, karcsú test szánalmát de a léleknek mégis oly tetsző és felemelő kedvességét is. Újra átélném a meztelen, puha kéz érintését.

De nem mer kérni tőlem semmit.

Én sem bátorítom, mert ebben a pillanatban elfog valami gyámoltalanság. Talán a lány szépsége teszi ezt velem? Én is csak félénk kölyök lennék, ha egy szép nő kerül velem szembe, és hatással van rám? A szerelem akkor a legcsodálatosabb, amikor váratlanul toppan elénk, amikor a legkevésbé számítnunk rá. Pillanatok alatt képes átformálni énünket és eljutni testünk atomjaihoz, felkúszni az ereken, a dobhártyánkon verni ütemét, lebénítani a végtagjainkat, és elapasztani a szavainkat.

Zavartan tekintünk egymásra.

A csend hosszabbra sikerült, mint terveztük, mégis, amikor távozik, szinte csak véletlenül, hozzáér zakóm ujjához; én, pedig egyik karját érintem meg lágyan ujjaim hegyével, olyan gyengéden, mint ahogy egy finom selyemkendő hull a földre, miután alakapott a nyári szellő.

Pécs, 2008. augusztus 8.

Joóné Soós Andrea**/anyatka/****Mit számít a kor?**

– Anyuka! Na, végre, hogy kinyitotta az ajtót! Miért nem veszi fel a telefont? Halálra izguljuk magunkat! János is aggódott, hogy mi lehet anyukával, ma már háromszor csörgette, hiába! – mint egy szélvihar úgy robbant be Viola Bözsi néni konyhájába. Viola a menyé. Aranyos teremtés egyébként, csak kicsit fontoskodó, kicsit sokat beszél, és néha túl hangos. Talán azt hiszi, hogy ha valaki elmúlt 60 éves, akkor süket is. Legalábbis Bözsinek mindig ez jut eszébe, ha találkoznak.

– Merre járt délelőtt? Nincs semmi baj?

– Miért lenne baj? Margitkával voltunk vásárolni. Mi járatban vagy Violám?

– Hogyhogy mi járatban? Hát jöttem anyukához, mert azt hittem, valami történt, meg János is azt mondta, nézzek be, úgylis erre visz az utam, tornázni megyek a terembe. Hoztam egy kis sütit is, kóstolja meg.

– Kedves vagy Viola, de nem kellett volna...

– Tudja, hogy a Marci versenyre megy? Tanulmányi versenyre, történelemből, sokat tanul, izgul is kicsit, szeretne jó eredményt elérni. Levi meg udvarol. Van egy helyes kislány, osztálytársa, gyakran feljön hozzánk.

– Hát, ez az élet rendje. Büszke lehetsz a gyerekeidre. De mondd csak Viola! Hányra is mész tornázni? Nehogy elkéss!

– Mi az anyuka? Zavarok?

– Neeem, dehogy! Csak tudod, lesz az a sorozat a tv-ben, mindig nézni szoktam. De ha akarod, nézhetjük együtt is! Most éppen ott tart a történet, hogy Szilvia szerelme, Viktor, tulajdonképpen a féltestvére, de ezt még ők nem tudják, mert Szilvia édesanyja Márta, nagyon korán alig 15 évesen szülte

meg nagy titokban a fiát, a Viktort és rögtön örökbe is adta, aztán...

– Jaj, anyuka, elég! Tudja, én nem igen szeretem ezeket a filmeket, és tényleg mennem is kell, mert a végén nem érek oda. Csókolom, és vegye fel a telefont, ha hívjuk!

Bözszi alig várta, hogy menyé mögött becsukódjon az ajtó. Tv? Nem is emlékszik mikor kapcsolta be utoljára. Nincs rá ideje! De hogy is mondhatná el Violának az igazat? Úgysem értené, János sem értené, sőt ha a helyükbe lenne, ő sem értené ezt az egészet, csak kinevetnék. El sem hinnék, hogy van ilyen, hogy hatvanöt évesen itt ül, és lesi a telefont, egyre csak szuggerálja, hogy csörögjön végre.

Bözszi türelmetlenül felállt, tett egy kört a házban, megöntözte a virágot, tejet adott a cicusnak, azzal is ment az idő. Ránézett az órára, már elmúlt hat. Késik. Vajon mi történhetett? Elfelejtette? Csak nincs valami baj? Szíve a torkában dobogott, az izgalom mardosni kezdte a gyomrát. Felmelegítette a vacsorát, egy kis főzelék, nehezen csúsztak a falatok. Már a tányért is elmosogatta, fél hét is elmúlt, amikor végre hallotta a várva várt hangot.

– Halló! Tessék!

– Erzsébet drága! Jó estét! Ne haragudjon a késedelemért, de itt voltak az unokák. Alig akartak elmenni.

– Ó, Tivadar! Semmi baj. Engem is meglátogatott a menyem, süteményt hozott.

– És hogy van, kedvesem? Nem fáj már a lába? Holnapra rövidebb sétát terveztem, könnyebb terepen.

– Pihentem egy jót, meg volt itthon abból a jó kenőcsből, csodát tett! Nagyon szép volt ez a mai kirándulás, megnyugtató, finom illatú. Nem bánnám, ha holnap is odamennénk, majd kényelmesebb cipőt húzok.

– Ahogy szeretné, Erzsébet! Igen, most gyönyörű az erdő. Jó lesz, ha kilenckor indulunk?

- Az remek!
- Akkor reggel találkozunk. Álmodjon szépeket!
- Jó éjszakát!

Rövid volt ez a beszélgetés, de Bözsinek sokat jelentett. Megnyugodott, lezuhanyozott, aztán fogta a könyvét, és az ágyba bújt. Mostanában szerelmes verseket olvasott, illetve csak próbált olvasni, valahogy nem ment. Ahogy belekezdett, Tivadar jelent meg előtte.

Hogy is kezdődött ez az egész?

Tavaszi volt, egész pontosan ez év március tizedike, szombat. Bözsi sétálgatott a parkban, és mert szabad volt kedvenc padja, megpihent kicsit. A temetőben volt előtte, virágot vitt Béla sírjára. Már öt éve, hogy csak ott tudta meglátogatni, nagyon hiányzott. Voltak viharok, de azért szép 30 évet éltek meg egymással.

Szóval a padon üldögélve figyelte a körülötte lévőket. Nagyon szép idő volt, kisgyerekek is futkároztak, játszottak, egyikük labdája Bözsi lábához gurult. Visszarúgta, amikor egy hangra lett figyelmes.

– Micsoda lendület!

– Kérem?

– Elnézést kérek, nem akartam tolakodó lenni, de olyan erővel rúgta meg azt a labdát! Leülhetek ide a padra?

Kicsit pihennem kell, hosszú volt ez a táv. Tudja, most kezdem újra futni, a térdemmel volt egy kis baj, megműtötték, ezért egy csomó idő kimaradt, pedig nagyon szeretem. De úgy látszik, kicsit elszámítottam magam, nem akarom megerőltetni.

Bözsi nem tudta mit is mondjon ennek az idegen férfinak, aki idetolakodott mellé. A férfi ezt megérezhette, rámosolygott és bemutatkozott.

– Engedje meg, hogy bemutatkozzam. Kovács Tivadarnak hívnak.

Hát így kezdődött, majd folytatódott. Először csak hetente egyszer találkoztak, majd Bözsi is elkezdett kocogni, sokat beszélgettek pihenésképpen ott, a padon. Meséltek házasságai-król, elvesztett társakról, gyerekekről, unokákról, virágokról, madarokról, az életről, nagyon sok közös téma akadt. Egyre több programot csináltak, moziba, színházba, kiállításra jártak együtt, meg kirándulgattak a közeli erdős részben.

Ott csattant el az első csók is. Istenem! Milyen mámorító, és izgató volt! Még most is fülig pirult Bözsi, ha csak eszébe jutott. Soha nem gondolta, hogy egyszer érezni fogja azt az édes bizsergést, a lepkeszárnyakat a gyomra tájékán. Hogy minden gondolata Tivadarhoz vezet, hogy repülni is tud ettől a boldog érzéstől, hogy milyen gyönyörű színekben pompázik körülötte a világ. Hát ez a szerelem! Az igazi, semmivel össze nem téveszthető. Nyár volt, július eleje, amikor Tivadarnál töltötte az első, közös csodálatos éjszakát.

Az őszi napfény is kéz a kézben talált rájuk.

Aztán Bözsi családja is, akik már nagyon hiányolták a nagymamát, bejelentkezés nélkül, váratlanul toppantak be hozzá egy csendes szombat délutánon. Ami csak addig volt csendes.

– Vendéged van? – kérdezte János, a fia.

– Úgy is mondhatnám.

– Nem akard bemutatni?

– Hát, ha szeretnétek... Tivadar, ő a fiam, János, és a menyem, Viola.

A bemutatást kínos csönd követte, mit Tivadar tört meg.

– Azt hiszem, most búcsúszom drága Erzsébet! Nem akarok zavarni, majd holnap találkozunk.

– Maradjon csak Kedvesem! Épp itt az ideje, hogy elmondjam a családomnak.

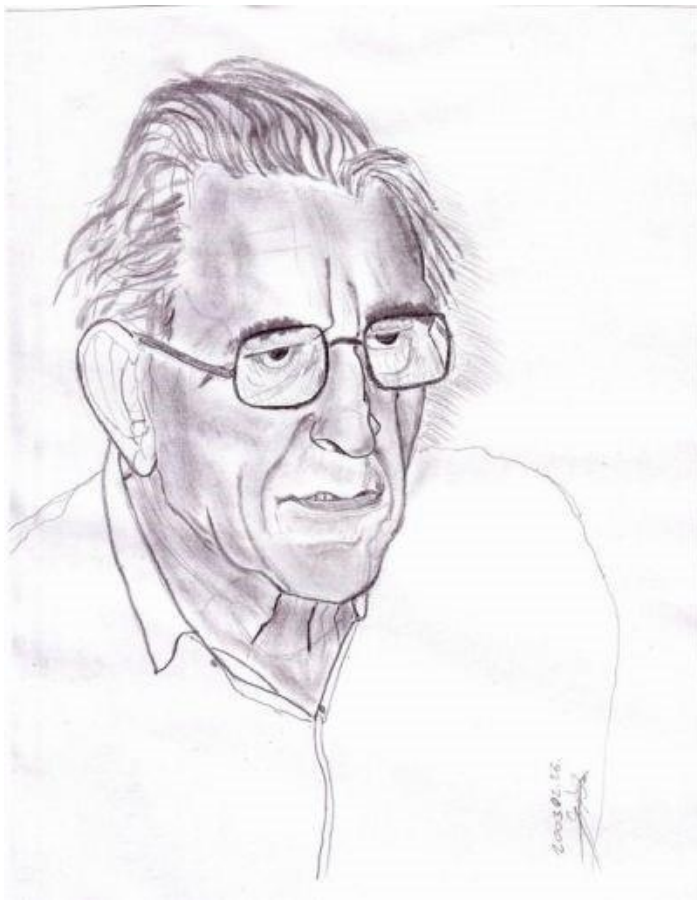
– Mit akar elmondani anyuka?

– Azt, hogy Tivadar és én..., szóval, mi együtt vagyunk.

– Ezt hogy érted?

-
- Úgy, ahogy mondtam. Mi egy pár vagyunk, szeretjük egymást.
- Mi vaaan? És mégis mióta?
- Kisfiam, higgadj csak le, kár felemelned a hangod. Mi a kifogásod ellene?
- De hiszen anyám, te már...
- Öreg vagyok ahhoz, hogy szerelmes legyek? Úgy gondolod, hogy csak nektek szabad?
- Anyuka, ne nevetesse ki magát!
- Mit bánom én! Nevessetek csak! Tudjátok csak meg, mert ez a titkolózás nem nekem való.
- És mit tudnak csinálni a fene nagy szerelemben? Fogják egymás reszkető kezét?
- Bármit, kicsim, ne aggódj! Még azt is! Ne nézz rám, Violám, ilyen kerek szemekkel!
- Ez undorító...
- Ugyan fiam! Mi benne az undorító? Te és Viola nem szoktatok szerelmeskedni? Ha igen, akkor tudjátok, hogy semmi undorító dolog nincs a szexben, nem kell elpirulnod, az élet legjobb része.
- Hihetetlen! Nem is tudom, mit mondjak...
- Nem kell semmit mondani, ez így jó, ahogy van. Tudom, hogy most döbbenetet okoztam. Nagyon szeretlek benneteket, ti vagytok a családom, de Tivadar is hozzám tartozik. Értsétek meg, ez egy ajándék az élettől! Ki tudja, meddig tudjuk élvezni, nem vagyok hajlandó lemondani erről az érzésről! Ti se tegyétek.
- Azt hiszem, anyuka, nekünk mennünk kell, a gyerekek is várnak. Igaz János?
- János nem válaszolt, csak elindult kifelé komoly arccal.
- Értem én. Meg kell emésztенetek ezt az egészet. Majd beszélünk még – búcsúzott Bözsi.

Erre a beszélgetésre Karácsonykor került sor. Csak addigra enyhült meg a helyzet annyira, hogy egy asztalhoz tudtak ülni, egymáshoz szólni igazából. Tivadart lassan elfogadták. Nehéz volt, de a szerelem mindent akadályt legyőzött!

Somogyi Ottó: Apám

Kajuk Gyula /trendo/**Dermedő**

szűkül a lélek
amint szűkül a lék
kékellő mélységbe
börtönöz a jég
csillogó jégpáncél
dermedt szívemen
mint alvó ponty a mélyben
magam elvermelem
de szűkül a lélek
hiszen érzi még
van, ahol meleg vár
és volna menedék...
csak ne volna szívemben
e fagyott büszkeség...
dermedő soraim
végcélja az ég
de nem jut el odáig
a lélekbuborék
zárul a csapda
és szűkül a lék
szűkül a lélek
már nincs menedék

Szilvakék bánat

Sötétkéken, majdnem feketén,
aszalt szilvaszemek a fatál fenekén,
az élet megy tovább, bármilyen banális -
maradt még szilva is és lám ez a fatál is...
Az alján ott peregnék
túlélő tagjai a hajdani seregnek,
néha kell a veszteség, a fogyatkozás
az ember életében;
hogyan beérjen valami lassú változás
(trópusi fából lehet, talán éppen ében?)
furcsa, hogy csak úgy meghalt délután
mialatt közönyösen beért a banán
– héján barna foltok jelzik,
a keményítő cukorrá változott –
(de mi ez a keserű íz, tán a kávé?)
anyám az életből köhögve távozott,
csak én maradtam itt,
egy fatál szilvákkal, egy száradó agávé...
kékre dermedve, aszalódó szívvel
iszom feketém
és nézem a perdülő szemeket
a fatál fenekén
sötétkéken, majdnem feketén.

Fűbe dűlve

A virágos mezőn a sűrű fűbe dűlve
testünk elintézte a vágyunk dolgait,
majd jóllakva és jóllakotva immár
hanyattfekve
bámultuk a kék ég felhőjátékait.

Napfivére felhőfehér nyáját
égi akolba terelte Szélkirály,
a víz felett a langyos légből úszott
az álmokat vivő hószerű sirály,
mézillatú csendben, dús melegben
zűmmögött a nyári délután.

Mindketten másról álmodoztunk
a fűben fekvő egymás oldalán.

Kényszernyugdíj

Nincs munkád.
Nincs teendőd,
elintéznivalód.
Naptárad is üres.
Két hónapja már.
Nem csörren,
csak tévedésből
ócska telefonod.
Szabad vagy végre,
mint egy szabad madár.
– Hisz erre vártál, öreg! –
súgja valahol belül
egy cinikus, régi hang.
– Hányszor fohászkodtál
nyugalomért?! – de kong
a tompa hangú nagyharang;
tevékeny életed véget ért,
itt eresztik előtted a sírba.
S te visszakívánod
a robotot, a stresszt,
véres könnyeket
poharadba sírva...

Kamarás Klára /Si/**Fogyó utak**

Lassan már elfogy alólunk az út.
Megyünk a pusztaságon át,
még visz a láb,
mert tart a lendület,
de már nem tudjuk, hogy hová, minek?

Forrást keresnénk, élő, bő vizet,
de lassan elfogy alólunk az út.
A nap tüzel,
cserzett bőrünk csak álca,
alatta ezer fájdalmas barázda.

Tán bosszúvágy volt, vagy csak félelem,
talán a lelkiismeret terelt? Hiába!
Lassan már elfogy alólunk az út.
Mindegy miért, és honnan érkezünk,
hisz' ok nélkül és céltalan megyünk...

Még szólnak hozzánk.
Kérdezik talán:
miért e vándorélet,
de lassan elfogy alólunk az út.
Csak bólogatunk: Más is idejut!

Letérni, félrenézni? Ó, miértetek!
Volt hitvallás meg zászló, büszke dal.
Már csak motyogva mondunk némi rímeket.
Nem látunk otthont, nekünk-tárt kaput,
és lassan elfogy alólunk az út...

Utolsó lap

Elúsznak múltó széllel a szavak,
és nem marad egyetlen gondolat
csírája sem fejemben.
Csak ülök itt e koraószi csendben
s számolgomat mi volt,
s mi még lehet,
de kérdésemre nincs már felelet.
Minden megtörtént, mit felírt a Sors,
vagy csillagok között rendelve volt.
Hiába nézek fel az égre.
Talán meg kéne nyitni végre
az utolsó lapot,
de nem!
Még egy kis végső türelem,
talán még megérdemlek ennyit,
mielőtt meglátom a Semmit.

2008. szeptember 20.

Tizennégy sorban

Tizennégy sorban eldalolni
mindent, mi fontos, hogy' lehet?
Tizennégy sor, beosztva rendre,
lefed egy egész életet.

Tíz sorban annyi minden fér el:
öröm, csalódás, bánatok.
Még van idő és fő a szándék.
Azt hiszem, hozzáfoghatok.

Hat sor van már csak, az se teljes.
Kár, hogy a költő ily selejtes
s e dal már nem lehet remek,

és három sor... jaj kezdek félni...
Egy sorba azt lelehet csak írni,
hogy voltam és szerettem.

Hétszeres köszöntő (K.I. születésnapjára)

Sárkány szeretnék lenni. Hétfejű!
Nem házisárkány, az túl egyszerű.
Hét szép fejem, és mindegyik nevet...
Láttál egyszerre ennyi kellemet?

Egy szőke lenne, csitri és buta,
másik vörös – ez kész komédia –
melírozott, meg ősz, kinek a konty
úgy csüng fején, mint mellen egy poronty.

Derékig sima hajjal, mint a méz,
egy borzas is, mint őrült szingaléz,
s hogy fel ne ismerd végül, hogy ki az,
lenne köztük egy teljesen kopasz.

S hogy el ne veszítsd vidám kedvedet,
egy mini színpadot vennék neked.
Ott eljátszhatnál minden szerepet,
de Júliád az nem lennék neked...

Az első sorban foglalnék helyet,
s tizennégy szemem nézne tégedet,
és tapsolnék, amíg a markom bírja.
Hét szám hurrázna: újra, újra, újra!

Káli László **/Captnemo/****Valami hiányzott**

Emlékszel még, hogy akkor ősszel valamiképp több remény nyílt a rózsáágakon? És mintha több virágillat csiklandozta volna a szénanáthás Világ orrát. A fák koronáján már nem volt ritka vendég a hajnali harmat gyémántcseppje. Ebbe a kora őszi időbe szédült megkésztet tavaszunk, amikor egy reggelen ráébredtünk, lehet ugyan valamiképp élnünk (már ha egyáltalán tudunk), egymás nélkül, de nem érdemes. Semmiképp. (Mit ér a legszebb szó, a legszebb gondolat, ha végül kimondatlan marad?) Így aztán délre (jól emlékszem) úgy döntöttünk, valahogyan, valamiképpen (de mindenképp) hátunk mutatjuk az amúgy is értetlen Világnak (akár két éretlen nagy gyerek). Így volt, így indultunk el az úton. Csak aztán valahogy valami (magam se értem) mindig kevés volt, mindig hiányzott. Meglehet, csupán egyetlen apró darab, csak egy kis rész hiányzott a nagy egészből, mégis épp ez volt, ami nélkül mégsem lehetett teljessé az egész. Lassan megint búcsúzni készül a nyár. Fakó rózsaszírom-remény lapul tarisznyánkba rejtett emléklapok között. Talán egyszer elérünk oda, hol elfelejtünk minden elhullott könnycseppet.

Érintés nélkül

Távolról úgy látszott, mintha az égbolt simulna a hegyek hátára, lábait a völgy ölelné magához. A Nap, bár elbújt a hegygerincen alvó fák közé, búcsú-sugaraiból ezerszínű, csodaszép palástot terített a Földre. Ott álltunk, Te meg én, néztük a távot, miközben vállunkra terítette szárnyait az este. Álltunk csendben egymás mellett, nem érintettél, én se Téged. Most pihentek vágyaink. Csak lelkünk simult egybe, álmaink ölelkeztek a végtelenben, túl minden határon. Lábunk alól az út messzire futott kanyarogva. Át a völgyön, túl a hegyek csipkézte látóhatáron, s bizonynyal egy másik völgyön s hegyeken át a végtelenbe talán. Hiszen a hegyek után mindig síkság jön, s aztán megint hegyek, végül végtelen tengerek. Akárcsak létünk. Bánatra öröm, s aztán könny. Távoli kis templom harangjának hangjait hozta az esti szellő felénk. Különös dallamot zenélt! E dallam épphogy hozzánk ért, futott is tovább, a dombon át, s nekünk megint a csend beszélt. Egy pillanat volt csupán ez az egész. És mégis, mintha mindöröktől s mindörökkön tartott volna. Talán csak a vágyak s az álmok jártak bennünk násztáncot, s vált időtlenné tegnap, ma, holnap. Mintha mind örökké élne s mindörökké tartana így bennünket a létbe, s mindig így állnánk ott, egybesimulva egymás mellett, mint miképpen ott távol, égbolt simul a kéklő hegyek hátához.

Szükségem van rád

A napsugarak, mintha csak ezernyi ujj lenne valamennyi, még kinyúltak a kékből narancsba öltözött felhők közül, hogy mielőtt nyugodni térne, finoman megsimogassák fáradt üstökét a Vén Földnek. Aztán éjjel szemedbe hullt minden csillag szikrázó fénye, hajadba a Hold szőtt ezüst szálakból fonatot, méz-szín bőröd simogatta ujjaim minden idegszálát, szádra bíborpalástot vont csókom. Éj-királynőm lettél, s csodákban jártam én. Arcod két karomba simult, s a leggyönyörűbb tetoválássá váltál szívem belső falán. Szükségem van rád! Hogy vidám, boldog legyek, és szabad, mint a madár! Milyen szép és jó ez a szerelem! Mert nem kalickába zár, hanem mind inkább szárnyakat ad, s emel szinte az égig fel! És tudom, hiszem, nem kell félni, hiszen karod puhán szorítja szívedre fejem, hová madár röptömből mindig megérkezem. Várom a napot, amikor majd megint porszemmé zsugorodik a távolság, s az idő végtelenné lesz. Amikor megint éjjel-nappal összefonódik a test és gondolat, s egyetlen hatalmas dobbanásként mi leszünk a Mindenség! Szükségem van Rád. Nem örökké, de legalább egy életen át.

A csend

**„Csönd van... hallgat a szó bennem
Álomra hajtja bús fejét a tavasz
Holnap gyümölcsét, megölve a mában
Dermesztőn kacsint rám a fagyos hajnal.”**

(Lőrinczi L. Anna: Hallgat a szó bennem – részlet –)

Mesél a csend. (Az én csendem a Te csended.)
– csendem benned, bennem a Te csended! –
ha a szavak már lecsengtek.
Megfojtja a bánat a szót, s az öröm szintén!
Hallgassunk hát! Őszintén!
– Így kimondható a kimondhatatlan is talán –,
nagy szavak nélkül. Szavak nélkül akár.
Hangtalan álmodik a tavasz is. Törékenyen,
hite vékony szálon egyensúlyozni kénytelen.
Hosszú volt a tél. A Holnapok Gyümölcse
vacog az éppen csak kinyílt virágba rejtve,
dermesztő hajnaloktól szinte holtra sebezve.
De látod? Ugye látod Kedves? Feletted
az én csillagom rejtőzik, s őriz Téged – nekem.
Fagyos hajnalon, és hideg reggeleken is.
(Miképpen a Földön, úgy a Mennyben is!)

Keszthelyi Béla /102/**levéllel álmodik – a jövőbe vetett**

gyengült, gyengült a jel. rímtelen sorsokat
napról napra kell rég kész helyekre tenni.
csak ez, csak ez a nap. súlyokat osztogat
nappal. s az éjjel sem veszi át (pihenni

hagyva a vállat) e formátlan csomagot.
nem kerít el kertet, nem jelez, csak kertel.
nem csúsztat farzsebbe jövő-vetőmagot.
legfeljebb madzagot mégez pár jó perccel.

mígnem váratlan, egy ily ihletett perctől
(szépkék harisnyaív görbületén legott)
megtörve a fény, a január-hidegből
golyóstollával egy vízcseppet faragott.

földbe túr a vízcsepp.
csontmag a markában.
megremeg a burka.
hinni kezd
a fában.

kómában
születik,
levéllel
álmodik.

dzsinn, tonik

van úgy, hogy megosztasz pár mondatot velem.
élvezem, bevallom. ám, ha csak figyelem
árny-körvonalaidd, mögöttük a fénnel,
az jobb, mert annak, ki szavakat ebédel

fájnak a mondatok. feszítik a testet.
álom-hangod nyomán tüzes szavak esnek,
hullanak az égből: alig győzöm fűjni,
hűteni a mannát. persze eltiporni

nem fogom. én a tűz értelmét akarom.
sokszor, ha nem látod, rád emelem karom
két ébrenlét között. aludj! – súgod végül.
némán, csak magamtól: minek, álmok nélkül?

és vigyél minket a kísértésbe!
és szabadíts meg a határainktól!
mert a te neved szent.

már alszom.

Kiss Péter /kisssp/

Ablakok, tükrök, szemek...

Jaj, csak a tél ne jönne oly korán!
Barna ősz ül bársony államon,
szemlehunyva, véle együtt álmodom:
Nap súrolja sápadt szélű, szürke szám.

Arcodon a nyárnak csókja elkopott,
szőkeséged őszülőbe hajlott át,
rögbe botlik olykor már szelíd bokád,
gondolatod új szárnyakra nem kapott.

Ablak mögül nyílik reám kék szemed,
nem koptatta el színét a negyven nyár.
Ránk a fordulóban hosszú őszünk vár:
kopott tükröt nyújt felénk, szelíd kezét.

Nap súrolja sápadt szélű, szürke szám,
barna ősz ül bársony államon,
szemlehunyva, véled együtt álmodom...
Ó, csak a tél ne jönne oly korán!

Kétszínű, halovány nyár...

Árnyékát elhagyó, kétszínű nyár,
lombokat súroló, roskatag váll,
esőbe botló, halk szavú remény,
patak hajtotta, sodródó levél,
halovány harmatok pókhálóján
szűri lustán át hangomat a szám.
Dadog a gondolat. A csontomat,
velőt tartó, vékonyka foglalat
tartja lazán össze immár. A láz
többé nem fojtogat. Meg nem aláz
a test hevült, forró akarása.
Ébredésem korai hajnala
egybefolyik árnyam alkonyával.
Amikor megtalál a kék-gyönyör,
szivárgó lelkem többé nem gyötör
álságos, akármi gondolattal.
Reggelem, mint mollban a madárdal,
halkan elmúlik akarásommal.
Múlik a kétszínű, halovány nyár...
Mint szél cibálta, tépett nadrágszár
hajlatát takarja botló léptem,
lassú lélegzetem felszaggatja
a foghíjas, szürke útköveket.

Ölelés

Tenyérbe bújó, puha hallgatás,
szemedben hunyó, apró lázvarázs.
Karodban könnyed, hálás küszködés,
füledben puha, bársony gyözködés.
Lehulló árva, barna értelem,
gödörbe rántott, fáradt félelem.
Szemérem-bontó, kusza fél-sikoly,
alulról küldött, bávatag mosoly.
Didergő melled árnya meztelen,
öledben mozgó döllyföm fesztelen.
Varázsba hágó, forró ösztönök,
elnyúló gátak, partok, sorközök.
Gyönyörbe fúlva ölben tartalak,
pihegve, csendben fekve, hallgatag.

Hajnali némaság

Keserű véremmel együtt folynak el a szavak.
Csobog a mondat: legbelül, mint hegyi patak
követ kerülget, majd elfogynak a tájak.
Némaságom köddé váltan csendben viselem.
Pajzsom elvész, sisakom nincs, hogy arcomat védjem.

Térképvárosok suhannak el szárnyaim alatt.
Vak sóhajt ösztökél sánta, béna gondolat.
Ajkához húz, az éjszaka már nem felel.
Matatok kétségek közt: mennyire idegen
tud lenni az, aki valaha hozzánk volt közel.

Kormann Zsolt /zsoloo/**Volt nékem...**

Volt nékem egy elsőm, aki leánnyá lett.
Fodros ruhácskáján a finom babaillat
Elszállt, múlt egébe elolvadva illant,
Ráncba fut a homlok, s emléket homály fed.

Volt nékem az elsőm, leány, bizton tudom,
Ujjait megszámolni megszülve sem rest,
De óh, szülőt ma már körötte ne keress!
Elvesztett, s elhagyott, mint játékszert úton.

Volt nékem egy elsőm? ...talán nem is volt.
Talán álomban kaptam hátamra őt
Nyargalni konyhán-szobán, s leverni fedőt,
Messze tűnik, mint messze van Győrtől Miskolc.

Volt nékem az elsőm, első hévnek kincse.
Gyermekkorból, íme felnőttorsba lépe,
Nem néz vissza, legföljebb, ha fotóról a képe,
Ujja alá simul egy más ajtó kilincse.

Volt nékem egy elsőm, neve Mirtusz-Csillag.
Mért' nem maradhattál, mondd meg nékem, kérlek!
Olyan idilli, rügyet-bontó, szép emléknék,
Mondd hát, hol vagy, mikor este téged hívlak?

2008. március 05.

Ébredni várlak

Ahogy a tiszta ég megérinti tollam hegyét,
S kitárja felettem nagy madár-szárnyait,
Felkél sütni reggel, de betekintve elébb
Kibontja a harmatos, álomittas rózsafejet.

Minden indulását ilyennek képzelem;
Ajkad viaszmáza révült csókod formázza,
Melyet te adtál tűzben foganva énnekem,
És most simogatva várlak, hogy felébredj.

Csókkal lehelgetlek, hajtincseiddel játszom,
S míg tejfehér karod pihéivel incselkedem,
Az új Nap-bizsergető, szelíd erejével átvon:
Pillarebbenéseid közt hozzád is megérkezik.

S bár gyöngé zaj volt, kisvonal távol-füttye,
Már felszusszan az elszenderedett robogás.
Angyal-pálca suhint alá, aranyporrá tűnve,
Sóhajtásodban olvad el, mint régmúlt állomás.

Már kutatsz kezeiddel, reám mosolyogsz,
Egy perc és óra csörren: kezdődik megint,
Mielőtt a ma a tegnap elől magának eloroz.
Tudod, hogy szemeid titokzatos drágakövek...?

2008. március 09.

Akarlak

Akarlak. Most. Nem mondhatsz már nemet,
Lágyan finom bőrödet tépni körömmel,
Mígnem sikolyod serked, hajzuhatagod árad,
Izzadt, izzó vörös párával eltemet.

Ajkam ajkad puháját szomjazón harapva,
Kényeztető bilincs kúszik föl derekadra,
S gyűrűző indaként ölelget, csókba fojtogatja
Megkínzott, részeg, belőlem-hiányodat.

Gyönyöröm kútja, beléd hulljanak kócos éveim,
Pillantásod gyöngéd délutánjában rabul ejtve
Eltévedtem, s meglenni nem akarok,
Hangjaid szívembe mártott édes-szép dalok.

Öröktől fogva vágyott, s míg élek, vége-nincs.
Szerelmes álmodásban zuhanunk az éjbe
Körös-körbe, időtlen, szédült keringéssel, hol
Melledre ájult hű magzatod elnyugodhat végre.

Engedd, hadd simogasson e folyton bűnre kész
Verítékünk gyöngyén óvakodva sikló
Reszketést tapintó kígyó-ujjbegyem, mögötte
Combhúsodba markoló két férfikéz emészt.

Halljalak hát, hogy zihál az erőtlen mellkas,
S lássam, dobolva, hogy lüktet egy felajzott ér
Könnybe, kéjbe mártózó arcod kis szegletén:
Süvöltök, mint zsákmánya fölé szálló szent sas.

Mohón marcangollak, mint éhező tébolyult,
Vágyódásom csak szerelmeddel csillapíthatom:
Körülveszlek, s mint felborult hajóba halrajok
Úsznak, áthatolok rajtad, tengermély csillagom.

2008. május 14.

Nagy János /Jega/

Kísértés

A forrás

A forrás kitárult,
Törtető, rút, tarajos lett, habbal.
Elfeledte bizony, tiszta ízét.
A tavirózsás angyal
Már nem fodroz áttetsző vízen,
Fa odvába bújva pisztrángnak izen,
Hogy az, deltás messze délről
Vissza-visszaússzon, gáton,
Zuhatagos mélyből nyílként
Pattanva szálljon,
A forrás tiszta ízét megízlelni,
Aztán elhulljon csöndben, boldogan,
Mert a cél, hogy visszatérjen
Hajtva vágtyól, és mindegy, hogy hogyan.

Kürtszót hallottam, szerelmeset,
Pedig már tenger volt előttem,
Szabad szívem nyilát abba beelőttem,
Hogy végtelen kékség legyen hazám,
De a hang azt mondta, jöjtek
Vissza-vissza soddorral szembe,
S kíváncsi kishalak mellém szegődtek.
A forráshoz visszatérek,
Mert tudnom kell, hol, s hogyan
Születnek miértek,
S az indulat előre mi végre tör?
Moszattal nőtt rög-kövek között
Hogy elússzam folyvást a veszély elől –
Csillanó pikkelyemet féltem.

S úszom vidáman, repesve,
Testem fickándoz, ide-oda csapkod,
Nem számít, hogy hol ér, sötét-e az este,
Úgy vonz az érzés, menni kell!
Mégis, temetőt álmodtam éjjel,
S egy medvecsordát, amint halat fog;
Nem értem, mi volt e kép-jel,
De nem, nem számít, hegyre is fölmegegyek
E csodás hívó szóért!
Ám a köveken forgolódva, ím ütés ért:
Nem súlyos, egy pikkely bánta seb,
Meggyógyul hamar, elrejt a hínáros.
Indulnom kell hamar, nem lehetek beteg.

Aztán felértem zúgók során,
Ismerős ízű volt a tó, akár a város,
Melynek utcáit ott lakó ember járja:
Sem túl hűvös, vagy napvilágos,
Pihenni, élni éppen jó nekem.
Páromra leltem, hozzám engedem.
Csak a hang hiányzik, úgy elhallgatott,
Nem bánom. Az utód-gondozás tan
Dolga köt le, az öbölben maradnék örökre,
Míg ő évődne még szerelmes nászban.
Erőm elhagy, gyöngye, fáradt vagyok,
Elvisz az áramlat e lassuló világban.
Holnap csak fekszem majd a lapos végen,
Álmodom, s iszapba eltemetkezem,
S az éhes medvekölykök eljönnek értem,
Akkor mindenről csendben megfeledkezem...

2008. május 21.

Kormos Franciska /taci/**Kék testű éjszaka**

Kék testű éjszakán
megingott a világ.
Megtiport a fájdalom.
Rám zuhant a magány.

Reméltem csodákat,
puha szárnyú szellőt.
Vihar támadt inkább,
énekelt kesergőt.

Billegett a valóság,
reszketett a világ.
Csak álmodni lehetett
azon az éjszakán.

Holdsugár hintázott,
bolondos és ledér.
Szobámnak négy fala
sötétben volt fehér.

Jöttek is az álmok,
sántán és tövissel.
Megrakták zsákomat
hatalmas kövekkel.

Gyúrt ez a fehérség,
fehér lettem tőle.
Fehéren hullottam
az éjszaka ölébe.

Gyermekkor, szép világ,
vagy csak annak látszott?
Mint bohóc a színpadon,
festék mögött játszott.

Emlékek és álmok,
hagyjatok magamra!
Tengerbe fulladok,
ha nem jutok a partra!

Mesekönyv, rongybaba,
piros pöttyös labda.
Csattant egy kiáltás.
– Azonnal hagyd abba!

Azóta az éjszaka
kék testű és vibrál.
Álmok buja fái
mutatják a titkát.

Az álom tovább vitt,
havas, téli napra.
Neonfény vakított,
vártam egy iratra.

Megbillent valóság,
sodor mint egy patak.
Lehunyt szememet,
s a sötét reám tapad.

Gyöngyökből

Egy kedves barátomnak, Karaknak

Ha elmennék én tehozzád,
vinnék neked szivárványt.
Vinnék csöndet,
csengő csöndet,
kosaramban
mezőzöldet.
Vinnék lángot,
gyertyalángot,
s a lánggal vinnék
új világot.

Amit vinnék,
gyöngyből volna.
Gyöngycsillagom
gyöngyből fonva.
Gyöngycsönd szállna
mosolyogva.
A mező is
gyöngyből volna.

Sorra veszek sok-sok gyöngyöt.
Minden gyöngyöt tálba öntök.
Fűzők lángot, esti fényt,
fűzők delet, hófehért.
Fűzők mesét, illatot,
csodás éji csillagot.
Bokrétát és szivárványt,
mesebeli királylányt.

Amit fűzök, néked adom,
ez az én kis ajándékom.
Eléd teszek holdvilágot.
Ibolyát és hóvirágot.

Sebes vízű patakokat,
napsugaras kavicsokat.
Pengő gitár dallamát,
harangoknak szép szavát.

Emelem a gyöngyszemeket,
de a kezem beleremeg.
Arcul csap egy fürgeteg,
minden álmom megreped.

A pillanat megfakul,
tálból gyöngyöm szétgurul.
Apró erőm nőj most nagyra!
Imám szállj az égi partra!

Elhiszem az égieknek,
minden úgy jó, ahogy meglett.
Szép volt, szép a déli fény,
s a lélek tiszta, hófehér.

De az ember, – nézzünk körbe,
mintha menne, menne össze.
Mintha szíve zsugorodna,
füstöt hányna, acsarkodva.

Égi gyöngyből fűzök szellőt,
friss barackot, puha kendőt.
forrásvizet, madárzenét.
gabonát és füvet, zsengét.

Égi gyöngyből fűznék néked.
Minden jót és minden szépet.
Ha útra kelnék, s hozzád mennék,
csakis, csakis gyöngyöt vinnék

Kamaras Klára: mama

Kovács Anikó /mango/

Rossz órában

November végén
még visszasírnád a koraőszot,
és tompán fájsz
a nyár után – ólmos, nehéz kereszt –,
közben észre sem veszed,
hogy a hideg és a fagy lassan
benned is gyökeret ereszt ;
de magadban még konokul őrzöd
a nyári percet,
mikor a június föllobbantotta
az alkony pirosát,
s elébed hullottak csodák:
festmények, ízek, mosoly, melódiák,
– ekkor szeretted tán’ legjobban Budát.
S ha van még elég merszed,
nem felejtetted az októbertvégi
éjszaka csendjét,
– tiszta, mint a szentség –,
hallod a hangot – örök, s időtelen –,
melyre azóta is ugyanúgy vársz
szakadatlan-szüntelen,
...de jaj, november van, s üzen,
azt, hogy nem vált meg a hit sem,
s akármit szeretnék – félig sem teszem.
Ha van boldogság és van békesség,
tőlem most messzire költözött:
...és már korán kötelet von az alkonyi ég
a havas, budai háztetők fölött.

Budapest, 2008. november 29.

Biztató varázslat

És akkor hirtelen besötétedett.

...száguldoztak barbár szelek
a sárga szellőrózsa szirmai felett,
és a tavaszi koraeste
átvérzett, apró csillagokat tűzött
a tintapöttyös fellegekre,
– de lásd, én most is, itt is féltelek.

Féltelek mindenkitől és várlak,
már nem is számolom, mióta,
bánatom barna terhével viselősen
olyan jó elvágódni innen titokban...
Ahol ott vagy, ahol én is,
ahol sosem jártunk, – ahol mégis...
A Deák téren, a Szigeten,
akár Pasarét, akár Debrecen,
lehet kedd, de szombat is,
Chopin, vagy John Barry andalít,
eső, Nagykörút, könyvesbolt, állomás,
reggeli együtt, busz, Párizs, bármi más,
telefon, „...jövök” – „várok Rád!”
ölelés, s azok az őszi éjszakák...

[...]

És akkor hirtelen besötétedett.
Az áprilisi est most lajtorját támaszt a
sötétséggel pezsgő égnek,
fölöttem rózsalonc nehéz illata száll,
a templomkertben lila mécsesek égnek.
És tudom, majd egyszer egy napon,
– ha szirmokat firkál a fény az ablakon –,
felgyúl az emlék. És fájni fog nagyon.

Budapest, 2008. április 19.

Júniusi rapszódia

Június, kora hajnal. Vagy már reggel...?
...majd' minden ablak résnyire nyitva,
s kibomló fényt vélek a sejtelmes keretben:
*(még mindig hiszem: valahol itt van,
hangod még mindig itt suttog felettem)*
a kerti út vezet – s önmagunkba merülve,
hívatlanul szólal meg bennem
a féltés és a bánat meggyszín hegedője.

Tudtam, nem lehet, mégis kértelek:
„...ne menj még,...kérlek, ...maradj...”
– harang ölen lapul meg így a hang –
hisz' súlytalan vagyok nélküled,
s meglásd, egyszer elmorzsolódom,
akár a szétzúzott üveg...
És aztán vigaszul, csendben
egyre szólt a Cinema Paradiso;
...és most egyedül hallgatni
ezt a melódiát: kínzó,
mert a dallam túlnőtt rajtam, rajtad,
túl a Rilke-köteten,
s ha ezért most pörölnél velem,
– csak néznék csöndesen.
Hiányod ma szigorral őrt áll
az elárvult, üres Pasaréten –
csak a júniusi ég zománca fröccsen
az ólomüveg-ablakokra kéken.

A ma délelőtt csak úgy elfolyt,
mintha satnya patak új utat keresne,
s látom, a szomszéd kerítésre
dúsan hajlik, és boldogan érik pirossá
a korai cseresznye.
Türelem, csak türelem...Magamat intem,
– s én majd legbelül megteremtem,
hogy képzeletem a messzeségre
karcsú hidat miképpen íveljen...

Budapest, 2008.június 4.

Calando

Színét veszti nyugtában az este,
– a tájra rút kopárságot ítél
és riasztóvá maszatolja a tél –,
fölem sötétet és gyászosat festve.
A párát magába issza a fény,
esti illatok gyümölcse ring
az elpihent budai házak tetején;
pergamen-levél zörög,
függöny szárnya lebben –,
...minden gondolatom
te vagy.
Halálomnál véglegesebben.
Ha bánat terhe nyom,
fele gondod én veszem magamra,
vétkeid felét is vállalom:
számítsunk bölcs irgalomra...
Szólnék,
de a szó átszivárog sejtjeim falán,
és felizzik bennem
mint a gyehegnaparázs,
elveszett és búskomor vagyok,
nem vagy itt..., – csupán ennyit tudok.
Már az est is megszökött,
végiggördül rajtam az éj,
s a nagyhatalmú hegy mögött
ég a földdel egybekél:
– sorsom bizony, visszafáj még,
hát szépet hazudok magamnak: vigaszul –
s végül – talán – megnyugszom,
ha az oltalmazó sötétség
végre, végre hajnalkékbe fordul.

Kovács Barbara /Atlantiszi/**Spirál**

Fölveszem a kesztyűt, újra, meg újra,
mit a sors, nap, mint nap élém, vagy mögém hajítva
odadob nekem.
Igen, fölveszem.
Újra, meg újra, a kezdetek kezdete óta
mióta
körbe, de körbe, körbe-körbe jár az az óra
nincs se vége, se hossza
a köröket rója
csigavonalban szűkülve,
míg beszorít oda,
hol szűkülve
várom a véget
csakis a' végett,
hogymajd újra, meg újra, meg újra
felvegyem a kesztyűt, hogy ha a sorsom
élém vagy mögém odahajítja,
mint mindig, a kezdetek kezdete óta
lökve engem táguló-szűkülő spirálvonalba.
Újra meg újra, újra meg újra,
Újra, meg újra...

Szilveszteri kaland

Néhány évvel ezelőtt legidősebb fiam és barátja szilveszter éjszakáján a barát furgonjába szállva elmentek valamelyik budai hegyre, ahonnan jól belátni a várost, hátha látnak szép tűzijátékokat.

Kicsit aggódtam, amikor még hajnali 4-kor sem voltak itthon. Aztán egyszer csak megjelentek, nyakig sárosan, némi horzsolással és karmolással a képükön és a kezükön, azonnal nyugtatólag hozzátéve saját siralmas külsejük látványához, hogy nem történt baleset.

– Hanem mi? érdeklődtem némiképp megnyugodva, ám annál nagyobb kíváncsisággal.

Fiam ekkor a kezembe nyomta elgyötört kabátját, mondván, szagoljam meg. Ázott tollszagot éreztem, és ezt közöltem is.

– Hát az is! – mondták a legények, aztán előadták a történetet.

Hazafelé jövet nagy ködben autóztak. Egyszer csak valami átrohant előttük az úton.

Mivel a valami kideríthetetlenül furcsa volt, megálltak, majd visszatolattak.

Amikor már álltak, a valami megint elrohant mellettük.

Kiszálltak, és buzgón lesték az UFÓT, ami nemsokára újból elvágatott, a már az úton álldigáló fiúk mellett, majd egy éles kanyarral visszafordulva nekik rontott.

Mire feleszméltek, az UFÓ már egész rendesen összerugdosta, és összezsípkedte őket.

Próbálták lefogni, és begyömöszölni a furgonba, hogy addig is ily módon óvják a harcias nagymadár életét az utakon szágul-

dozóktól, míg az állatmentők a helyszínre nem érnek. Mert akkor már látszott, hogy a VALAMI egy strucc. De a strucc nem örült az őrizetbevételnek, ádázul küzdve rosszul értelmezett fogsága ellen, újabb támadásokat kezdeményezett, és ez a két jámbor, harchoz nem szokott fiú, ezúttal is súlyos vereséget szenvedett.

Végül, ketten sem bírván el a harcias kétlábúval, megállítottak egy arra csámborgó autót, kérvén a vezetőjét, ugyan hívjon már fel valami illetékes szervet.

Az ürge betelefonált a rádióba, hogy megérdeklődjé, honnan lehetne segítséget szerezni. Ott meg azt hitték, valaki szilveszteri jópofizik, még az adásba is benyomták, hogy ha-ha, millen aranyos tréfákkal vidítják tovább az amúgy is bohém hangulatú szilvesztert egyesek..., aztán amikor már harmadszor érkezett be hozzájuk a hívás, kezdték gyanítani, tán mégse tréfa, hogy egy strucc veszélyezteti a már nem tudom melyik főút forgalmát, mellesleg ugyanez a madár fogva tart két fiatalembert...

Végül sok hercehurca után megérkezett először a rendőrség, aztán az ő hívásukra valami állatmenhely kocsija.

Először "természetesen" a fiúkat, és a nekik segítő autóst igazoltatták, és kérdezték ki véresen komolyan, majd a struccal próbálkoztak, de ő változatlanul csak K.O.-ra játszott.

Aztán, miután a madárkát elszállították az arra illetékesek, a nyomozás az ügyben folyt tovább, honnan szerezték a fiúk a struccot!!!

Végül persze minden tisztázódott, és mindenki hazatérhetett, de a küzdelem nyomai még 2 hét múlva is meglátszottak a fiúkon.

Fiam nagy komolyan megérdeklődte tőlem, vajon feljelentse-e a struccot, miután az 8 napon túl gyógyuló sérüléseket okozott neki. Végül úgy döntött, nem jelenti fel mégsem, megbocsát a duhaj kedvű ámokfutó madárnak, elvégre szilveszter volt, ki tudja, kik, hol, mivel itatták...

Timár Zoltán: drapéria

Kováts Péter /Skorpió/**Ha kéred...**

Ha kéred, leülök veled
és hallgatom a csenededet.
Ha kéred, leülök veled
és szavaid talányán elmerengek.
Ha kéred, álmokat vetitek
vagy nagy bölcsen hümmöghetek.
Ha kéred, elmondom neked
a világom mitől oly kerek.
Ha kéred, megfogom kezéd
és vezetlek, mint világtalant,
hogy el ne ess, ha mások
gödröt ástak neked.
Ha kéred, dúdolok neked
szép szomorú dallamot,
míg megnyugszik a lelked.
Én ilyen vagyok, ilyen,
csak kérned kell,
s én ott leszek Veled.

Tagadj meg!

Tagadj meg, ha csókom
nem oly lágyan érinti meg
szépívű ajkadat,
ahogy a hajnal csókja
suhan át az alvó virágokon,
lehörpintve róluk
a csillogó gyöngyharmatot.

Tagadj meg, ha kezem
nem oly puhán simítja végig
gazella testedet,
ahogy a hús reggeli szellő
hullámszik végig
az aranyló búzatengeren.

Tagadj meg, ha nem én leszek,
ki legszebb perceit adja életednek,
s nem tudnék oly szépet varázsolni,
mint milyet a delelő nap vetít eléd,
tünékeny, csodálatos képeket.

Kergess magadtól messze el,
mint undok álszent csalót,
ha nem úgy öllelek át,
mint 'hogy az életet adó levegő
öleli óvón e gyönyörű földet.

Ne kíméljen engem szikrázó haragod,
ha nem tudnám teljesíteni minden,
még ki sem mondott óhajod,
ha nem azt keresné érted égő lelkem,
hogya Téged az öröm mámorába rejtsem.

Pusztíts el, – vagy engedd:
vágyam dobbanása legyen szívednek,
hogya az álom valóra váljon,
a „kék madár” válladra szálljon.
Sóhajom – sóhajod legyen,
legyen mire oly rég vágyom,
üstökös mámorként omlani
szivárvány-gyönyör öledbe,
mint ahogy a folyók ömlenek
a szikrázóan mélykék tengerekbe.

S ha „abban” a pillanatban
felszakadó sóhajodban
nem semmisül meg minden bánat
s egy villanásra
nem lesz vége a világnak,
s nem hullsz párnádra aléltnak,
mint fáradt vándormadár a célban:
tagadj meg! Kergess el!
Szikrázó haragoddal pusztíts el!
Mert hazugság volt minden ének,
dalaim csak hamis fények –
s nem tudtalak mennybe vinni téged.

Kővári Diana**/Szirompárduc/****Kerengő**

Lemosom tükörképem
hullámzó romjait,
hús fényű tekintetemben
látom morajló partjait
a múlt darabos homokjának.
Mezítlen léptem alatt, ím
csikorogva fordul a mába
az össze-vissza hányt kavics.
Vágyom az unt jövőt,
csikóhal moccanásait
a lét szelének, üvöltő,
zord, semmi napjait
e hétköznapi közöny felszínének;
nagy levegő tüdőmben, bukom
le az időntúli mélybe,
pillanatig határtalanul több vagyok...
s felébredve a sejtjeimen ülő fények,
mint sekély vízben tündöklő tengeri csillagok.

7

Guruló köd
nevet a gyepre
kukoricaszáron
a semmiben térdepelve
lélek motoszkál
fagy nyerít
a téli valóság
önmagában bekerít
a jelen most
én leszek
lassan figyelem
a várakozó csendet
a térbe zuhanó szintisza
rendet
az élet kemény
patanyomba fagyott
a halál nyomdokaiban
búsan baktatok
várom az olvadó időt
deres színben köszönteni
az újjászületőt.

Vándor ének

Vándor képek,
mint füst ködén a képzelet
kacskaringós mása,
mint napsütötte fűzfapart
gondot úzó árnya,
mint ahogy végtelen kukoricamezők
felett letisztult ég volt,
ahogy dombok alkonya mögött
sárgán lecsúszott a félhold;
úgy lépek meg nem történt
tetteim lekaszált mezejére,
s rendbe rakom boglyáim
a szivárványszín rétnék közepére.

Kun Magdolna /lena1/**Meghalni szépen**

Tudod, akkor szeretnék meghalni szépen,
Mikor aranyló párában bukik le az alkony.
S mikor párolgó könnycseppet szárít fel a nap,
Egy nyárillatban merült fényt-mosolygó arcon.
Tudod, azt szeretném nagyon, hogy mikor álmodom,
Madárdal csendüljön fel egy réges-régi dallamon.
S akkor lassú léptekkel közeledjen a szívbemaró halál,
Hogy legyen időm elmondani azt, amit még muszáj.
Tudod, legutolsó gondolatként megfognám a kezed,
S ettől két szememben parázs tüze lobbantana lángot,
Melytől nem fájna annyira, mikor búcsút veszek attól,
Ki csodaszéppé varázsolta ezt az ábrándos világot.

Átölelve egymást

Hunyd le most két szemed! Hunyd le és ne félj!
Bármily szürke nappalt látsz – fényt csillant az éj –
Nézd! Rajongással ölellek e szoros kötelékben!
Bár messziről indultam, de mégis hazatértem.
Olyan jó meleg vagy, mint egy puha bársony,
Melynek bíbor szálai közt a csillagokat látom,
Ahogy rakoncátlan tincseidre rávillantja lángját,
S felhőn szálló angyalként szórja rád az álmát.
Ne szólj, ne szólj semmit! Majd én suttogok!
Hisz minden könnyes vallomást neked adhatok,
Mert meghallgatod szívem dalát akkor is, ha fáj,
És tudsz rám várni akkor is, ha senki sincs ki vár.
Te vagy égen járó gondolatom legszebbik szava,
S világnyi bűnnel fogant életem áldott mosolya.
Hát maradj meg öröklétű egyetlen csodának,
Hogy amíg van kit szeretnem – legyen, kit imádjak.

Emlékül neked

Majd ha már a szív is erőtlenné válik,
s elnyűtt ruhájából halvány vér csorog,
gondolj arra, milyen nagyszerű azt tudni,
hogy az utolsó percért is veled harcolok.

Ne feledd! Bűvös álmunk megőrzi a hitet,
hisz minden csodás naptól új erőre kap,
s a szerelem végtelen ereje éleszti a tüzet,
a holnap küzdéséhez vágyszárnyakat ad.

A legutolsó szó jogával halkán megsúgom,
életem legszebbik éveit neked köszönöm,
s ha indulni kell, csak együtt, kézen fogva;
érted - halványuló jelenem szilánkká töröm.

Tudom, hogy az érzések mindent megérnek,
hisz ábrándos szemünkből sosem vesznek el,
s amit kövekbe rejtettünk, újra a miénk lesz,
mely mosolytól éled s majd mosollyal hal el.

2008. augusztus 20.

Rólad mesél

Amikor árnyék lepi be a hangtalan csendet,
s ajtómon belül marad a kialvatlan világ;
újra eszembe jut az, az ezerszínű szépség,
mely nyárrá varázsolja emlékeim nyomát.

Mert

Rólad mesél a vízcseppekből felosonó, illatozó pára,
s összekulcsolt kezeink megremegő, édes vallomása.
A hallgatag hóember, melynek gombszeme ragyog;
mikor egy felé suhant pillantással tükörképe vagyok.

Rólad mesél a csilingelő kacaj, mely ajkam ívén lapul,
feltörekvő, forró vágyad, mely szívembe mar vadul,
s gyermeteg mosollyal köszöni a pillanatnyi csodát,
melyre érdemes volt várnom – egy egész életen át.

2008. december 13.

Lakatos Jánosné**/Zsuka49/****Hinned kell!**

Ne, ne hagyd! – elszökni az álmaid,
s hogy szíveden keseregjen a múlt,
meg kell tanulnod újra felállni,
mielőtt hited a semmibe fül.

Ne, ne hagyd! – hogy csend némítsa a száz,
arcodra vörös rózsát fessen a pír,
zengjen ajkadon száz szó-kavalkád,
ne nézzen reád némán a papír.

Hinned kell! – hogy ne csak sírva álmodj,
hogy ne vásott foggal rágd önmagad,
hinned, hogy nem ül rajtad az átok,
s dalaidból valami megmarad.

2008. április 26.

Megtartalak magamban

Egyszer elmúlik lelkünk színes álma,
meghal a világ, és eltűnik minden,
csak te maradsz meg, mert magammal viszlek;
megtartalak bűbájnak és varázsnak,
ha kihűl minden, te égj majd paráznak.

Megtartalak magamban drága múltnak,
tegnapok csodájának, édes bűnnek –
s olykor, ha más emlékek fel is tűnnek:
sorsomként idézlek újra és újra,
hisz valahol – édes múltnak – ez a bűja.

Nem feledem az egykori, víg nyarat,
s amíg csillagom fénylik fent az égen,
a szívemben őrizlek csendben, mélyen –
bár tudom, tűnt fények méze hervatag:
te bennem élsz némán, örök hallgató.

Kihűlt a vágy, száll a múlt. A szerelem
emlékként, kiégve roskad a mába,
én mégis sottogom magamban lágyan,
hogy – bár már nyárutóm fénye szendereg
örök emléknek – Te maradsz meg nekem.

2008.augusztus 14.

Csendes zokogás

Eliszkolt oly hamar tőlem a víg tavasz,
kimondott szavak, mik kedvesek a fülnek,
a vágyak, az álmok, mind – hamar kihűltek.
Futottak, mint erdejéből űzött vadak,

utánuk csak a bús, csendes magány maradt;
s a zakatoló, dübörgő hétköznapiak,
a kusza betűk, a rímtelen mondatok
jöttek velem szemben, mint bús koldus csapat.

Pedig dalolnám – ha lenne – boldogságom,
vidám dalt zengenék én, víg pacsirtaként,
szavaim izzón szelné a vad szenvedély,
s az, forrón sütné át tüzes trombitákon;

de szomorúságot rejtenek az álmok,
felhős már rég a reményekkel teli ég,
s mikor a hervadást hozza felém a szél –
imádsággá halkul csendes zokogásom.

2008. augusztus 24.

Embertelen század

Embertelen a század, miben élek,
veszett kincs benne a hit és a remény,
az igaz tipródik, míg nő a féreg,
kényszer alázatban hal el a vélemény.

Ki csodára vár, az mind-mind ostoba,
a lázadás ma már fabatkát sem ér,
gyomok közt a jó szándék is mostoha,
álmok fakult vászna, mi néha megkísért.

De szívem csitult, semmiért nem lázad,
hisz rég túl van az útnak fényes felén,
embertelen, könyörtelen a század,
melyben megkopott és kiégett lettem én.

2008. július 12.

Ligeti Éva **/LEKA/****Térdig télben**

Deres hajnal ólomlábon,
szél forgatja jeges szálon,
égi ajtót nagyra tárja,
kristály hó hull téli tájra.

Fentről nézve fehér papír,
lábnyomával egésznapi ír,
rajta cinke, varjú, veréb,
fura képet rajzol eléd.

Zúzmara csüng fenn a fákon,
mintha szakáll nőne ágon,
deres haját szellő fújja,
jeget karcos fagynak ujja.

Köd gomolyog magas hegyen,
vigyáz rá, hogy prém is legyen,
süveg köré úgy csavarja,
a kilátást ne zavarja.

Havas hajnal, térdig télben,
hermelinje leng a szélben,
földi kaput nagyra tárja,
fehér fátyolt fest a tájra.

Költő

k
ö
l
t
ő
verset ír
nem rímet farag
érzés uralja
nem hajtja harag
üres szavak
csak tompán konganak
néma kövek
igazat mondanak
kiálts!
csendben
hogy mindenki értse
de mások lelkét mégse sértse
dalolj madárról, ékes mezőről
de ne feledkezz az éhezőkről
ha boldogság kékmadara veled
mégse feledd nyújtani a kezed
kicsiny szobád ablakánál állva
időnként pillants a nagyvilágra
ha asztalodon alig gyertya ég
bús gondolatod máshoz is elér
ha fájdalom kínoz, gyötör a láz
rád akkor is ezer csillag vigyáz

Boldogság hozzám

Hajam fűrtjeit lágy szellő bontja,
befonja gondom fehér szálait,
gyászos sötétjét halvány Hold oldja,
hozzá simítja ezüst árnyait.

Szürkéből éled újra a hajnal,
harmatos gyöngyét teríti elém,
üzenget titkon ábrándos dallal,
varázslatával közelít felém.

Kagylóba rejtett, érzések várnak,
mélységbe merült kékséggel ölel.
Átadja helyét múltam a mának,
boldogság hozzám, nem volt ily közel.

A versverseny második helyezett műve a közönség szavazatai alapján

Holdrabló

Hozzád simul az est, mint igaz szerető,
tested körbefonja. Zöld-pázsitheverő,
ma esti vánkoso, nem térsz nyugovóra
míg csillag nem jelez, hogy eljött az óra.

Vágyakozhatsz csendben, tücsökhangú térben,
figyelve hangokra, lüktetést a vérben,
ahol tested tüzét ezer ördög szítja,
hol a józanságot érzés letaszítja.

Mezítelen testtel tóban fürdik a Hold,
nézd csak, ringatózik – sejtéd csak, milyen volt...
Elkápráztat bája, víz fodrába bújva,
amikor veled volt... s te újra meg újra

elképzeled, ahogy ajkát megérinted,
míg égbolt kincseit lába elé hinted.
Látod, elvakítja ezernyi fényelem,
megremeg, mint holdfény ezen az éjjelen.

Hozzád simul az est, és oltárhoz vezet,
karjaiban lenni minden perc élvezet...
és eljön az idő, az álom elrabol,
eltűnik a Hold is, felhők közt valahol.

2008. július 22.

Lőrinczi L. Anna**/Anna1955/**

Hallgat a szó bennem

Gondolatok ezrei cikáznak fejemben
– Nálad járnak most is, Kedvesem –,
fülemben suttog a burjánzó természet
a fákon rügyek zenélnek csendesen.
Nászához bódító virágköntöst ölt a fa,
szerelemittasan porzóit, bibéit kitarja...
Tenyeredbe helyeztem dobogó szívemet,
s úgy hittem, szerelmed óvón vigyázza.
Kegyetlen az idő, a tér, a múlt, a jelen,
sóhajom elhaló fuvallat a végtelenben.
Hiába nézem a csillagot fejed felett,
illatorgiában fürödve, fájón zizzen az est.

Csönd van... hallgat a szó bennem,
álomra hajtja bús fejét a tavasz.
Holnap – gyümölcsét megölve a mában –,
dermesztőn kacsint rám a fagyos hajnal.

2008. április 13.

Majd egyszer

Ma este rólad mesél a csönd bennem:
– óvakodva nézeget felém a hold –,
sötét éjemben félelmek csöörtetnek,
mosolyod volt az, mi új reményt adott.

Mosolyodból született a hajnal is,
megteremtve ismeretlen, száz csodát.
Sejtjeimben nem zenélt még dallam így,
szerelmem még a mennyben is vár tovább.

Vad vihar elsodorta zokogásom,
sóhajomból szürke felhő született,
szíved otthona fényévekre távol,

álmainkat ma már eltemethetem.
De tán ahogy a vadvirág is bárhol,
egyszer, újra megszületsz, szerelmesem.

2008. október 04.

Hamuvá lettem

Szerelmed hajnalt csókolt
alkonyba fordult homlokomra,
tavasszá varázsoltad
könnyekkel áztatott őszöm.
Vadvirágokkal borítottad
lelkemben a felperzselt ugart,
– ott nem termett már semmi,
ami szerethető –,
aszott gondolatok közt
sivár homok volt csak,
mi mindent betakarva uralt.
Halk fuvallattal jöttél, mint a szellő,
s én veled röptültem a végtelenbe,
ahogy a vakító kékségben száll
a lágyan sikló felhő,
a nap izzásától hevítve.
Jó volt tüzed mellett melegedni néha,
csöndesen összebújva lesni a Holdat,
észre sem venni, hogy hamuvá lettem,
elégve zabolázhatatlan lángjaidban.
Vad hullámokat korbácsolt szenvedélyed,
egymásba akaszkodott két erős akarat;
s most vágyom egy csöndes apró öbölre,
hol összetört álmainkat mentve
talán
kiköthetnénk
végre.

Vágyam

Nem akarok más lenni, csak apró fény az éjben.
Álmaidba lopva bújni, forró öleléssel.
Lennék nyelved hegyén édes íz, füledben halk dallam,
bőrödön vad bizsergés, s ajkadon egy sóhaj.
Szemed sarkában kis ránc – ha önfeledten nevetsz.
Pupilládon huncutság – pár kacagó, sós csepp.
Nem akarok több lenni, csak oxigén a léthez,
ereidben vörös test, hogy bejárhassam szíved.
Lennék burkán izomsejt, hogy dobbanhassak benned,
nem akarok mást – csak boldoggá szeretni Téged.

2008. augusztus 08.

Lyza Zsolcai /Lyza/**Feltörő bánat...**

Mint a napsugár a térre,
csukló sírás tör az égre,
zuhog, ömlik mint a zápor,
bú utat tör, lehet bárhol.

Remeg a váll, csordul a könny,
nem lehet itt most a közöny.
Vigasztalom, szeretgetem,
olyan nekem, mint gyermekem.

Édes kicsim, mi a nagy baj?
Könnyed folyik, mint a friss vaj.
Hümmög, szipog és kívágja:
elveszett a kiscicája.

Ne sírj kedves, megkeressük,
edényébe tejet teszünk,
átkutatunk minden bokrot,
anyukádnak szedünk csokrot...

Alábbhagyott már a sírás,
bokor alján cicarívás,
gyermek arcán boldog mosoly,
elmúlt a bú, ez már komoly.

A Kapos partján

A sötét éj csendesen fon
Kapos vizére ködfátylat,
harmatos kendője mélán,
búcsút int e remek tájnak.

Semmi nesz. A part melletti,
délceg fenyők sorban állnak,
halkan, susogva beszélnek,
álmaimra ők vigyáznak.

Most egy pici, fürgé madár
félve köröz fenn a légben,
csábítja a víz varázsa,
alászáll a sűrű éjben.

Magát megmártja a vízben,
azután gyorsan továbbáll,
eltűnik a messzeségben,
és álmaimmal tovaszáll.

Indián nyár...

Kitisztult az ég, felderült a Nap,
testünk-lelkünk ismét ragyogást kap!
Kivirul a jókedv, a sok virág,
köszöntik az őszi Nap sugarát!

Szél kószál a színes lombok fölött,
falevél sárgul fűszálak között.
Repdes sok madár, mind a fényre vár,
csivitelésüktől zsong a határ.
A póznán gólya lépked peckesen,
amott egy galamb repül sebesen.
Itt van már a költözés ideje,
mert ez bizony itt – az ősz eleje.

A kertekben a szőlő már édes,
víg nóta szól, a Nap csillog, fényes.
Boldog a fiú is, a leány is,
szerelmüket beragyogja így az
indián nyár is!

Markovics Anita**/Emeraude/****Fohász**

Voltak kazalra hányt, végtelen napok,
amikor még nem ismertem, milyen
szemedből és ujjbegyedről a kegyelem;
akkor még nem mertem magamat veled együtt remélni

inkább szürke poklok füstjébe bújtattam arcomat,
pedig már a kezdetektől kívántalak látni,
mert a napszitta, porló, kérges föld nyomta lelkemet;
és amikor végre egyszer felém lebegtél,
akkor túlcsordult minden íz a számon,
bús reményeim kitágult, szabad illatban fürödtek –
ez volt a vágy, a csók, az ölelés,
amikor végre eléd térdepelhettek mind a napok
kegyelmet kérni
nélküled leélt vétkeimnek.

2008. október 28.

Cigánykerék

a vaskapu előtt
a nép összeverődött
látszatra sopánkodtak
ám igazából a pletyka
nyelvükön ficáncoló íze
tetszett nekik
figyeltem, ahogyan ajtóról ajtóra jár
és óriási képtelenséggé dagad
fejkendők csóválták magukat
és ujjak mutogattak rám
itt-ott egy elkapott „szégyelld magad” szállt
valamit suttogtak a májról is
miközben hangosan röhögtek
tizenhárom évesen
akkor én az egészből csak annyit értettem:
nekem most cigánykerekezni kell
az udvar közepén
hogyan megmutassam
velünk minden rendben
el kell játszani, hogy
anya nem zárkózott be a nagyszobába
hogyan nem kerültek elő a nylonzacskóból
a dörzspapírra emlékeztető szövetszembkendők
hogyan egyáltalán nincs is rám aggatva
az a sötét, két számmal nagyobb second hand blúz
és hogy nem, én még egyetlen egyszer sem hallottam
hogyan nekem ezentúl már soha többé nem lesz
alkoholista apám

2008. december 16.

Maszong József**/Samway/**

Hiányod éget

szád szögletében fény villan
lángra kap szemedben egy szikra
mosolyod szelíden ölelkezik
te lépsz – én lépek
indulunk egymás felé
már nem a távol ölel
összefonódunk
nincsenek határok

megáll az idő és vár
csak a képzelet köti gúzsba
már mindig öllelek
már mindig szeretlek
lélegzetemmé lettél
mosolyod oldódik
a reggeli fényben
lobot vet arany sugara

hiányod éget
és sodródok hozzád
csak szeretésem adhatom
még azt sem kérem fogadd el
mert érinti azt ki úgy akarja
hisz már kútba fúlt a magány
az élet halkan
veled örömet zokog

Kövess

Örvényként kavargok bennem s helyem keresem,
csillogó gyöngyvirágként fodrozódik a szikláról
dübörgő folyamként hömpölyögő tarka érzés.
Könnyeim gyémántporként a szellő rabolja,
viszi a világ négy tájába s szórja vizekbe mezőkre.
Elfojtva némán magányomban várom a tavaszt,
forró éjjelek lágy suttogását követő didergő hajnalokon.
Pattog a parázs mégis fázom kedvesem, a szél zúgása sodor
tavaszról a nyárba menekülve az ölelések tengerében,
szeretettel körbefonlak átkarollak, – féltelek!
Szerelmem szikráját küldöm lelkedbe az elemektől óvva,
s a végtelenbe kiáltott szóval üzenem, – keress!, – találj rám!
Talán a hegytetőn, a tenger mélyén vagy csak viharba
burkolva várom, hogy halljam hangod lágy suttogását.
Magamnak követellek kezedet szorosan fogva tartom,
– kövess, ahol a tarka vágyak csodái valóra válnak.
Édes álmok, karok, ölelések, az éjszakáink kincsei,
sóhajod mámorában úszom a végtelenbe, – csitt csak suttogj.
S ha majd már künn a tél szele süvít fagyos leheletét,
akkor simulj hozzám, mert hidege hozzánk nem érhet el!

2008. július 20.

A Híd

Fenn a kék tengeren milliónyi csillag,
Lenn a víz fodrában ölelkezik a hold,
Törékeny árnyék simul a parthoz.
A lány némán áll, szemében nincs könny,
Csak fáradtság, szomorúság, közöny.

Amott hátul a lány mögött, a hajlaton,
A toronyban tizenkettőt ütött a bronz.
Menni kéne – hagyni magára a sötétet,
Reményt eltenni nyugovóra – úgy is kevés.
Holnap talán megjön Ő, vagy átjön végre.

S a híd teszi dolgát a parthoz simulva,
Folyót átívelve köt össze emberi sorsokat.
Kinek-kinek elhozzon jót, vagy rosszat.
A lány tudja, hogy holnap megint eljön, s vár,
Hogy a túlparton a remény – alakot mikor ölt.

Kiáltana, de a hang benn reked a torkán,
Csak halk nyöszörgő nyüsztítés szakad fel,
A híd tompa fényében egy alak indul felé,
Remeg a lába – sápadt arca virul, majd fehér.
Minden közeledő lépés egy nagy szívdobbanás.

Eljött a pillanat – reng a híd a léptek alatt,
Mintha a lánynak ragyogna ezernyi csillag,
Repül az árny felé s gyengéd ölelő kar várja,
Szeme könnyben ázik – de most az örömért pereg:
Feledtetni a gyötrő várakozással töltött sok hetet.

2008. november 27.

Nyolc sor "neked"

Szökkenj virágba szépséges bimbó,
nyílj meg, tárd ki bársonyos szirmaid,
mutasd a világnak bájos szépséged,
illatozva díszíts mindent, ahova lépsz.

Legyél a virágok virága szívemben,
érted dobbanjon minden percben,
gyúljon tűz, lobogjon láng lelkemben,
te tündöklő szivárványa életemnek.

2008. március idusa

Mayer Edit Julianna /Julianna/**Emlékvirág**

Pici lány voltam, de már akkor szerettem a virágokat. A kis udvaron több lakó osztozkodott. Lenke néni egy ketrecben 4-5 tyúkot tartott. Pista bácsi a kis területét asztalos műhelynek használta, Évike szülei sárgarépát és petrezselymet termesztettek. Lakott itt egy „úri” – ahogy anyáék mondták – házaspár. Marica néni és a Jócó bácsi állandóan kiültek a nyugágyukba, napoztatták a hasukat, közben figyelték a többi lakó tevékenységét és mindenkire – pláne arra, aki nem volt jelen –, tudtak mondani valami sértő megjegyzést. Veszekedések is voltak, mert a megjegyzések eljutottak a távollévő füleibe. Volt még egy lakó, az öreg Tibi bácsi, akinek csak egy helyisége volt, abban egy ágy, és Tibi bácsi állandóan ott töltötte napjait, csak akkor kelt fel segítséggel, mikor kétnaponta egyszer eljött hozzá a lánya, hogy leápolja az öreget, meg takarított keveset, azután elsietett. Leggyakrabban Pista bácsi szokta látogatni a betegeskedő Tibi bácsit és segített neki, amivel tudott. Csuda érdekes dolgokról szoktak beszélgetni. Én a küszöbön ülve szoktam őket hallgatni. Közben játszottam, vagyis úgy tettem, mintha játszanék a megviselt külsejű rongybabámmal. Anyukám nem sokat törődött velem, mert volt még két kisebb testvérem, volt velük elég dolga. Időnként kérdés nélkül kiszaladtam az utcára és a szomszédságunkban lévő virágüzlet kiskádját nézegettem. Elkápráztattak mindig azok a csodálatos színek! „Ha nekem lenne egy kertem, beültetném mindenféle színű rózsával” – így ábrándoztam. A rózsza a kedvencem.

Történt, hogy a virágboltot elköltöztették valahová a város központjába. És ahogy rakták fel a teherautóra a növényeket,

leszóródtak virágok, még gyökeresek is voltak közöttük. Mielőtt a boltos néni összeseperte volna, én gyorsan szedtem fel a köténykémbé gyökereseket, azzal, hogy beültetem a lakásunk előtt. Mondtam anyukámnak is, de ő nem engedte meg, csak szidott és szidott, hogy összevissza piszkoltam a ruhámat. Ő kiabált rám, én pedig ültem a Tibi bácsi küszöbén és sírtam keservesen. Tibi bácsi megsajnált és megengedte, hogy csináljak kiskertet az ő területén. Számomra ennél nagyobb örömet nem is lehetett elképzelni! Ahogy tudtam, kanál és botocskák segítségével elkészítettem a saját kis kertecskémet és állandóan locsoltam, locsolgattam, hogy a virágocskák felemeljék a fejüket ...Pista bácsi is megdicsért, milyen ügyes vagyok. Már besötétedett, de én nehezen tudtam otthagyni a kertecskémet...

Reggel türelmetlenül vártam, hogy elfogyjon a tejeskávém, mert anya csak akkor enged ki játszani. Na végre! Kiszaladtam és ...ez nem lehet igaz! A kertemnek nyoma sincs! Valaki takarította az udvart és tönkretette az én kertemet, kukába vitte a virágaimat, az én virágaimat! Nagyon sírtam, nem tudott senki megvigasztalni. Az enyhített a keservemen, hogy találtam a "kertem" helyén egy szál margarétát, bevitem és elrejtettem egy mesekönyvbe. Most is őrzöm ezt az „emlékvirágot” a kertecskémről.

Máté László /winner/**Hol aludt Vera?**

Hősünk mikor reggel felkelt,
bár átkozta magában a vekkert,
tele volt erővel, és energiával,
talán mert kávét ivott teával.
Bátran indult neki a napnak,
szívében nyoma sincs haragnak.
Ment a fürdőszobába nagy elánnal,
és szembe találkozott a Tóth Verával.
Aki nem volt más, mint élete párja,
kivel minden éjjel bebújik az ágyba.
Most nézte a Verát, mi oly furcsa rajta.
Talán az, hogy vörös lett az ajka?
Továbbá a Vera soha nem volt szőke,
s nem is így nézett ki levetkőzve.
Tizenegy volt mikor hősünk megjött,
villanyt nem kapcsolt csak eldőlt.
Aludt volna rögvest magában,
de érzi ám, valaki matat a gatyában.
S lám a Vera felpiszkálta fél kézzel,
hogymire vágyik: elrebegte érzéssel.
Így hát hősünk kötelességét teljesítette,
és Verát háromszor is a mennybe emelte.
Bár furcsállta magában a dolgot,
Vera ezelőtt ilyenért csak morgott.
Eltelt három hét is, míg engedett,
s hősünk az asszonyához férkőzhetett.

Ráadásul ostorral hajtotta éjjel a jóba,
ott is maradtak a csíkok a hátán sorba.
Most azonban hiába is nézi a Veráját,
benne nem ismerte fel egykori aráját.
Ennek oka roppant egyszerű,
s valljuk be eléggé meseszerű.
A nő, aki a fürdőben levetkezett,
csak is a szomszéd Eszter lehet.
De hogy került ebbe a lakásba?
És akkor hol van főhősünk Verája?
Nincs idő azonban ezen meditálni,
csöngetnek, valaki jön vizitálni.
Hősünk a bejárati ajtót sarkig kitarja,
és lám ott áll riadtan az Ő Verája.
– Képzeld mi történt drága Eszterem!
Az uram nem aludt az éjjel énvelem!
– mondaná ezt, hősünk Verája,
de a hang beszorult a torkába.
Csak áll és nézi élete párját,
és mögötte a ruhátlan hálótársát.
S, hogy a sors néha mily ostoba,
Vera kezébe akadt Eszter ostora.
Azzal hajtja haza csapodár bikáját,
emlékezetessé téve éjjeli hibáját.

Budapest, 2008. március 18.

XXI. századi magány

Feladom! Tudom, hogy vannak ilyen napok. Ilyenkor bedugul a város és lehetetlen bárhova is eljutni időben. Csak ülök az autóban és araszolok. Hagyom, hogy a forgalom lassú hullámai engedjenek számomra pár méter előrehaladást. Nagyobb gond, hogy a mobil is lemerült és a szivargyújtóról működő töltőt nem találom a kesztyűtartóban.

Mint egy önként vállalt karanténban, úgy ülök magányosan a kocsiban. Nézem a mellettem – ellenkező irányba – elhaladó gépkocsikat és megpróbálom kitalálni, kik lehetnek. Némelyikükhöz egész kis történetet illeszttek. Amikor ezt megunom, Nikiről kezdek ábrándozni. Szegény Niki vár és biztosan nem tudja elképzelni, miért nem jövök. Ülök magányosan a kocsiban, és azon töröm a fejemet, hogyan tudnám értesíteni őt?

Lassan egy éve élek Nikivel, és egyre jobban érzem, hogy nem tudok nélküle meglenni. Ha nem érek oda időre a találkára – legalább gondolatban – megcsókolom. Ha megcsókolom, akkor meg is ölelem. Ha megölelem, akkor simogatom is. Meg kellene kérni a kezét. Hátulról rám dudálnak. Arra eszmélek, hogy majd két kocsinyi üres hely van.

– Jól van, megyek, mit vagy úgy oda – mordulok fel és az előttem lévő kocsit után gurulok. Közben az órámról pillantok és meglepetten látom, hogy megállt.

– Na még ez is – dohogok hangosan – Mint egy XXI. századi modern remete. Számomra megállt az idő. Ezen jót nevetek. Mellettem az ellenkező irányba haladó, azaz nem haladó kocsiban egy pasi ül és telefonál. Le kellene engedni az ablakot és elkérni a mobilját, felhívni Nikit. Biztos ő is próbál hívni, és nem tudja mi történt.

Csoda történt! Egyfolytában majd 50 métert haladtunk! Bekapcsolom a rádiót és keresgélni kezdek az állomások között. Valahogy semmi nem köti le a figyelmemet. Újra elkezdem figyelni a többi kocsiban ülő embert, majd egy mellettem elrobogó villamost, amelyben valamennyien elférnénk, akik most a kocsiban ülünk és araszolunk. Arról nem is beszélve, hogy tíz autóból hat-hétben csak egy ember ül.

Ülünk és araszolunk, mint a birkák, akiket terelnek megfoghatatlan céljaink felé, és egyikünk sem ér oda időben. Lehet Niki is késik. Nem szokása, de ha kocsival jön, akkor ő is remeteként ül a kis Nissanjában. Niki, mint remete... – ezen megint elmeditálok. Újabb dudálás, újabb harminc méter. A gépkocsi órája szerint egy órás késésben vagyok. Egy óra remeteség, egy óra magány. Kikapcsolom a rádiót és újabb tíz métert „száguldok” előre. Váratlanul meglódul a sor és egyfolytában majd kétsaroknyit megyünk. Egy ízben még hármasba is felkapcsolok. Lehet, nem kellett volna, mert rögtön meg is állunk. Fél óra araszolás után – mely alatt volt időm kiszámolni, hogy ebben az ütemben haladva még fél óra és megérkezem -, haladtam vagy ötszáz métert.

Utálok kocsiban rágyújtani, de most kivételt teszek. Ha Niki látná, biztos mondaná, hogy következetlen vagyok. Na de ez rendkívüli helyzet, le kell vezetni a feszültséget. Miért is? Mert itt rohadok a kocsiban lassan másfél órája és tálán öt-hat kilométert tettem meg. Még van legalább három. Az én drága Nikim meg vár. Valamivel ki kell engesztelni. Szombaton elviszem vacsorázni, azt szereti.

Megpróbálom újraéleszteni a mobilomat, hátha pihent kicsit. Bekapcsolom, beírom a pin kódot, eddig megy. Tárcsázok, ezt már nem bírja, az első kicsöngésnél pittyeg és kikapcsol.

Végre megérkezem. Leparkolok, keresem Nikit. De nincs itt. Talán elment haza? Keresek egy telefonfülkét, hívom, de csak

az üzenetrögzítő jelentkezik. Rámondom, hogy megérkeztem, itt vagyok, és azt is, hogy mennyire szeretem.

Várom rá egy kicsit, leülök egy teraszra, rendelek egy kávét. Mindegy hol ülök, a kocsiban vagy itt. Illetve dehogymindenki, itt megnyugtatóbb, csak Niki hiányzik. Miért is akartunk találkozni? Azt mondta meglepetése van számomra. Szeretem a meglepetéseit.

Valaki hátulról befogja a szemem. Megérezem Niki parfümjét, majd elém penderedik és pusztit nyom az orromra.

– Ne haragudj, kérlek. Mostanáig a dugóban araszoltam. Úgy éreztem magam, mint egy XXI. századi remete.

Szép új világ

Perzselő nap bársonyos sugara,
a testünkre gyilkos UV csókot lehel.
Bőrünk hámrétege jajongva sorvad,
teret engedve burjánzó sejteknek.

Benzingőzzel mocskolt levegő,
rózsaszín tüdönket szürkeségbe vonja.
S ha ez kevés: kátrányos nikotinrúd,
tökélyre fejlesztve, tudja mi a dolga.

Óriás gyümölcsök íztelen mosolyú,
vitaminmentes boldog illúziója.
S az egészséges élet utáni vágyat,
ételnek nevezett „szarral” pótolva.

Felpumpált csirke hal-ízű húsa,
cíánnal ízesített tisztai halászlé.
Rántott szivacsos marhaagyvelő,
s az étlapon főhely a pokoli mannáé.

Hozzá mámort a szőlőmentes bor adja,
garantálva a másnap kínzó fejfájása.
Gyümölcs nélküli ál-üdítőital,
adalékkal teletömött frissülést kínálva.

Skanzenbe tereljük a természetet,
mutogatva, mint profitot termelő árút.
S gyermekeinket egy elkorcsosult,
mozgás nélküli álvilágba zárjuk.

De ha ez kevés, újra teremtve a világot,
a természet törvényeivel megyünk szembe.
Génekkal játszva szaporítjuk magunkat,
torz vigyorral saját arcunkba nevetve.

Agyunk egy irányított biokomputer,
s távvezérelt parancsban nincsen hiány.
Agymosottan bámulunk a jövőbe,
ahol vár reánk egy „szép új világ”.

Budapest, 2008. június 24.

A csapda

Celsus volt az egyik legjobb a csoportban. Könnyedén tanult, és amit egyszer megjegyzett, azt akkor is tudta, ha álmából keltették fel. Emellett ügyes és fürge volt. Ez – nem is kicsit – elbizakodottá tette. Annyira, hogy a foglalkozásokat sem vette komolyan, gyakran késve, vagy egyáltalán nem ment el.

A legutóbbinál is ez történt. Amikor megérkezett, az oktató egy furcsa szerkezetet mutatott a többieknek. Azaz pont végzett, és Celsus csak az utolsó mondatra ért oda, annak is csak a felét hallotta.

– ...biztonságosan meg lehet szerezni a zsákmányt. Tehát, ahogy mondtam, nem kell félni tőle, csak tudni kell, miként kezeljük a felkínált lehetőséget – azzal a megérkező Celsushoz fordult:

– Megint elkéstél, pedig amit ma tanultunk, az igen fontos mindenki számára.

– Ígérem, bepótolom – válaszolt Celsus és részéről az ügy be is volt fejezve.

Néhány nappal később Celsus éjszakai vadászatra indult. Amikor a vadászat során egy sima területre ért, annak közepén, a foglalkozáson látott szerkezetet pillantott meg, és benne kínálta magát a zsákmány. Celsus emlékezett, hogy az oktató éppen azzal fejezte be az előadását, hogy a zsákmány megszerzhető, csak azt nem hallotta, hogyan.

De bízott magában és éles eszében. Többször körbejárta a szerkezetet és semmi gyanúsat nem észlelt. Biztos a fürgeségen van a hangsúly, gondolta. Abban pedig nincs hiány, a csapatban én vagyok a legfürgebb. Vagy talán a leleményességen, de hiszen a csapatban én vagyok a legeszesebb.

Kifundálta magában, hogy jut hozzá, és villámgyorsan cselekedett. De ahogy megragadta a zsákmányt, hatalmas ütést ér-

zett a gerincén és mozdulni sem tudott a rettenetes súly alatt. Tudta, hogy képtelen menekülni, és azt is, hogy itt fog elpusztulni.

Az oktató felindulva állt a csapat előtt.

– Gondolom, mindnyájan hallottátok, hogy elvesztettük Celsust. Hiába volt a legjobb vadász, nem vette komolyan a tanulást, és ez okozta a veszét. Ki tudja, mit mondtam a szerkezettel kapcsolatosan, ami Celsus veszét okozta?

– Én tudom! – jelentkezett egy fiatal vadász a csapatból.

– Halljuk!

– Jelenleg nincs olyan módszer, amivel biztonságosan meg lehet szerezni a zsákmányt.

– Pontosan – felelte az oktató.

A kisfiú belépett a kamrába, majd hirtelen sarkon fordult és kiabálva szaladt ki.

– Anya! Anyaaaa! Gyere gyorsan, megint egy egér van a csapdában!

Budapest, 2008. október 25.

Mezei Katalin /kismezei/**Itt leszek**

Meggyújtom illatos mécsesem,
behúrom a függönyt, megvetem az ágyat,
ebben a szobában csönd legyen,
és béke és nyugalom. Ma újra látlak.

Az ajtóban tegyél le mindent:
munkádat, gondjaid, túlhajszolt életed.
Miattad ég a gyertya itt bent,
libbenő lángjánál arcomat nézheted.

Oldódj fel most az ölelésben,
feledj el karriert, családot és társat,
s reggel, ha indulsz, fenn az égen

ne legyen felhő sem, rád ne vessen árnyat,
ne is nézz vissza, én sem kérdem,
mikor jössz majd újra. Itt leszek és várlak.

A kállai Kopaszhegyen

Vándor, állj meg e hegytetőn,
lábad előtt kitárul a táj,
gulya bóklászik távoli legelőn,
kis falvak házain szikrázik a nyár.

Ösvényre boruló, boltívként álló fák,
az út szélén érik a kék kökény,
a csipkebogyó már lassan vörösre vált,
s a forrás rád vár hús barlang ölén.

És nézd, ott messze, látszik a Balaton,
most pára rejti el lány-zöld színét,
az erdő sűrűjében őzbak oson;
vidd messze tájra e szép vidék hírét.

Állj meg, vándor, a hegytetőn;
zászlónk, ott fenn, nézd, hogy lobog,
e táj a hazám, az éltetőm,
ideköt minden, míg szívem dobog.

Csak egy macska

Egy marék puha szőr és sok éles köröm,
ha nem ismered, csak ennyinek találsz,
rejtélyes és büszke, öntörvényű szépség,
társ, ha megszereted, nem szolga: barátod.
Nekem jutott ilyen – megfizettem érte,
túl rövid évek, túl gyorsan jött halál,
de párnámon aludt, álomba dorombolt,
a fájdalom, hidd el, nem volt túl nagy ár.
Eltűnt életemből, mégis velem marad:
emlékeim polcán pihenő szürke folt,
ne legyints könnyedén: Ugyan, csak egy macska!
A karomban halt meg. Tudom, hogy lelke volt.

Nagy Gabriella /blue/**Nekem a vers...**

Nekem a vers
egy néma gondolat,
mit szíved sejtje
fonálként bontogat.
Nekem a szó
egy rejtett üzenet,
mit ajkad formál
s az ég nevet.
Nekem az érintés
békés nyugalom,
mit kezéd ad,
boldog holnapom.
Nekem a vers
egy néma gondolat,
mely lelkedben
álomként megfogant.

Nagy Márton /enigma/**rólad**

amióta láttalak, csendesebben fáj a hátam,
és a nyakam is halkabban recseg.
a kávéban máshogy olvad a cukor,
meg a kalauz is kedvesebben kéri a jegyet.

most már tudom, milyen, ha nem vagyok veled.
hogya mennyi 'nem tudom' jár veled;
hogya a szemem belecsordul,
ha nem találja a szemed.

amikor láttalak, elrepültem önmagam felett
majd átpördültem, mint egy hintázó kisgyerek;
láttam, hol van a föld, ahol jársz,
és a szádat, ahogy kiejti a nevemet.

most már tudom, milyen, ha én vagyok veled.
hogya néha belőlem majdnem te is lehet,
hogya elcsitulnak harcaim veled
és melletted nem riaszt, hogy tévedek.

ahogya úgy láttalak, úgy látlak most is:
nyitott ajkad csukódó zár:
van benned valami 'jusst is',
míg minden vágyam önmagára talál.

most már tudom, mi nem vagyok neked.
hogyan rajzoltál körbe engemet;
hogya veszíteni is milyen szelíd veled,
és veled még nélküled lenni is lehet.

sál

úgy köréd nyugodnék már végre.
nyakad körül tekeregve,
készülni a télre:
mint akinek telik még
melegre. csendre.

amik nem vagyunk már,
amik már nem is leszünk;
tűzre raknánk hogy melegedjünk.
és odakint lassú pelyhekben
hullana, amire emlékezünk.

úgyis tél lesz, mikor elmész.
leszel hideg, huzat.
csapódik utánad
ajtó, törik az ablak.
megfáznak a szavak.

akkor rajtad kellene maradni
önmagammal összekötve.
megnyugodni: körbeérlek. végre!
mint egy sál. jó időkben is
csak készülni az ősze, a télre.

Nagy Norbert /norbert/**Észak lángja**

Világ elhantolt romjain állva,
mindig előre, sohase hátra:
űzi a fény, a harcost.
Percig se magáért,
de bukásig másért,
valami nagy-nagy
Isten akarásért.

Ölén a dajkált vággyal
– csak sejtve ki érti meg... –
ajkán sercen a láng-dal
s teremt világot
mindenkinek.

Szíve kohó, bazalt a lába.
Kék árnya belelóg éjszakámba.
Reszkető erők
rejteznek benne,
így lett, így lett
közénk teremtvé!
Se regék, se mondák nem őrzik.
Hiába.
Bennem él egyedül
jeges észak
lángja!

kettőbe törve

A nyári égre festelek
te szökevény, ki a máshol
kődében bujkálsz előlem.
Ki éji képzetek közé
rejtéd barna szemeidet.
Ki úgy vagy, hogy rész belőlem
minden mozdulatod, szavad.
S nyakamra hág a pillanat,
s acélsodrony minden bajom.
Se itt, se ott... nem vagy sehol!
Jaj, szépem! Fájsz, fájsz, fájsz nagyon!

Holló

Te csönd szárnyú,
puha röptű.
Te szívembe
beleölt tű.
Rekedt hangodat
nyüzsgik a fák.
Csőröd kivarr
minden éjszakát.
Lehelt fekete láng
hideg ágon.
Ha elmész, többé nincs
maradásom.

Párbeszéd

Panasz:
Érzem, majd eltűnök...
Oly gyorsan,
mint húson átütő puskagolyó.
És némán.
Akár a nyíló virág.

Voltam...

S te maradtál: Világ.

Az Úr vigasztalása:
A szívbezárt pillanat
megőríz magának.
Tudod, hogy nem segít
se könny, se bánat,
de fájdalomtól térdre
miért is omolnál?
Magad rég belémírtad.

Örök időkig tudom, ki voltál.

Papp Laura /királynő/

Halálod

Nem ülsz meg már
a napsütötte lankás partokon.
Estébehajló halk szavad
már rég nem hallgatom.

Mondd, könnyű volt? És várt reád?
Kit faggattál, s felelt.
A hosszú híd ezüstfelén
tán karja átölelt?

Ledobtál mindent, engem is
egy röpké perc alatt.
Bátor bohóc, hamis vitéz,
nem sírtad el magad.

Csak ittál, ittál, hogy ne tudd,
és csended megfagyott.
Reszketve vártad, s jött a perc
karjára felkapott.

Légben maradt egy mozdulat,
s lelked mint hópihe,
mint dermedt, tollatúnt madár
úgy hullt a semmibe.

Emlékké hullt...

hallom ahogy
sír a hegedűd
az ősi föld
emlékké hullt magány
tüzes szemek
a bölcső romjai
lángol a nád...
s te, benne égsz: anyám!

Lovad nélkülöd

Új tavaszba fájdult az erdő
lovad nélkülöd jött haza.
Hiába várlak kinn a réten
a csend ölel, s az éjszaka.

Falunkat régen hátrahagytam.
Boszorkány – mondták, ó hogy kacagtam!
A lány, kinek nincsen szíve,
nélküled nem tud élni se!

Csak tébolyító, üres magányban
révedni ott, hol rád találtam.
A csend megöl, az éjszaka
lovad nélkülöd jött haza...

Pete László Miklós /Inpeters/**Segélyt kér a templom egere**

1934-ben:

Nagyméltóságú, Kegyelmes Urak!
Birtokomban egy vitézségi érem,
De alázatosan csupán azt kérem,
Ha van a költségvetésben keret,
Adjanak némi száraz kenyeret!
Naponta imádkozom a kereszten,
Trianont teljes szívvel elleneztem,
Engem is érintett a magyar átok,
Mert macskákat küldtek rám az oláhok,
És mióta az édes haza csonka,
Még nem jutott egy becsületes sonka.
Önöktől némi élelmet remél
Egy hazafias és vitéz egér.

1945-ben:

Tisztelt Népfront!
Én voltam a legkisebb partizán,
Átúsztam a Maroson, s a Tiszán,
Golyózáporban német sáncra hágtam,
És Tigris-tankok láncfalpait rágtam,
Most éhesen, kibombázva és fázva,
Sivár és üszkös templom-romokon
Üzen Önöknek egy emlős-rokon:
Egy harcos, cincogó antifasiszta,
Kinek a lelkiismerete tiszta;
Hogy számos kenyérjegyet ellenébe
Némi kenyeret adjanak cserébe!

1950-ben:

Eltársak!
Én az egyházat romboltam,
És következetes voltam,
Mint hűséges kommunista.
Eltársak, íme egy lista,
Hogy a fogam mit dolgozott,
Hogy milyen sok kárt okozott
Mindig a reakciónak.
Agyaram volt a fegyverem,
A klérus nem bírt el velem.
Ha kulák-padlást sepernek,
S búzát, kukoricát mernek,
Nekem is jusson egy kicsi!
Eltársak! Éljen Rákosi!

1957-ben:

Kedves Elvtársak!
Én egér vagyok, s nem ürge,
A ruhám munkásőr-szürke,
Ellenforradalmi csűrbe
Tőlem nem jutott a csűrbe!
Nem megvetendő érdmem
Komoly jutalmat érdemel!

1988-ban:

Kedves Urak és Elvtársak!
Régi káder vagyok,
kérem, Van ezer kitüntetésem,
Mint fizikai dolgozó, Párttag,
s mától vállalkozó
Tudom, hogy mi fog elmúlni,
S hogy most kell sokat lenyúlni!
Zsebem és gyomrom megtömöm,
Jövőre is legyen öröm,
A macska előre köszön,
Aztán jöhet a vízözön!

1992-ben:

Tisztelt Uraim!
Mindig tartottam a tiszttem,
Mária-képet őriztem,
Egy német egér a vejem,
Apró vagyok, s bőr a fejem!
Mennyit kérek?
Ahogy vesszük!
Jobb, ha kölcsönnek nevezzük!
De vissza nem térítendő,
Hogy tele legyen a bendő!
Így lesz látszólag etikus,
És nagyon demokratikus!

2008-ban:

Uraim!
Fejem kopasz, szemem csipás,
A sokféle megszorítás

Mellett – és most ez a lényeg:
Én itt még mindig megélek!
Hogyan? Hígygék el, én tudom,
Ha megfizetik – eladom!
Kevésből élek én, kérem,
Alul a minimálbéren,
Jövedelmem: éppen semmi,
Az APEH se nyomozza ki;
Ki az, aki velem fogad:
Túlélem a reformokat?

Kiss Péter: éjszaka

Péter Erika /Eroica/

Falra festett álmok

Festetlen falakra képzelem az eget,
sötét csatornába csorgatom a fényt,
vakoknak rajzoló világító szemet,
siketeknek írok hallható zenét.

Ablakot tervezek minden alagútnak,
és az éhezőknek kalácsot török,
viharvert kunyhókból varázsolok újat,
sátortetőt húzok az ázóknak fölött.

Repülőt adok a messzi-szeretőknek,
s a legszebb napokat csokorba szedem,
örökzöldre festem a haldokló földet,
s a legjobb fotókat a falra teszem.

2008. szeptember 29.

Néztelek...

Figyeltelek, amint mentél –
sírdogált az állomás.
A peronon néhány emlék
ácsorgott, mint látomás.
Távolodtál. Bámultam a hátad,
és hideg lett abban a vagonba'.
Észrevettem, hogy húzod a lábad,
s belehaltam ott a fájdalomba.

2008. november,

Pillantás a végtelenbe

Angyal! Ha templomba akarnék betérni,
zárt ajtókat lelek, s nem tudok belépni.

Angyal! Itt nekünk nem zúgnak harangok,
tán harangunk sincs már, s alszanak a hangok.
Hamis hangok zengnek, angyalhangod hol van,
a szép litániák és az igaz szólam?

Angyal! A szentélyben csak gyufaláng pislog,
a fény káprázata földön kívül csillog.
A nap sem ragyog már, s mélyén vak zugoknak
keresztre feszített fantomok kopognak.

Angyal! Így fárasztó végtelenbe néznem,
kérek, világítsd meg utam a sötétben.

Mindenszentek után

Az ünnep csüng a fáradt Krisztuson,
– még gyűrött a gyászoló szeme –
a keserű, fullasztó fájdalom
belső harcunk mély vetülete.

Halk homály vár, s hulló krizantémok,
bujkálunk a koszorúk mögött,
elrejtőzünk, akár a vakondok,
jelet hagyva a hantok fölött.

Karácsonyig csöndes a temető,
könny a gyertyán gyökeret ereszt,
hang nélkül sír az ős csontvázmező,
s Krisztusnál is kihalt a kereszt.

Piro M. Péter /piroman/**Az utolsó végtelen**

Milyen csend lett. Csak a délután zihál.
Az alkony csepegve fogy, miként a vér,
csak susogni bír az újra árva szél.
Milyen rend lesz, ha az ember így kiszáll.

Esti köd, mi eltakart a fák között,
helyreállt idő a szétesett után –,
kába gondolat forog tovább bután,
mint az oxigénhiány, ha felköhög.

Hiszen mellemben világ, mi zúghatott!
Ma mégis úgy félek én, hogy mit kapok,
vásár a remény: mindenem túlradott.

Jövök már Szerelmem. Látod? Itt vagyok...
Kicsit hideg... De majd hozzád bújhatok,
hunyt szemem tükör, benne van csillagod.

Zenésfilm

Vastagítom a füstöt, pedig van elég.
Elkapom a pultoscsaj ábrándos szemét,
csörren az apró, megint kérek egy zenét,
forog a korong, forog az időkerék.
Átnézek a söröspohár párás falán,
elfogyott két szó, nincs lehet, nincs több talán.

Hidd el, már nem mondok magamban átkokat,
tudom, a sors és a CD nem válogat,
nincs másik zene, ez csak egy új változat,
negyvenért játssza le a gép a számomat.
Ejh... Sok tánc volt, amit nem táncoltunk végig,
s csak néhány nap, mikor elláttunk az égig.

Nyálas, amcsi művekben borong így a hős,
de ott nagy happy end van, mert a rendező bölcs,
nagyon is tudja ő, hogy mi kell a népnek,
erősek a fickók, a nők pedig szépek.
Belül, bambán: egy életnyi filmet nézek,
s neked minden jót, nekem... egy korsót kérek.

Adj jogot Uram!

Adj jogot
a vakoknak a kék színhez,
koldusnak a szerencsééhez,
akasztott bűnösöknek,
hogy bírja ki a torka,
templomban térdelőnek,
hogy jusson neki ostya!

Adj jogot
kukába dobott életnek,
csutkára fagyott véneknek,
már sínre rakott fejen:
még végső gondolatra,
a papnak a kegyhelyen,
ha sliccet nyitogatna!

Adj jogot
a bénáknak a vágtaához,
árvának ezüstkanálhoz,
benzinnel lelcsoltnak,
hogy ne lobbanjon gyufa,
kurvának, kit mocskoltnak,
hogy legyen tisztas ura!

Adj jogot!
Adj még nekik jogot! Uram!
Csak nekem hagyd meg az utam...

Mert a józan ész, az a gond,
maradjak csak: én a bolond.

Elkésett szonett VIII

Remegve másnak én szerelmeket
nem éghetek, nem élhetek sosem,
megátkozott ki rád szemet vetett,
de átkomat nem engedem, no nem!

Ma még a fuccs lapokra kérhetek,
sokadszor is, hogy újra higgy nekem,
hiszen lebegnek ott a kék hegyek!
De... halk a sóhajod... Jaj Istenem!

Sötét virág, mi nyílik el velem,
haló a fény, kerengve itt hagyott,
a szín: az ott maradt a lelken.

De vak szememben ég a csillagod!
S talán sosem leszel világ nekem...,
reménytelen..., de mégis itt vagyok.

Ricza István /tavinarcisz/**Őszel a Dunánál**

Cirógat még a bágyadt napsugár,
az orvosok tanácsait betartom,
sétálgatok a fák között a parton,
hol rajtam kívül most madár se jár.

Varázslatot bocsát ma rám a lomb:
sok rőtarany levél, meg barna, sárga,
s míg bámulok az őszi tarkaságra,
el is hiszem, hogy ébren álmodom.

Mit érdekel, ha vége lesz a nyárnak,
nem kell harangot félreverní még!
A nagy hajók mind tőlem messze járnak,

de úgyse vágyom útra kelni rég.
Az élet szép, amíg tart, épp olyan,
akár az itt hömpölygő vén folyam.

Szapphó után

Hajdanában mennyi poéta verselt,
s köztük egy-két nőt motivált a líra.
Nem tudom, Szapphó, ha ma bármit írna,
nyerne-e versenyt?

Luca napján

Végre itt van már Luca napja, kity-koty...
Bögre búzát ültet a bácsi Bátán.
Meg ne kérdezd tőle, na mondja bátyám,
tojnak a tyúktok?

Leoninus

Éjszaka jönnek az álnok, furcsa koboldok, az álmok.
Játszanak egyre veled, ezt soha el ne feledd!
Tegnapi sas, ha felébredt, meglehet, újra veréb lett,
tolla is úgy kifakult, mint ma a hajdani múlt!

S. Farkas Zsuzsanna /naiva/**Egy levél halála**

Éjjel didergett... Érezte elérkezett a vég.
Vörösen kelt fel a nap, köd-csókot lehelt felé.
Fáradtan emelte reszkető, fonnyadó fejét.
Harmat hullt hidegen... Érte sírt a többi levél.

...Talán repülhet még! Vihar támadhat,
szállhat a szélben a kéklő égbe, messze
a fától, messze az ágtól, hol életre keltette
ébredtgetőn egykor a tavaszi fény...

De nem támadt szél... Halkan hullt alá a kis levél.
Utolsó útján átölelte gyengéden a fény.
Kísérte bágyadtan, a fájától elváltat, ki
félholtan pergett, koporsója, a sáros föld felé...

2008. október,

Színes petúniák

Szívem gyönyörködtető
színes petúniák!
Mi lesz veletek,
ha elmúlik a nyár?

Az idő elszaladt...
fejecskétek egyre ráncosabb...
egynyári létetekből
lassan semmi nem marad,
gyengéden süt
még rátok a nap,
de az ablak alatt
alattomosan kúszik
felétek a fagy,
s őszi szél zörgeti majd
szárazzá vénült
száratokat...
szirmotok fonnyadó,
ködköpeny betakarja,
mielőtt múltó időbe hullna,
esőcsepp-könny elsiratja.

Színes petúniák!
Haldoklik a nyár...
Szívem veletek vérzik
a múltó szépség után!

2008. szeptember 10.

A sírnál...

Nyugodjon békében minden elment lélek...
Míg itt élnek bennem, egy sem halott.

* * *

Mikor itt állok, úgy érzem nincs is odaát pokol...
Szeretett halottaim lelke szelíden átkarol,
jelenlétük érzem, akár a mindennapokon
vigyáznak rám, figyelnek... érzékelem, tudom...
Hiányuk fájni fog örökké, de nekik ott már jó,
hol reánk is vár majd talán egy másik dimenzió...
Gyertyák lángjától vöröslő temető ege alatt,
nélkülük árván maradt önmagamát siratom...
Mécsesek rebbenő táncának lángjában
egy fénylő könnycsepp arcomon végiggurul,
s téován a virágdíszbe öltöztetett sírra hull...

* * *

Nyugodjon békében minden elment lélek...
Míg itt él bennem emlékük: egy sem halott.

2008. november 01.

A nő keze

A férfi hosszan bámulta a nő gondosan manikűrözött, festett körmeit. Elképzelte mennyi munkára, időre volt szüksége a hölgynek, amíg ennyire tökéletesre sikeredett a műve. Ezt a kezet gondosan ápolták, ez szemmel látható. S bár a nő már nem volt fiatal, jó ötvenes lehetett, a keze mégis, mint egy harmincévesé...

„Talán még valami flancos kézzémmel is kenegette” – gondolta a férfi, míg szemei alaposan végigpásztázták a mozdulatlanul heverő kézfejet. Sima volt, nem csúfították korral járó májfoltok, sem szeplők, ráncokat esetleg nagyítóval lehetett volna felfedezni rajta. Elképzelte, ahogy a nő szorgalmasan szépítgeti: kislámpa fényénél, olvasószemüveggel az orrán (tudja, mert a felesége is így csinálja, közelre már nem jól lát.)

Először formára vágja, majd reszelgeti, polírozza. Ezután következik csak a festés művelete. Végül a száradás. Lelki szemei előtt látta, ahogy a nő fújogatja, majd rázogatja a gyorsabb száradás reményében két szép, fiatalos kezecskéjét... Vajon mit csinált, míg várta, hogy megszáradjon a lakk? Nézte a tévét? Zenét hallgatott? Netán lehunyt szemmel relaxált? Vagy türelmetlenül járkált a szobában fel-alá?

Az is lehet, manikűrössel csináltatta. Időpontot kért, egyeztetett, majd időt, pénzt nem sajnálva eltipegett a város legmenőbb „szakemberéhez”.

– *Biztos vagyok benne, hogy pedikűröztetett is* – vélte a férfi.

Tekintetét fogva tartotta ez a gondosan megmunkált kézfej. A körmök tökéletes alakja, gyöngyházzsínű körömlakk, melyből sehol, egy pici darab sem volt lepattanva.

– *Kerti munkát biztosan nem végzett vele! De még talán házit sem!* – dörmögte bajusza alatt a férfi. – *Ilyen úri kacsó csak simogatásra való! Vajon pofont is adott ez a selymes kis tenyér?*

„*Hiúság, asszony a neved*” és: „*Minden hiábavaló*” – ilyenek jutottak eszébe, míg kedvtelve nézegette a hullazsákból véletlenül kicsúszott kezét. Gyengéden visszahelyezte és mély sóhajjal behúzta a cipzárt...

A prózaverseny győztes műve a közönség szavazata alapján

Ámor nyila

Ámor nyila teljesen váratlanul, mindig akkor, és ott csap le, amikor és ahol nem várjuk...

Jázmin sem gondolta volna, hogy hat év kiegyensúlyozott házassággal a háta mögött őt is eltalálja még az a nyíl...

Rosszkedvűen indult a háromnapos konferenciára. Új volt a cégnél, fiatal és agilis, főnöke őt küldte el maga helyett a fővárosba.

A szállodában, ahol az előadások és fogadások zajlottak, szinte senkit nem ismert. Egyetlen, volt főiskolai évfolyamtársával futott össze, aki viszont „mindenki ismerőse” volt, így aztán sűrűn eltűnt Jázmin mellől.

Az esti fogadáson a csupa-csupa tükör-teremben állva, pezsgőjét kortyolgatva, feltette magának a kérdést: mit is keresek én itt? Magányosan nézelődött a tömegben, mikor a tükörben megpillantott egy férfit. Háttal állt neki és egy másik, szemben levő tükörben őt bámulta.

Jázmin a férfi felé emelte a poharát. Szinte egyszerre fordultak meg, majd néhány lépés, és már egymással szemben mosolyogtak.

A férfi magas volt, jó negyvenes lehetett, szelíd arcú, vakítóan kék szemű. Jázmin megbabonázva nézte a megnyerő arcot. Úgy érezte, már találkozott ezzel a férfival, ezzel a meleg, beszédes tekintettel... Talán meg sem kell szólalnia, a férfi úgyis tudja, mit szeretne mondani.

– Látom, maga sem nagyon tudja, mit keres itt – mosolygott rá a férfi kedvesen.

– Honnan látja? – nézett rá Jázmin döbbenten – Ennyire rám van írva? Azt hittem lazán, érdeklődve és vidáman tekintetek itt körbe-körbe! – mondta fanyar mosollyal.

– Nem. Maga itt unatkozik! Elárulom: én is! Szökjünk el! Jázmin először hitetlenkedve nézett, átvillant az agyán, hogy micsoda rámenős alak, mégis, saját maga is meglepődve a válaszában, hirtelen rávágta:

– Szökjünk! Miért is ne?

Egymás mellett ballagtak, szótlánul a férfi kocsija felé. Léptek egy ütemre koppantak a macskaköves járdán.

– Mit szólna a Gellért hegyhez? Még világos van, de hamarosan besötétedik, és lábaink előtt hever majd a kivilágított város!

– Rendben! – hangzott halkán és rekedten Jázmin válasza. A kirándulás az éjszakába nyúlt, és mire visszatértek a szállóhoz, nagyjából elmesélték egymásnak az életüket, örömeiket, bánatukat. Régi ismerősként búcsúztak el a hallban. A férfi Budán élt, hazatért a családjához.

Másnap reggel együtt kávéztak, egymás mellett ültek az előadásokon. Jázmin rendkívüli nyugalmat, békét érzett a férfi közelében, vonzotta bölcsessége, a belőle áradó melegség. Mindent jó volt együtt csinálni: ebédelni az elegáns étteremben, kávézni az előadások szüneteiben a májusi nap fűrésztötte teraszon, megbeszélni a hallottakat, vagy csak ülni egymás mellett, érezni a másik közelségét. A nap végére Jázmin eddigi élete, férje, gyermeke valami mindent elfedő, távoli, szürke ködbe vészett... Szinte teljesen eltűnt... Csak a jelennek élt, megbabonázva, hitetlenkedve a történeteken. Úgy vonzotta a férfi, mint lepkéket a lámpafény, mint mágnes a vasreszeléket. Pedig kiegyensúlyozott házasságban élt, szerette a férjét, most mégis egy másik férfi bűvkörébe került. Nem értette... Mintha egy mágus megérintette volna a pálcájával és egy másik világ-

ba varázsolta volna.. Béklyóban érezte magát, de kellemes, zsongító béklyóban, ahonnan nem volt sem ereje, sem kedve szabadulni.

Este sétálni mentek. A hűvös májusi éjszakában természetesnek tűnt, hogy a férfi átkarolta, melengette. És a csók is természetes volt, ami a Duna parton érte őket utol, a folyó felől fújó, víz illatú szélben, összebújva a rakpart egyik padján.

– Mintha mindig erre vártam volna! Mintha hazaértem volna! – suttogta a nő a férfi forró testéhez simulva.

– Mi történik velünk? Mi ez a varázslat? – nézett fel a férfi a májusi égbolton hidegen ragyogó csillagokra.

– Nem tudom... Csókolj! – suttogta Jázmin követelőzően.

Kábult csókokkal telt el az éj. Csókolóztak padon ülve, séta közben meg-megállva, lámpák fénye alatt, vagy sötét mellékutcákban. Hosszan, hol szenvedélyesen, hol gyengéden, egymásba olvadt lélekkel.

A konferencia utolsó napján nem mentek be az előadásokra. Révült kábulatban autókáztak a városban. A nő keze a férfi combján pihent, a férfi, ha tehette, megsimogatta. Vibrált közöttük a levegő. A langyos májusi nap és az ereikben lüktető forró vér felizzította a kocsi belsejét. Kívánták egymást. Kívánták a másik testét, érintését, csókját, és kívánták a lelkét. Beszélgettek, vagy csak ültek némán, egymást bámulva, tudva, érezve a másik mit gondol, mit érez. Nem kellett szavak. Mintha egy másik dimenzióba kerültek volna, értették a másik minden rezdülését, érzését, gondolatát.

– Mi lesz most? Te hazamész, háromszáz kilométer fog elválasztani bennünket!

– Már most hiányzol! – jajdult fel a nő.

– Hazaviszlek! Addig is együtt lehetünk!

Boldog mosoly volt a válasz a férfi ajánlatára. A konferencia zárására visszamentek a szállodába. Jázmin komor hangulatban összepakolt. Nem akart a jövőre gondolni. Szürkének, élettelennek látta a férfi nélkül rá váró életet. Tudta, soha nem lesz már semmi olyan, amilyen volt. Soha nem hitt ilyenekben, hogy „lelkitárs” és a lélek másik fele, most mégis: nemcsak érezte, tudta is, hogy ő megtalálta a nagyvilágban lelkének egy elveszett darabkáját.

Ajándék ez a Sorstól! – gondolta, de tudta, ez az ajándék csak kettőjükre tartozik, az élet nem állhat meg, haza kell mennie és mindent ott folytatni, ahol abbahagyta a konferencia előtt. Dolgozni fog, gyereket nevel, főz, mos, lefekszik a férjével. De a lelke már örökké a másiké marad.

Bevackolta magát a férfi kocsijába, és útnak indultak. Lassan besötétedett.

Messze a fővárostól megálltak egy néptelen autós pihenőben. Óriási, csillagos ég borult rájuk, mint egy fény-pettyezte, meleg takaró. Egymást átkarolva nézték a végtelennek tűnő sötétben ragyogó, vibráló fénygömböket.

– Kérlek, vegyél feleségül! Itt, az Isten szabad ege alatt! A csillagok lesznek a tanúink! – kérte a nő, míg összesimulva vacogtak a hűvös, pusztai éjben.

– Jó drágám! Itt és most a társam lettél, örökre!

Végtelenül megnyugtatta Jázmint ez a szertartás. Kételyei, nyugtalansága szépen lassan elcsitultak. Bűnnek érezte eddig a kapcsolatukat, lelkiismerete fel-fellázadt... Mostantól azonban tudta: az égiek rájuk mosolyogtak és áldásukat adták szerelmükre.

Az autó újra a sötét, elhagyatott úton száguldott velük. Kihalt volt ez az útszakasz, a férfi erősen nyomta a gázt. Boldognak,

felszabadultnak érezte magát. A mellett ülő nő megváltoztatta az életét, tudta, érezte, ők már összetartoznak.

Túl nagy sebességgel vette be a kanyart, nem ismerte ezt az utat.

Éles fájdalmat érzett a lábaiban. Körülnézett. A fájdalom hullámain át, homályosan mintha fényeket látott volna maga körül. Hirtelen nem tudta hol van, mi történt. Aztán lassan megvilágosodott az elméje: a kocsiban ül, beszorulva az ülés és a műszerfal közé.

Baleset! – gondolta – Balesetet szenvedtem! Ég az autó és nem tudok kiszállni!

Lassan tudatosult benne, hogy nincs egyedül a kocsiban. Jázmin furcsán kitekeredett tartásban, mozdulatlanul ült a másik ülésen. Vért látott... Sok vért. A szeretett nő fején és a szája sarkában. Nyögve mozdult, a fájdalom már egész testét hasogatta. Kitapintotta a nő csuklóján az eret. Már nem vert a szíve.

A férfi nem félt. Tudta, ő is meg fog halni, benn ég az összeroncsolódott autóban. Az öntudatlanság határán, útban a más-világ felé: mosolygott.

– Legalább te nem szenvedsz, drága kincsem! – suttogetta gyengéden.

Utolsó gondolata, mielőtt elvesztette volna az eszméletét az volt, milyen bölcsen rendelkezett a Sors: nem engedte, hogy egymás nélkül kelljen élniük.

Most már együtt maradnak.

Örökre.

Salati Ferenc**/almajos/****Minden kezdet nehéz**

Tudom, minden kezdet nehéz,
de kezdetnek ez is elég.
Amint élünk, időnk telik,
nem is sejtjük, hol végződik.

Hol kezdődik – hol végződik?

Őrizzük meg jókedvünket,
úgy életünk jobb lesz és szebb.
Könnyen élni nem is nehéz,
szép az élet, sosem elég.

Élni tudni kell – de nehéz!

Sose gondoljunk a végre,
csak a jóra, és a szépre,
mert az élet olyan rövid,
alig jön, s már el is tűnik.

S egy „új világkapu” nyílik!

Bár úgy tűnik, de nincs vége,
utat váltunk más térségbe,
nem is tudjuk, mi lesz velünk,
ha új világba kerülünk.

Éljük a más – új életünk!

Vak az ember, és nem látja:
„Csalódások áldozata”!
Itt mi voltunk, ott mi leszünk,
ez is, az is az életünk.

Folytatódunk – és keresünk!

Akár halunk, akár élünk,
új emberként újra kezdünk,
néha-néha megpihenünk,
s újra, s újra megszületünk.

Kicsit tudunk – sokat sejtünk!

Működik az időgépünk,
forog, forog a kerekünk.
Jövőből lesz a jelenünk,
s jelenből a múlt életünk!

Mindig idő-rabok leszünk,
csak egy örök van: SZERETETÜNK!

2008. szeptember 28.

Még egy esély

Amikor az ember lecsúszott, s a mélyben van,
újra próbálkozik, reménykedik, s akar,
kézzel-lábbal csapkod, boldogságra vágyik,
miközben arcáról lefagy a bús kacaj.

A jelen pattogó, unott pillanatait
átráncigálja életcélja elébe,
s miközben hadakozik a keserű világgal,
már nem néz senkinek tükröző szemébe.

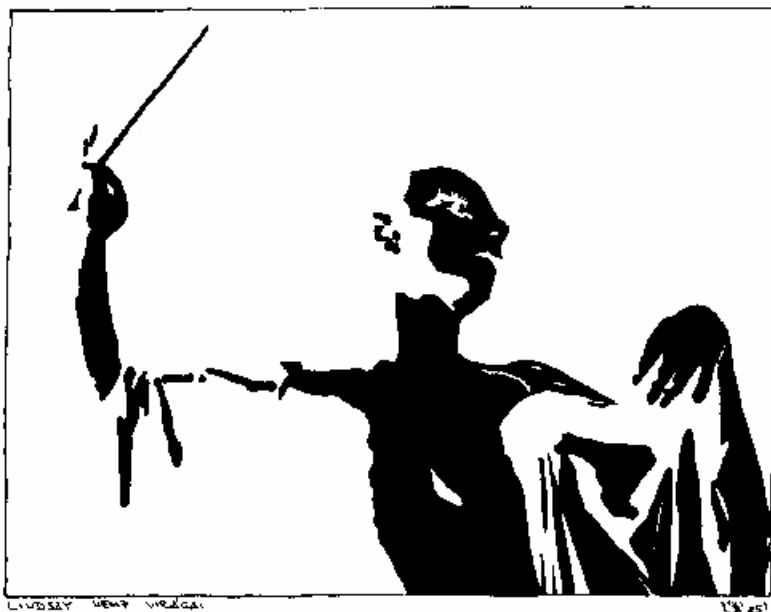
Nem ismeri el senki fia előtt,
sőt, talán még önmaga előtt se,
hogyan rossz fát tett a tűzre, s kisiklott az útján,
s tán ez már nem is az ő saját élete?

Hirtelen valami nagyon megváltozott,
a színes világból sötét szürkeség lett,
a fények mögül az árnyék viszi a pálmát,
s mi egykor fénylett, most sötét ködbe veszett.

Nem mer már, és nem akar új utakra lépni,
úgy érzi, övé a lemondás kenyere.
Közeleg a vég? Tán ő a kaszás jegyese?
Valami történt, hisz az isten is megverte.

Valami rosszat tett, most már tudja, bánja,
túl hirtelen, mohón falta a világot,
– Csak még egyszer, könyörgök! – ha újra kezdhetném...
– Istenem, engedd meg, s add reám áldásod!

Marosvásárhely, 2008. 10. 29.

Nagy János /Jega/: **Lindsay**

Sillingi Julianna **/Vigi/****Jó éjszakát**

Ne félj, ha riaszt az éj, melletted leszek.
Látod, számtalan csillag ragyog az égen,
s én fogom a kezéd...

Talán sok ember ismét sír ma éjjel,
talán virraszt a magány kebelén,
de látod a csillagokat ragyogni az égen,
s szívemre ölellek én...

Oltalmaz téged a végtelen, mint az óceán,
ily hatalmas oltalmazód még sosem volt –
álmod, még ha riaszt is, tiszta öröme lel,
mert hű szívem virraszt feletted, ha kell...
Hű szívem virraszt feletted, álmodj hát...
jó éjszakát...

Somogyi Ottó /soman/

Fals lapok

Valami valahol bennem elveszett.
Múltam csalárd lapjai ma osztódnak.
A holnap igéi hamisan szólnak.
A tegnap színlelt játéka megveszett.

Keverj, csak keverj, ahhoz aztán értesz!
Szemedbe néznék, de homály a hártya.
Sunyi pillantásod a cinkelt kártya,
tudod; a túlélés a csalárdé lesz.

Hanyagul dobod elém piszkos lapod,
az osztónak ez csak egy pity parti:
Tégy, húzz, vagy dobd be a lapokat, pajti!
Alig várod már, hogy vehesd kalapod.

(Lehetőségként reváns sem adatott.)
Te pókerarccal emeled a tétet,
büntetted, ki szabályod ellen vétett,
bevésed könyvedbe, mint holt adatot.

A félelemtől megremeg tenyerem,
lassan fakul hitem halovány árnya,
már nem is érdekel, hogy fals e kártya,
tudom jól; e játszmát meg nem nyerhetem.

2008. január 30.

A Jókai összes

Tulajdonképpen a baj akkor tetőzött, amikor Irén hozzávágta az anyjától örökölt teáskészlet féltve őrzött, utolsó előtti példányát. A csészealj, mint egy kiszámíthatatlan röppályán keringő UFO, tompa csattanással tarolt Egon tar feje búbján. A kopaszodó fő úgy fénylett a függönyön átszűrődött fénycsíkban, mint egy harmatos, mohanótt tekegolyó. Ez mintha még nem lett volna elég, a következő darab – az utolsó porcelán csésze – egy másodpercen belül követte előbbi társát, de célt tévesztett a dobás másodlagos prioritásának okán, a vitrin üvegét átszakítva a felső polcon landolt a Jókai összes sokéves magányát megszakítva. Az éktelen csörömpöléstől Irén tovább dührohamot kapott, mintha ő lett volna a szenvedő áldozat:

– Te nyámnyila, anyámasszony katonája! Nézd meg, mit tettél! – mutatott az asszony a szekrény irányába.

Egon megszéduült nyomorában bambán pislantott. Köldökéig húzott klott gatyájából kitüremkedett a vehemenssen előre ugró sörpocak, a ráfeszülő hájtrikó cseppet sem volt hivatva eltakarni a disszonáns látványt. E pillanatban nem igazán volt tudatában az őt körülvevő világ kisebb-nagyobb történéseinek. Arra sem emlékezett, hogy felesége, Irén pár perce milyen monológot zúdított a repülő csészealjak előtt a fejéhez, miközben a kifizetetlen, sárga csekkekkel hadonászott. „– Te, te semmirekellő, lusta disznó! Arra sem vagy képes, hogy munkát találj magadnak! Jövő héten árverezik a lakásunkat, ha nem tudjuk kifizetni az elmaradt félévi részletet!”

A férfi tétova mozdulattal húzta végig kezét megsérült testrészen. Valami nedveset tapintott. Lassan megszagolta a pirosuló vért, majd elködösült tekintettel lenyalta ujjáról. Irén hisztéri-

kus tekintete ettől hirtelen megváltozott. Félelem gyúlt szemében ura eszelősen delejezett arcát látva. Szokatlanul hatott számára e drasztikus látvány, szeme mulya birkaábrázathoz leginkább hasonlatos arckifejezéshez volt szokva. Rémülten hátralépett egyet, majd mielőtt ezt megismételhetne volna, megbotlott a kopott perzsaszőnyeg utánzaton, és a nagyszoba küszöbére huppant. Vaskos tompora jelentősen csökkentette az eséstől elvárható fájdalmat, így csak apró szisszenés hagyta el vörösre mázolt ajkát. Megbabonázottan fogva tartotta Egon horrorisztikus kinézete. Tudatának hátsó szegletében megjelent egy halvány asszociáció holmi húsvéti tojásfestésről, ahogy a vöröset szokta lecsorgatni a kerekded tojáson absztrakt formákat elérve e művészi technikával. A dali-s gondolat hullámot egy elbődült üvöltés vágta ketté a legegztáltabb pillanatban:

– Iiiiiiiiiiiiiiréééééééééééééééééén! Elég volt! Most megkapod a magadét!

Egon saját hangorkánjával egy időben talpra pattant. Azaz felállt volna, de még mindig a teáskészlet maradék darabjának szédülést stimuláló hatása alatt állván – pontosabban dőlven –, megingott önnön tudatának bizonytalan helyzetétől. Mintegy a szekrénybe kapaszkodó mozdulatnak is tűnhetett volna a férfi kézsöprése, de céltévesztésével csak annyit ért el, hogy leverte a felső polcok féltett tartalmát. A katonás rendben tündöklő kristálypoharak, neppek önálló életre kelve szabadultak el megrögzött helyükről. Irén mániákusságának egyik apró jele volt, hogy ceruzával körberajzolta a dísz tárgyak alapzatát, hogy portörlés, vagy bármi egyéb idegen behatás után helyre tudja állítani a jól megszokott rendet. Ez az állapot most gyökeresen megváltozott. Irreverzibilis folyamat állt be, mivel a tárgyak a padlón nemcsak koppantak, de törtek is. Lánykorá-

nak pirospozsgás porcelánbabája is megszabadult a fejétől. Úristen! Fejetlen a helyzet a javából! A megfakult esküvői fénykép mindezzel mit sem törődve talpra állt a parkettán. Talpra magyar! Mintha Egon tüdejét hagyta volna el a forradalmi kiáltás, férfias határozottságának bizonyítékeként egy erőteljest dobbantott. Volna. Mivel ezzel a fenyegetésnek induló mozdulattal végképp kicsúszott a lába alól a talaj, a baba fejére taposó gömbölyded megbillenés következtében neki-esett a korábbi rendszer idejéből származó szögletes szobabútor épen maradt felületének. A gyenge lábakon álló, öreg szekrénynek ez már sok volt. A mázsás ember súlyfeleslege legyőzve a gravitáció hebehurgya törvényét, magával rántott mindent. A zöld színű Jókai kötetek szinte repültek széttárt lapjaikkal. Irén lassított felvételen pörgette megrémült agyában a képeket. Még szemet dörzsölni is elfelejtett, pedig hihetetlen látvány tárult elé ebben a pillanatban.

Kimerevedett előtte a szoba minden négyzetcentimétere. A Jókai összes szétvált könyvdarabjai szárnyaltak a légben. A lapok közül ropogós húszezresek libbentek elő. Némelyik külön röppályát írt le kacskaringózva a levegőben, mielőtt végleg méltóságteljesen a padlóra terült. Elsőre látszott, hogy tömeges jelenségről van szó, a papírpénzek beterítették a helyiség nagy részét.

Lassan csendesedett a robaj. (Az alsó szomszéd még eleresztett egy halk „anyád”-ot, mire az oldalsó egy hangos pukit.) A szoba háborús helyszínhez hasonlított. Egon még egyszer nekigyürkőzött abbéli akarátának, hogy végre két lábon álljon a talajon. Ha kicsit bizonytalanul is, de végül sikerrel járt. Csak enyhe amplitúdóban kilengő végtagjai jelezték, hogy még korántsem letisztult az állapota testi stabilitását illetően. Elködö-

sülten nézett körbe, cseppet sem jelezve, hogy érzékel valami változást környezetében.

Irén képtelen volt megváltoztatni testhelyzetét, netán felállni. E látvány teljesen megigézte. Isten tudja, mennyi idő telt el, mire Egon periférikus tudatállapota egy más periódusba érve, kikökönt a stagnáló halmazállapotból és észlelte a rózsaszín bankóktól hemzsegő szobát.

Mindenesetre egyszerre ocsúdtak fel, és villámgyors sebességgel elkezdtek a padlón szanaszét heverő könyvek lapjai közül kiszedegetni a további húszezreseket. Egy szót sem szólt egyikük sem, miközben lázas sietséggel dolgozott kezük. Eltelt legalább egy óra, mire valószínűsíthetően mindet összegyűjtötték. Jókorá kupac magasodott kettőjük között. Törökülésben szemlélték egymással szemben a nem mindennapi látványt. Te jóisten, ez sok-sok millió forint! Meg vagyunk mentve! Irén gondolata tükrében elmosolyodott. Egon is. Bár fogalma sem volt róla, hogyan került oda annyi pénz. Talán az anyja? Két éve örökölték meg a lakását minden ingóságával együtt. A Jókai összest a kutya sem zavargatta, önáluk az olvasás kimerült a keresztretjvények hétköznapi kérdéseinek böngészésében. Szórakozásnak ott vannak a tévésorozatok. Irén portörléskor gondosan kikerülte a könyveket, csak azért nem dobta ki, mert passzolt a bútorhoz. No meg... Valami halvány gondolatfoszlány kezdett derengeni Egon elméjében. De mire testet öltött volna, azt észlelte, hogy Irén ölt testet. Rajta. Ő meg benne. Felesége eufórikus állapotban felhúzta pongyoláját és a pénzkötegre rántva Egont, ölébe ült. Történelmi jelentőségű pillanatnak számított e közös ülés, mivel hasonló fizikai kontaktusra időtlen idők óta nem került sor. Tettekézsége nem várt módon engedelmeskedett a ránehezedő akaratnak. Miközben Irén egyre gyorsuló tempót diktált e

lovagló pózban, a vágta közben két kézzel szórta kettejük közé és fölé a papírbankókat. Egon tudata aznap másodszor is homályosulni kezdett, de most ez a bizsergés egészen másfajta régiókban tobzódott, mint amit a teáscsésze korábbi hatása okozott. Stimulációja kolosszális erővel adoptálta a reakciók reaktor faktorját. Atombomba szindróma. Anyám!

Ebben a varázslatos pillanatban megvilágosodott. Eszébe jutott anyja utolsó mondata, mikor ott ült a kórházi ágya mellett. Akkor a felettébb furcsának tűnő szavakat anyja zavarodott elmeállapotának tudta be, mikor magához húzva alig hallhatón a fülébe súgta: – Fiam, fiam, ne feledd szavam, akármi bajotok történik is, jusson eszedbe, hogy segítségül ott lesz nektek a Jókai...

Ezután elalélt, többé nem bírtak kommunikálni vele. Egon jó darabig töprengett, milyen Jókai nevű ismerősük van a bablevesen kívül, aztán egészen eddig elfeledkezett az anyai intelmről.

Most kristályosodott benne az eszmélés pont abban a másodpercben, amikor eszméletlenül robbant a kohéziós mag, darabjaira hullatva a világmindenség e harmadik emeleti lakásának szobájára leszűrt lételemének megtisztult valóságát.

2008. január 17.

Időtenger

Már egy ideje csak ténfereg a lét.
Józan tegnapok másnapos szele zúg.
Álmaim gyötrő démona Belzebub.
Nem hajhászom, két kézzel szórom a lét.

Kincs, ami nincs. Mint ügyefogyott kalóz,
kallódok az idő tajték tengerén.
„Kit-kat!” Ketyegő bomba a nyeremény,
az árbockosárban Valaki hallóz.

„Föld! Föld!” Kikötő a végtelen vízen?
Ördög kacajtól dagad a vitorla.
Nem lehet még az utolsó rév! – Hiszem.

Szélcsendemet a holnap bitorolja.
Kevés minden harc, ősi szellem üzen,
hajóm a sors égi zátonyra tolja.

2008. január 10.

Késő ima

Tán nem tudom mi fán terem
az alázat fölös gögje,
mi lelkem gócain nyögve
térdepel, s mily mély e verem.

Míg türelmesen csak várok,
vastorkom szorítja ideg,
rozsdálló húscsatja hideg,
hívnak idegen oltárok.

Leborulok, imám elhagy,
nihillé érő értelem.
Uram! Könyörgöm, szólj, ha vagy!

Elvesztettem biztos helyem.
Hitem későn lázadó agy.
Testem szavakból szőtt selyem.

2008. január 03.

Standovár Ágota /stando/**Trükkös**

egymással szemben
tükrök közt állnak
a férfi és a nő
valóságuk peremén
törött szárnyú ölelésben
rejtik el a vágyuk
azt hazudják nem beszélnek
ösztönök nyelvén

átlépek rajtad
tükrök közt járunk
ínyemhez tapad
az emésztetlen szó
önámítás-köpenyedben
te is túllépsz rajtam
seholvége-alagútban
zárt a tükörajtó

Most játsszunk ceruzát!

Most játsszunk ceruzát!
Fehér és fekete.
Versenyt futnak a sorok,
kerekedik a mese.
Most rajzoljunk
házat, ajtót, ablakot,
füstölgő kéményt,
hófödte dombot, szánkót,
felhők mögül kukucskáló napot!
És rajzoljunk kertet is!
Csaljuk elő a tavaszt!
Virágzó faágra ültessünk rigót,
a ház falán napoztassunk
néhány suszterbogarat!
És most cseréljünk papírt!
Nálam a fekete karton,
nálad a rajzlap, famentes,
a hátoldalára,
emlékezetből,
gyorsan rajzoljuk le,
mindketten, ugyanezt!

dallamba fagyva

ahogy a hangok dallamukba fagytak
nem csendült a szádból tisztán már a szó
szép volt és mégis szikrát szórt a napnak
szilánkokra robbant száz üveggolyó

metszett a bőrömbe tá-kat és ti-ket
dacosan fogadtam támadásukat
tudtam ha eljön végre a szünet jel
ütemekbe töröm majd a szavakat

metronómmá vált szívem dobbanása
rianásként futott el az értelem
aztán pálcát tört fölötté a társa
s betöltött mindent a c-moll Requiem

Szalay Sándor /felix/**Kenyérszegés**

Alkonyodik. Nagyanyám lisztet szítál.
Kemence búbján langyul a kovász.
Fateknő felett görnyed, ajkán fohász
ébred. Holnapra friss kenyeret csinál.

Gyúrja, dagasztja, én búvölten lesem,
s már formázza kerekre, ujjával matat,
beidegződött ősi mozdulat.
A sarokba ül; a tésztával pihen.

És reggel a házban csodás illatok,
és a mosolygó, ránc-szabdalt angyalarc;
gyere, cseppem, nézd, tied a vakarcs.

Ha illatát érzem, újra ott vagyok;
rabul ejtett, és azóta sem ereszt:
kenyér hátán késheggyel karcolt kereszt.

Őszösen

Ősz van végre, ha mondom, napfény játszik a lombon,
táncol, rebben a felhő, bűvös, száz színű erdő,
nyárfák lombja ma sárga, sorsát lengve kívárja,
sápadt fűzfa lehajlik, fáradt sóhaja hallik,
hervad, hull a levélke, száraz, barna a széle,
mérges zöld a borostyán, rőtül s áll csak a posztján,

perdül, zörren a gallya, langyos, szürke avarba
burkol óarany ágat, burka ritka, kifárad,
pírban úszik a bükkös, fázós ága ma fütykös,
lomb közt csillan a napfény, hozzád indulok majd én,
gázol lábam a fényben, érzem, dobban a szívem,
vártam, egyre. De mégis; nézd csak, ősz vagyok én is.

Lovag

Inas karjával szorítja a dárdát,
szélmalmokat ostromol csak naphosszat,
vigasztalja a megszomorítottat,
lelke pajzsán; nem találod mását.

Szívben, elszántságban nincs semmi híja;
ha talál színes, pompázó virágot,
hölgyének ajánlja, kit sosem látott,
s kit elől talál, viadalra híja.

Pilledten is űzi baljós álmait,
lóbőrre teríti sajgó csontjait
és a sötét éjben retteg egyedül.

Mondják, eszméje eszméletlen hóbort,
gyakran keményen elverik a kóbort,
s ő csak mosolyog, s áll rendületlenül.

Nagyapó

Már az emlékek is fakó homályosak,
de felötlik mindig újra és megint;
ház körül téblábol, messzire tekint,
mellette én is üldögéltem sokat.

Remegő kézzel is sugárzott erőt,
bajsa árnyékában lefityyedt ajka,
hideg pipáját tenyerébe kapta,
a szeme megvillant alkonyat előtt.

Látod, fiacskám, majd jönnek a lányok!
Titkokat szólt és én sóváran néztem,
ittam szavait. És mégsem emlékszem.

Mesés, bizalmas esti suttogások.
Mindent elmondott, semmit sem titkolt.
Szerettem őt szívből, szeretett, itt volt.

A versverseny győztes műve a zsűri szavazata alapján

A költő

A költő egyszer meglátott egy lányt.
Rohant haza: „Őt kell versbe szednem!
És remélem, meghódítja versem...”
És írni kezdett, szeme szikrát hányt.

Tolla szántotta a fehér papírt,
És rímeltette karcsú természetét,
Ajkát, szemét és picinyke kezét,
Nem evett, nem aludt, egyre csak írt.

S elkészült, bár sok javítás után,
Futott, újra megkeresni a lányt,
Akit napról napra jobban kívánt;

S meglelte. És állt előtte bután.
– Bár az eset talán nem tipikus –
Míg írt, megejtette egy kritikus.

Szelecski Niki **/Thalassa/****Egy pohár története**

Egyszer élt egy pohár. Első ránézésre pontosan olyan volt, mint bármelyik társa, mégis más volt. Minden pohár egyforma, de a fény máshogy csillan meg mindegyiken.

Ez a pohár kicsiként sokat gondolkodott rajta, milyen lesz majd a nagy poharak között élni, kancsót találni, készletet alapítani. Az idő pedig múlt, ő pedig végig járta az élet rendjét. A biztonságos dobozból felkerült előbb a szekrénybe, majd szinte észrevétlenül kikerült az asztalra.

A pohár kezdte felfedezni a világot, hol itt fordult meg, hol ott, és mindig sok érdekeset látott. A kancsók is idővel megjelentek az életében... akadt köztük kicsi is, de volt egy nagy is. A tálcák változtak, az a szép nagy kancsó elkerült messze tőle, ő pedig szomorúan nézett utána, de egy mindent felügyelő nagy kéz elvitte, nem volt választása.

A pohárban feléledt a vágy, hogy megtölthesse magát, bár nem tudta, hogy kéne megvalósítani, sőt elkezdni!

„Mivel? Hogyan? Mikor?” – kavarogtak a kérdések a fejében, aztán megállapította, hogy azt teszi majd, amit a többi pohártól lát. Sodródik az árral, majd az élet meghozza. De az élet önmagában ehhez kevés volt. Elkezdett hát élményeket gyűjteni, megpróbált szeretni. Talán ez lesz a kulcs! Megismerkedett más poharakkal, kancsókkal. Voltak, akik kedvelték, akadt egy-kettő, aki talán szerette, még ha csak átmenetileg is.

Végül, mikor a kicsi pohár belefáradt, megállt. Számot akart vetni, hogy vajon még félig üres, vagy már félig tele? Sőhajtott egy nagyot, elcsendesedett és magába szállt. Egy ideig így töprengett, majd meglátta... Világossá vált. Nem félig, de egészen üres volt az a pohár. Rájött, hogy hiába öntötte a szeretetét, ha mások egyszerűen kilötyintették. Hiába voltak élmé-

neyei, mind nem ért semmit, hisz nem volt kivel megossza. Visszagondolt arra a kancsóra... És most még jobban fájt ez az érzés. Szeretett volna neki rózsaszín málnaszörpöt adni, hűsítő hideg vizet kapni, máskor teával, vagy tejjel kedveskedni egymásnak. De nem lehetett, ezt hozta a tálca.

Ott állt hát a kis pohár annyi küzdelem, próbálkozás után megcsorbulva... ott állt üresen... ekkor tört össze teljesen.

Kamarás Klára: Álom

Szemendei Ágnes /agnes/**Örökül hagyom**

Ha mindennek vége
könny tolul szemetekbe.
Pedig én nem akarom.
Így szabad lelkemmel
bárhova szállhatok.
Csak egy határ van,
s ha átléphettem rajta,
az életnek csak lelkemen,
mint szellemen van hatalma.
Ne akarjatok eltemetni,
nem kell a sírhalom.
Miért sírnátok síromon?
A rohanó élet bennetek
csak büntudatot teremne,
és ezt nem akarom.
(Nem vittem virágot...,
a sír is gazos lehet...,
Ne haragudj nem érünk rá.
Sok a munka, a rohanás...
és ott vannak a gyerekek.)
Testem hamuvá égett porát
szórjátok a folyó fölé,
vagy szórjátok a szélbe.
Nem azzal szerettek, ha
síromon virágok teremnek.
Gondoljatok rám néha,
meséljete az unokáknak.
Gyűjtsatok mécsest
Halottak napján anyáinak.

Végtelen magány

Most, hogy hallottam az igazságot, nem tudom, mit tegyek?!
Halkan könyörgöm, morzsolom a szavakat, mintha rózsafüzér
gyöngyei peregnének ujjaim között.

Értem én Uram!

Csak arra kérlek, adj időt nekem – csak annyit –, amíg bepótolom az életem. Még rettegek attól, hogy mi lesz velük, de gondolatban a folyóparton ülök, és a másik oldal titkait kémlelném, de nem lehet. Itt magányos vagyok, de lelkemben a hang egy dallamot énekel. Nem félek attól, hogy utaznom kell, mert hiszem, ott majd élhetek tovább... Tovább mint eddig, és talán ott nem olvassák fejemre testem bélyegét, mert testetlen leszek, és csak akkor láthatnak, ha akarom...

A víz felszínén köd gomolyog, úgy hömpölyög mint éveim sora.

Néha sötéten és talán fenyeget, vagy fehér, és szinte hívogatón integet. De nem mehetek... Még nem. Még annyi dolgom van, még élni sem volna rossz.

Azt hallottam egyszer, hogy igazán a Halál magányos. Teljesen egyedül, sokszor céltalanul ögyeleg közöttünk, s ha nincs megrendelése, akkor aki megtetszik neki, magával viszi.

Kérlek Uram!

Szólj a Fekete Lovagnak, legyen türelmes. Csak akkor jöjjön értem, ha te azt akarod. Ígérem, majd nem hadakozom, engedelmes leszek S mikor köpenyével beterítve magához ölel, karjába bújva nézem, ahogy siratják távozásom. Jaj Istenem! Mit tegyek?

Bánatuk miatt máris szenvedek...

A víz felett egy lélekharang hangja sír búcsúéneket, de kiért nem tudom, csak annyit látok, egy sötétköpenyes tesz karjából a csónakba egy fehérruhást. Egymás szemébe néznek... Aztán búcsút intenek.

A csuklyás rám néz, bár arctalan, mégis érzem, hogy mosolyog.

Csókot dob nekem... Rázza a fejét, és belül hallom:

– Te még messze vagy!

Mikor felébredek, sötét van, ragyognak a csillagok, és őrzik könnyemet...

Hirtelen a lelkemen halványan világítani kezd a mosoly.

A versverseny győztes műve a közönség szavazata alapján**Az éjszaka árnya**

Lassan sétáltam haza,
az út melletti fákön a szürkület aludt
és az este csöndesen fölélborult.
Magányom megérezte talán,
vigasztalni akart,
estike illatából szőtte szőnyegét,
elém terítette,
valami furcsa történik ma este.
A szellő mellettem sétált,
hallgatott,
nem értettem,
miért volt izgatott.
A lakásban nem volt maradásom,
hintaszékbe ültem a balkonon,
a szél mellém ült a jobbomon.
– Miért nem szólsz hozzám...?
Mért nem látom arcodat...?
Tudom, hogy itt vagy,
éreztem simogató csókodat...
Lassan ringatni kezdett,
mögöttem suttogott...
csukd be a szemed,
ha nem is láthatsz, de érezni fogsz,
add a kezéd...
érezd, hogy vagyok,
nem akarlak bántani,
ne félj kérlek,

csak engedd, hogy néha
meglátogathassalak téged.
– Már egy ideje érzem létedet,
nem félek tőled,
megszerettelek.
Becsukom a szemem, tied vagyok,
annyira akarlak, ugye tudod?
Karjába vett,
átemelt a küszöbön:
– Biztos akarod, csak az éj lehet tied,
és nem lehet látható az éjszaka árnya.
Kit érdekel,
ha szerelmednek ez az ára?

Székács László /szekacs laszlo/**Márvány sajt**

ahogy a Nap házából
sütnek virágok
ahogy dörög az ég
úgy rónak villámok
a homokba

te oxid ha tudnád
te szélkergető
mállik minden
de minden cellulóz

lepereg róla
a tenger
a zúgása
perceink tisztasága

tapad a színtelen
kormolt fekete
az aszpikos maszat

habzó káromkodás
erekké mázolt penész
sajttá bűdösödött
szubfilozófia

kékesszürke orgánium
dór utánzatú fejekből
felkenve
énekelve

Szemlesütve

már nem emlékszem,
kisülések törnek fel,
céllal, az kontúrozhatatlan,
most még látom korodat,
pupilláid rebbent tágulnak,
minden röhögne rád,
de tudat alatti a te, kötelesség
számolatlan, kontírozatlan,
befelé nézz, hátat fordít a világ,
ne láss, ne hallj, de beszélj,
dadogd végig, érthetetlen,
szemgödreidben citromgerezd,
minden szín savanyított,
legyen, szomjad oltsd,
kék szőlők, szemezgetheted,
kopogósra fagyott vásznon
csurog a déli hőguta,
csak gyorsan rajzold,
mielőtt visszatérsz,
gyorsan, majd kifested,
ha idődben eltűnsz valahol,
friss szénaszagú boglyák felett

Szilágyi József /Arvai, Emil/

Bethlehemben

Ott lépett a menny a földre.
Hétpecsétes titkok törve.
Gyermekeként megérkezett.
Valóság, nem képzelet.

Kelet bölcse térdre hull,
elismerve: Ő az úr.
Rongyos pásztor itt nem fél:
gazdag-szegény mind elfér.

Gyilkos király üldözi,
láb-alól majd' elteszi.
Még nem sújthat rá halál:
egyszer, később, rátalál...

Fakereszt

Fájt, amikor belém vertek
nagy szeget;
véres lettem én is, mint az
emberek.

Kín között vonaglott rajtam
órákig...
Emlékezni fognak erre
sokáig...

Szűcs Ildikó /alamina/**A szeretetről**

Furcsa érzés járt ma nálam. A szívem is befedte egy puha, nehéz palást. Tűnődtem. Ez a szeretet? Milyen jó lenne, ha feloldozást nyerne minden fojtó vágytól, szorongató érzéstől, aggodástól, ami rátapadt, s valami bágyadt pátosszá átkozta.

Hát hol egy tükör, vagy nagyító, meg tárgylemez, és egy cseppnyi érzet, amiről úgy hiszem, hogy ez már a szeretet? Lássuk csak! Szétválasztható-e a teljes? Külön bontható az érték a salaktól, a jó és a selejtes? Vagy mindez már régen egybeolvadt?

Ha nagyon mélyen magamba merülnék, találnék még egy maroknyi érintetlen, tiszta szeretetet? Vajon felismerném, s kellene nekem? Nagy kérdés. Olyan sarkosan merész. Tompulnának az élek? Elbírná a lélek, az ész, vagy kilöködné az egész?

Talán a világ rendje is ez. Az ember néha jobbra vágyik, lázad, majd puha hálón felkúszik az alázat, körbefonja a kételkedést, a hatalomvágyat és a „méltatlan vagyok mindenre” érzést, Az „egyszer minden sok, aztán hirtelen túl kevés” ébredést.

Ma összerosódott a tudat, hogy szinte egy vagy velem, s a kétség, a végtelen hiány, hogy valami elveszett. Te vagy a kiterjesztett életem, s a rám törő félelem, hogy mindebben hol vagyok én? Ma ráéisméltem mit tettem veled, s mit tennél velem.

Nem értesz, nem értelek. Nem simíthatom beléd a hitem. Mégis higgyünk már együtt valamiben, és külön-külön. Ami csak te vagy és csakis én, mert egy hosszú, forró ölelés is túl kevés, hogy oldódjon bennem ez a mélyről jövő, „felesleges” felismerés.

Ma nem érdekel...

Ma nem érdekel, mit gondolnak rólam,
még az sem, másokról mit gondolok.
Nem érdekel hol tört ki a vulkán,
nem béníthat sok szörnyű dolog.

Nem borzaszt, hogy rigót visz a macska,
hársga alatt szétázott virág.
Ez az egész agyimosott valóság
ma értem már hiába kiált.

Nem akarom most, hogy jól nézzek ki,
és nem kell, hogy igazam legyen.
Nem szeretnék vetélkedni, győzni,
csak úgy lenni, lenni csendesen.

Nem számít most semmi, a múlt sem,
és a jövő végképp nem érdekel.
Te meg mért is lépsz az álmaimba?
Menj tovább, ha úgysem érhetlek el.

Ma az eső is oly álmosító,
egybeemos a virággal, a hárssal,
ebből ébredni jó érzés lehetne,
el ne árudd, hogy érezted mással.

Érted virrasszak? Máshol ér a reggel.
Nekem képzelet vagy, másnak szín igaz.
Kit takarjak be téged várt meleggel?
Velem ébred a ronggyá gyúrt vigasz.

Mért rognék a földre gyáván,
ha úgysem emelsz fel hiteddel?
Látod, sebezhetetlen vagyok
ma, tőlem menekül a reggel.

Hová bújjak, ha nem lélekkel
nézel, és nem simítasz szemmel?
Szürke vérben hullik darabokra,
bennem, az érdektelen ember.

Ne szánj meg, ne ragassz össze, csak
vágy nélküli érintés ejt mély sebet.
Nézd, felkelek, s már nem tapad rám
a feltételhez kötött szeretet.

Vízió

A valóság ma örökzöldbe öltözött. Nem a Karácsonyt várta, csak a reményt jött felhelyezni a világ oltárára. Templomába költözött a csorba hit, darabkái vágyódva érintik az álombuborékok remegő fényeit.

A szétpukkanó szivárvány varázsból szabadul a gőg, a szenvedély, s a fényt szomjazó ámulat. Ma együtt látják megszületni az ígét. Kihalt tereken sikoltva süvölt a kábulat, s imára hajló kérdőjeleken párolog a kétség.

Látod már? Dermedt madonnák földöntúli mosolyában szívódnak fel vétkeink, s összeér a két világ. Átfedik egymást. Az emlékek satnyuló, vézna öntudatát újra a fényben kúszo értelem járja át, s a csupasz szeretet.

Szétfoszló kétségemet ölelem magamhoz, mint riadt gyermeket. A félelem lelkembe kuszál, majd rám fókuszál a fény, és eleresztem. Keresi helyét, de ölemben rég a magány rejtette ősz fejét. Tudom, holnap már ő is messze jár.

Eloszlik a galambszürke homályban, hol durva darócba bújt lények oldódnak Advent lila mosolyában, feledve a világ zaját. Érezni az Istent, s a hamis rend a mosolygó derengésbe szédül. Mellettünk a csend lágy zsoltárrá szépül.

Egy hó-lelkű angyal álmodja újjá dallamát...

Lágy lepel a csend

Lágy lepel a csend, elfolyt az idő,
bár fölöttem körbejár az óra.
Gondolatomban aprót lépdelek,
ne csússzak a zord idő-folyóba.

Átlátszó csendben fogható jelen –
múlt pók-háló-inge fuvallatnyi.
Jólesik a sápadtfényű holdnak
egy szelídebb arcom megmutatni.

A béke végigsimul testemen,
elsápaszt és fehérbe öltöztet.
Testvérenek gondol a vén hold
és kristályálmú fénybe költöztet.

Apám és anyám jön felém,
fátyol-folyó túlsó oldaláról.
Nincs idő, nincs tér, sem múlt-jövő-jelen,
a rég volt most közel és a tegnap távol.

Egyetlen jó szó nélkül mentek el,
csak meghasadt szívük vágy-rugója,
ám most búcsút inthetek szelíden.
Apám csuklóján a régi óra,

és hozzám lép, rám néz, majd megérint,
arca oly lágyan vált mosolygásba.
Anyám megveti ágyam, betakar,
lassan csúszom át a mély alvásba.

S parttalan nagy folyókról álmodom,
melyek vétkeim tisztára mossák.
Végre egymás szemébe nézhetünk,
lágyan fűz össze álom, valóság.

A reggel már újra szokványos,
eltűnődve kávémat kortyolom.
Köntösömön kékkarú virágok
átölelnek, és újra gondolom,
mit súgtak át távoli világok.

Hallgasd!
Elfolyt az idő,
lágy lepel a csend.

Szűcs István **/szucsistvan/****Remény**

Fagyos szél dúdol a fákon,
Hóaplan terül a tájon,
Ablakomon szép jégvirág,
Búbánatos téli világ –
Tillárom...

Az orgonán cinkecsapat,
Veszi számba : Mennyi a mag?
Keresgél az éhes madár:
Jövőre lesz itt csak bogár:
A nyáron...

Diófámról varjúcsapat
Lopkodja le a diókat,
Megriadnak. Sötét felleg,
Házak fölött úgy keringnek –
Tillárom...

Mégis él bennem a remény,
A tél hiába kemény legény!
Festek még a lombok alatt,
Hallgatva a víg madárdalt
A nyáron...

2008. december 29.

Énekóra

Jól elvagyunk itt a falun
Példaképünk Skandar Graun
Ki sokat járhatja a száját
Leverjük a fél pofáját
Kocsmában a vidám nóta
Terjed fürgén szájról-szájra
Muzsika van a jó borban
– Piros néne! Hozza gyorsan!
Habzó sörét aki issza
Nem jön abból mindig vissza
Pad és asztal gyalulatlan
A vendég meg faragatlan
Nem vagyunk ám iszákosok
Az ibrik csak ritkán mozog
A sörünk is felhígítva
Csak fele sör, fele vodka
Amikor már éhen halunk
Kétpofára kolbászt falunk
Odaül hozzánk a Jutka
Feszül rajta blúz, a szoknya
Ingert is kap Dzsó, a veres
Bogyijába nyuszt keres
Itt ér bennünket a rórát
Míg tartjuk az énekórát
Eljön aztán az est vége
Kihajt minket Piros néne
El is húzunk szépen nyomba
Négykézláb, de libasorba

Sztolár Miklós**/MZ PER X/**

Rendelés

– Sikerült választani?

– Igen. Egy sertésbordát kérünk falusi módra, egy cigánypecsenyét, egy brassói aprópecsenyét, és a végén két kávét.

A pincér a várakozóan figyelő gyerekre nézett.

– Ja, igen. Lesz még három oroszkrém-torta.

A felszolgáló szalutált, majd elviharzott. Berobbant a konyhába, és elkiáltotta magát.

– Egy falusi, egy cigány, egy brassói!

Továbbrohant a cukrászpult felé.

– Három orosz, két fekete!

Három sötét tekintetű vendége, öt másikkal együtt, gyanakodva felkapta a fejét, de gyorsan napirendre tértek a közjáték fölött.

A kisebbségi ombudsman is törzsvendég volt ezen a helyen, de a pincér szerencséjére éppen másokkal kellett foglalkoznia. Tekintettel azonban arra, hogy rendszeres vendég volt náluk, az étteremnek változtatnia kellett üzletpolitikáján.

A pincérek a jövőben az eddigieknél is jobban megválogatták szavaikat, sőt az étterem tulajdonosának köszönhetően az étlapon megjelent a romapecsenye. Innentől kezdve aztán minden úgy ment, mint ahogy az a mesében szokott, de senki ne gondolja azt, hogy a mesének ezzel vége van.

– & –

Tárnok Mihály /tamiska/**Őszasszonyok**

Nem fogyni soha el,
Mindig mindent újra kell élni!
Nem fogyni. Hej, te tél!
Meg foglak mégis énekelni!

Nincs benned semmi jó.
Mint őszasszonyok állnak a fák,
De titkukat őrzi
A fenséges néma tisztaság.

Roppan a fehér hó,
A nyarat lépi hajrá kedvem,
Tűzemlékü táncok
Keringnek csakazértis bennem.

Zsebre dugom kezem,
Langyos meleg bizsergése fáj...
Ti szép őszasszonyok!
Mondjátok meg: messze még a nyár?

Arcom a karmos szél
Pirosra csípi, kemény a tél.
Kirobban a kérdés:
Hát mikor lesz újra itt levél?

Szélárnyékba állok,
Felhőtőlön kisüt rám a nap,
Őz járt itt előttem,
Hosszan nézem a lábnyomokat.

Beszélek hozzátok,
Mint őszasszonyok álltok, ti fák.
Hóra festett árnyakban
Nézegeti mindegyik magát.

Azt, hogy erre jártam,
Nem fogja tudni soha senki,
Talán csak nem lehet
A zord telet mégis szeretni?

Leheveredtem

Fejem alá tettem karom, s néztem
A felhős égnek messzi tengerét,
Míg alám bronzszínekkel ágyazott
Az ősi tölgy, hullatva levelét.

A nagy nyugvás pihenni tért bennem,
És rám csodált az ősz minden szépe.
Üzent a gondolat – visszánézőn –,
Üzent, halványuló emlékképe.

Jó volt tudni, hogy élek, s még látom,
Mily zöld a fű, és milyen kék az ég...
Hogy viszi ragadva minden ízem,
A kitáruló, hívó messzeség.

Reggelembe mikor felébredtem,
Már derések voltak az ablakok,
Eltűnődtem... mi minden változik,
S dermed a pillanat, ha meghalok.

Hova lesz a hang, az illat, a fény,
S hova lesznek a szerelmes szavak?
Most dermedt rózsza szirmain látom,
Nyarat idéző mozdulásodat.

Fakopács kopogtat: vége-vége!
A nap lebukott, hűvös szél remeg,
Hogy megyek, még hallom, összesúgnak
Mögöttem az elszáradt levelek.

Tóth János /fényesi/**Semmi**

Ki viseli majd hidegét a sarkoknak, hogy
lássa a hazatérőt, s kezét kilincsen tartva
nyisson teret a szívdobogva remegő
vágynak? Mert nem lesz akkor már
maradása a virág színének, s meggyötörten
omlik perzselt testével a földre minden
menthetetlen! Ki szakítja fel olvadó
körmeivel a fel nem bontott leveleket, hogy
egyszer még könnyezzen? Ki hajol gyermekhez
remélve nyugodt álmát a jövőtlen holnapra?
Mert összeér ég és föld! Mert mind egy
lesz akkor már! Nincs enyém, semmi a minden!
Porrá őrlődik az otthon, oktalan lesz minden
félbehagyott festmény, megkezdett könyv,
elinduló mozdulat. A dallam csak szüntelen zúgás,
megjósolt ítélet, hitetlen menekül az oltár remélt
menedékéhez! Számolatlan szól majd az imádság!
Ki néz majd látni is fog! Ki érez majd hinni is akar,
de szétfolyt emlék lesz az idő! Mennyi tagad majd
átkozódva! Hová lesznek nagyanyáink kendős
zoltárai? Semmi, semmi lesz minden!
Lesz-e még valaki terhét hordani a keresztnek?

Ne értem kiálts!

Felvértéztél a süketség áldásával, hogy
ne halljam az erek szakadását.
Megvakultam miattad, hogy ne
lássam, amikor megbotlasz. Számat
is befogtad, hogy ne bizonygassam
szereteted! Mégis hallom amikor
téged követel a tömeg, és tudom
melyik az a kő, ahová lépned kellett,
hogy akkor szóljak, amikor te akarsz!
Ne értem kiálts hát Uram!

Nem én adom a választ,
ahogy kérdezni sem én kérdezek!
A titkokat nem fedem fel, ahogy
egyet sem kértem! Ne hibáztass,
ha hibát nem vétek, s hittől se
bízass, ha önmagam felélem!
Mert benned van a válasz, amit
hittől elviselsz, és titok is csak
egy van. Amit élünk. Így viharban
se félts, ne értem kiálts! Mi már
csak együtt kérünk, amikor félsz,
mindkettőnkért megremepsz.

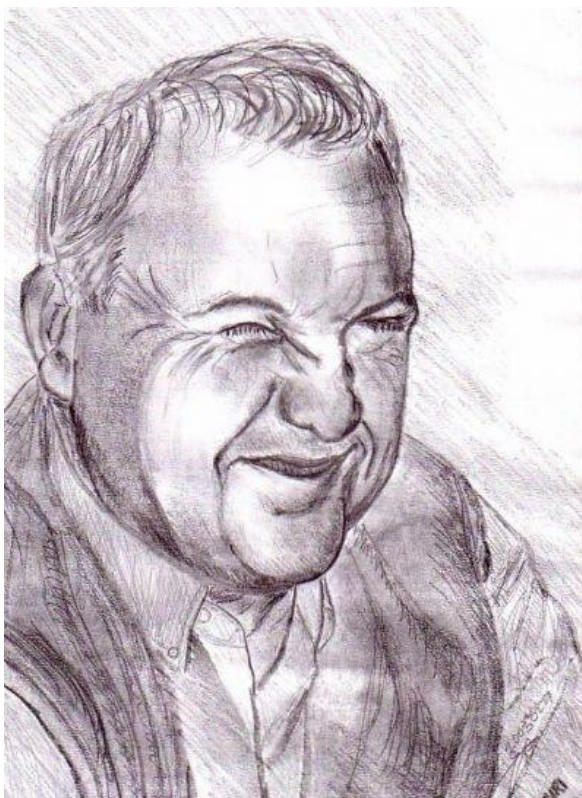
Nevünkön ki szólít?

Mert mindenki tudja valaki nevét.
Imádja kiáltva, átkozva vezekli, lelkébe
temeti, szereti szeretve szeretni, mert
mindnek e világon, ahogy istene, úgy
démona is van. Küzd, tántorodik,
vermekből néz felfelé, Úton van,
belésszédül, alázuhan, és feltámad újra.

Mert nincs, kinek nem jut
a viharból, s halálért kiált az élet,
és életért a halál! Mert egyből fakad,
s vissza is egy gyökérhez rögzül,
összekönnyez párjával az ember.
Legyen, csak úgy legyen!
Legyen, ahogy széllel üzen a zápor,
ahogy kövel borít a feledés,
ahogy nappallá lesz a világtalan éj!

Mert nincs olyan, akinek
ne tudná valaki a nevét! Elrejtí,
bánattá szelídíti, titkon az égbe
suttogja, beleszáll a mennybe s ha
kell vele a pokolra. Mert mindenki
kimondja valaki nevét, és nincs
hatalmasabb hit, igazabb varázslat,
tudatlanabb tudat, és reménytelibb
holnap, csak amikor valaki
a nevét valakinek kimondja!

Az anya, amikor önmagából
szakított létét simítja, s magánnyá
hasonul a fájó öröm, mezítelen hasán
megrándul, kit szólít a nevén, mert
ő tudja, ki most született, csak az lehet
ennyire árva, kit nevén más még
senki nem nevez ezen a névtelen földön.

Somogyi Ottó: Gyuri

Koldus ima

Szabad nekem koldulni, mert
mindenem adva hozzá.
Markomban fogan új hitet
a csonka sors, hazudik talán,
de nem bánom.
Szemem is vak. Fényt lelkemből
hasít a kétség, mit az Út élémvezet,
felemelt fejjel várom.

Van hitem, így kételkedek.
Van szavam, hát nem szólok.
Van lábam, így nem mozdulok.
Van kezem, hát nem ölelek.
Van könnyem, hát megfulladok.
Szobrom van, összetöröm, a csöndet
felverem, házakból kibújok, vizeket
elapasztok, nincs semmim, hát adok!
Palotám van, gubbasztok hát egy
félretolt tehervagonban.
Időm van, hát elkések.
Szeretek és nagyon félek.

Tégy engem látóvá, hogy vak maradjak!
Ölj meg örökre, hogy élhessek egy pillanatra!
Beszélj, hogy egy szót halljak! Érints meg, hogy
mindvégig árva maradjak!

Mert örök a vakság, ha látok! Örök a szótlanság,
ha beszélhetek, s lábam sem mozdul, ha léphetek!
Hogyan is ölelhetnék, ha karjaim emelhetem,
hogyan is hihetnék, ha kételkedem?

Mi Atyánk! Ki vagy Te a mennyekben? Hol van
az a szentség? Jön-e valaki a Te országodból, és
az akarat, akarja-e itt a Földön? Tegnap megadtad-e
a kenyeret, megbocsátottunk-e magunknak a mások
bűneit elnéznünk, és a kísértést engedjük-e szabadon,
hogy megmentessünk örökkön örökké?
De áldj meg minket! Még ma.

A prózaverseny második helyezett műve a közönség szavazata alapján

Három kereszt

A távolból már látszódott a torony teteje. A sodrás lassan vitt minket. Írhatnám, hogy lefelé. Írhatnám, hogy távolra. Magunkhoz vitt, közelebb a megismeréshez. A legigazabb dolgokat nem lehet megfogalmazni. Attól igazak. Nincs szó, hiába keresed. Amikor egymásra nézünk, az igaz. Nem is szólunk. Gyerek voltál. A napra temérdek szeplőd feleselt. Minden apró ráncod mosolygott. Csak az látható, ami bennünk is ott van. A vízre hasalt faágakról vad riadt. Szeretlek. Látod, csak ennyi. Ahogy borzongtál a koraesti hűvösebb szélben, a lovas kocsi ülésén. Kívántam az időt, rátenni kezem a karodra és érezni, ahogy fázol. Mennyi időt? Nincs rá szó. Amikor kapaszkodsz tenyerem ívéhez, arra sincs. Természetes. Vannak örökre alkotott hangok. A hullámok. A madár, ahogy napnyugtán még ráköszön a világra. Az ima csendje. Mind ugyanarra és ugyanakkor. Kell-e még bizonyosság? Türelmetlenek vagyunk. Mennyire más már ez, mint egy éve. Kinyitni az ajtót, amikor megtérsz. Újra és újra. Látni a terített asztalt, mert várni jó. Annak is, aki jön, annak is, aki terítéket vesz elő. Mi lesz, ha már nem? Hány élet van egy percben? Sírtál pedig már te is. Nem tudom a választ. Hiszem. Mert a zene is akkor szól, amikor ideje van. A virág is csak fényben mutatja színét. Minden a helyén van. Az éjjeli felébredés, a pillantás, az érintés. A szeretlek, a közelség megnyugvása. Majd a hiány. Mert hogyan is éreznénk, ha a közel nem lenne! Egyik a másikért, együtt. Mert hiszem. Szeretem, ahogy belakod a tereket mellettem, velem. Mert megtalálod, amit én nem látok, és mindig meghallod, amihez nincs elég csöndem.

Szeretlek. Gyermekként hallottam anyámtól egy mondást: „Szeretlek, mint galamb a tiszta búzát!” Mennyi mindent jelentenek ezek a szavak! A galamb a szelídség, a megbékélés. Igaz. A szeretet békét hoz és megnyugvást. Tiszta búza. A búzát elvetik, gondozzák. A gazda remél, imádkozik és hisz. Hisz istenében, elfogadja, bárhogy rendel is az idő. Lehet az égető nap, vagy gabonaszálakat áztató, elfektető eső, jég. Látja magát, ahogy fát hasogat, mert asszonya másnap begyűjtja a kemencét, mert meg kell sülnie a kenyérnek! A tiszta búza az otthon, a gondoskodás, a biztonság. Szeretlek, mint galamb a tiszta búzát.

Gondoltál-e már arra, hogy mi lenne, ha kívágnák az összes fát? Nem lenne árnyékos pad, ahol anyánk ült, hogy vigyázza játékunk, nagyanyánk zsebkendővel markában sem várna ránk. Nem néznénk a napot, a vizet, a gyermeket a lombok alól. Nem ülne magában az özvegy, az árva, a magányos. Nem hajolna fiú a lány hajához titkon. A lány nem remegne meg. Mennyi fába karcolt szív maradna megrajzolatlan! Szeretlek, ahogy fákat szeretni lehet.

Vezeklés vagy megtérés. Mi dolgunk egymással? Vajon elmúlt életeink elmúlt éveiben tettünk annyit és olyat, amiért egymás mellé vitt zárandoklatunk és már együtt megyünk a jelek temploma felé? Vagy mindig is tudvalevő volt – csak előttünk rejtve –, hogy nem létezett soha a „te meg én”? Minden, ami történt velünk megírva volt, s bármikor, bárki is figyeljen, bólint minket látva együtt? Lehet, hogy csak megtértünk! Visszanézve így már értjük az üres szobát, a kallódást, a csapódást és a szégyent is. Mindennek oka, célja volt. Már értjük olykor a jelent is.

Eszmélet. Mint ki mély álmábólriad, és nehezen érzékeli maga körül a Mást. Nem hiszi, tanácstalan, majd félni kezd, mert a születésünk pillanatában megkapott csomagban benne van ez az Eszmélés. Álmodtunk is róla. Akkor mosolyogva, békével

ébredtünk. Most félünk. Nem akarjuk elveszíteni. Egymást és, amit érzünk. Pedig csak szeretni kell. Hidd el, hogy a hónapok múlásával, ez lesz az egyetlen, ami újra és újra átvisz minket. Semmi más. Látlak, ahogy szemeddel kutatod a lassuló vonatot. Az ajtót keresed, amely mögött állok. Tudod, hogy sohasem siettetem az időt. Vannak szeretet pillanataink. Eszmélünk. Szeretünk.

Korábban esteledik. Kifelé fordult már lassan az idő szekerének rúdja. Gyenge esőt hozott a nyári hevület. Épp annyit, hogy a ház mögötti kiskertben felfrissüljenek a növények. Olykor a ló is mozgott valamit az istállóban, a kutya csöndben volt. A megrakott tűz lassan hamuvá lanyhult. Az akáctuskók már nem gyűjtik tovább kérgük alá az éveket. Leszedtük az asztalt, és a földbe szúrt fények elé leültünk a padra. Beszélgetni, kutatni a messzi sötétet, elhallgatni az ismeretlen hangokat. A lángok fura, misztikus torzóra égették a fáklyákat. Néztük a megfeketült formákat. Három kereszt. Te mondtad ki. Hányszor megégünk, hogy egyszer feleszméljünk! Hányszor vezeklünk, hogy egyszer megtérjünk! Hányszor fogunk meg kezeket, hogy egyszer kimondjuk úgy hittel, reménnyel, hogy szeretet!

A folyó még nem érte el az első ártéri fákat. A hídról ellátni egészen a kanyarokig. Mindig, amikor idáig érek, megköszönöm. Megköszönöm az elmúlt napokat, az utat, a remény üzenetét, a szeretetet. Téged.

Török József /Benjoe/**Sixtus**

...most rongyokban szöszölnek perceim,
régi ragyogások emléke falevél,
kifakult ünnepek csonkjain hevernek
jókedvet bomlasztó suta emlékeim...

belül sírbolt vagyok,
nyugodt álmom kacér
könnyek szabdalják
torz könnyel,
lopott időm takar
fájó búköpennyel...

...csak térdéig érek a mának,
törpelétem zavart beszéde
álmok csúcsára fel nem ér,
bezárva csendem klastromába
vezeklek, térdem kőkemény,
számból suttognak a percek,
fogköves ínyem imája csupa vér...

...meghalok, míg a kezéd a kezemig elér.

Vetés 2008.július 08.

dr Varga Imre /Emericus/**Mondd, hogy segítek magamon**

Mondd, hogy segítek magamon,
Ha eltévedtem, de nagyon
Az élet röggös országútján
Bukdácsolva nap, nap után,
Eltűnődve a korcs szavakon.
Mondd, hogy segítek most magamon?

Mondd, kinek szedjek virágot?
Hisz elmenekült, ki látott,
Beleszürkült minden álmom
Jót akartam mindenáron
Volt ki átkozott, volt ki áldott.
Mondd, kinek szedjek most virágot?

Mondd, mit tegyek a hitemmel?
Megcsalatott jóhiszemmel
Csalódtam is és csaltam is,
Szép a szó s a dal hamis,
Elszámolok a Jóistennel,
Ütött-kopott és vak hitemmel.

2008. február 10.

Amikor elhagyni készülsz

Amikor elhagyni készülsz engem
Csatát nyert könnyel arcodon,
Amikor hibává lesz minden,
Amihez csak ragaszkodom.

Amikor háborút hirdet
A mosoly is ajkad körül,
Feledve csókomat, mindet,
A közös reggelek közül.

S amikor kínos éjeken át
Izzadva születik meg az indok,
Tiporva minden béke nyomát,
Már én is a harcra bólintok.

Emlékezz az első pillanatra
Iskolapadban ülve, régen,
Tekintetünkkel egymáshoz tapadva,
És a folyosón kéz a kézben.
Álmokat szöve, gyermekésszel,
S gyermeklelkünkben romlatlan.
Miért, hogy mégis másfele nézel?
Az a tekintet mondd, hol van?

Ki tudja még a titkot?

Hogy itt vagy újra, májusom,
Ki tudja még a titkot,
Ki szívemen ha átoson,
Nyomot hagy benne itt-ott.

Remélni újra, új tavaszt,
Virágot szedni Néked,
Megélni újra, s újra azt,
Hogy mindig újraéled.

Hogy új nap kel az éj után,
S benne a nyár-ígéret,
Mert akkor, egyszer, ott, sután
Átöleltelek Téged.

Hogy itt vagy újra, májusom,
Kinek köszönjem én meg?
Vén szívemen ha átoson,
És rám kacsint az élet...?

Gyerünk: a télnek vége rég,
Az idő megsuhintott.
Májusom, mondd: ki tudja még,
Ki tudja még a titkot?

Hogy csend legyen

Hogy csend legyen, már végre csend legyen,
Lábunk alatt a föld, fejünk felett az ég legyen,
Hajnali napfény fehér falakon
Vakítson újra, azt akarom.

Hogy én legyek, hogy végre már én legyek,
Akit hátukra emelnek a messzi kék hegyek,
Mondhassam újra, újra: nézz reám!
Mindehhez egy új élet kell talán.

dr Varga Lajos /apu-s/

Viselem sorsod

Viselem sorsod, bőrömhön hagyott
Lemoshatatlan, égő illatod,
Szakadt szegélyű rongyokba rejtve,
Fűzött varrótű benne felejtve.

Átázott kabátban izzad a lelkem,
Föléd Ég-tűzből sátrat emeltem,
Nem ázhatsz, nem fázhatsz! Álmodj! Aludj!
Istent is tagadok, hogy hinni tudj!

Minden lim-lom, idők sorában gyűlt,
Gondolatidba osonva vegyült,
Öntsd rám, mint kihűlt levesét a rab:
Nem érez éhet, holnap már szabad!

Szétért üveget magadon ne hagyj,
Hasítson engem szilánkjá! Tagadj
Le mindent, mit Rád szórtak az évek!
Testembe zúzzanak szúrva kések.

Viselem sorsod, gyalázzon rajtam
Átok-szó, Fekete, leljen bajban:
Enyém már mind, mi bánt, vagy fájni tud.
Tiszta maradhatsz, én leszek hazug.

Bőröndben őrzött Álmaim ragadd,
Terítsd éjre, Velük véd Magad!
Tükör paloták színbe rejtsenek.
Ne szánd, hogy visellek soha! Nevess!

Tekintetedből nézd rám ráncaid,
Vakítsa szemem gyúrt vonásaid.
Láss minden Színt, szivárványból képet,
De kettőt hagyj: Feketét, Fehéret!

Viselem sorsod. Ijesztő lázban,
Köhögésben, tüdőgyulladásban
Hozzád hajlok: lob rám ragadjon,
Betegség Felőled elmaradjon!

Feltörő éhben, korgó gyomorban,
Cselédi ágyon, szégyen-nyomorban.
Elérik Lelked száz arcú Kincsek,
Büszkén kezet csókolok a „Nincs”-nek.

Gazdaggá teszek vágy-rózsa ágban,
Szívemen hajtott, vérszín virágban,
Illatában gyönyörű Ítélet,
Fogd kezedbe, érezd: benne élek.

Mi legyen még belőlem áldozat?
Szomjadra élet-forrásból hozat
Dobbanó létem egy pohár vizet.
Viselve sorsod, koporsóm fizet.

Reng föld, leng lámpa, rázkódik az ágy,
Leomlik a kitagadó Világ,
Ne halld e hörgést, dacoddal neved!
Viselem sorsod. Szeretlek. Szeress!

Vallomásom

Fáradt kéz, alázott rendbe
Kulcsolva, rejték imát félt,
Őriz, némán, szót felejtve:
Kísérők közt az elítélt.

Asszonya arcára, haza,
Ajtót kitaró kilincsre
Gondol, utolsó vigaszra,
Só-könnyekbe csókolt nincs-re.

Sodorja párnája szélét,
Mint álmatlan, apró gyermek,
Gyomorba bújtatva éhét
Imát mormol, szó-szerelmet,

Vézna ujján haj hullámozik:
Sima tincsekben az élet
Tűnő boldogságot játszik,
Selymes illat-menedéket.

Szökő álom ébreszt valót,
Koppanó zajt hideg kövön,
Tíz köröm mar kapaszkodót
Csont vézna ábránd-tükrökön.

Áldásba hajló nagy falak
Suttognak felém biztatást
Arról, hogy megtaláljalak
Lelkemen: eleven Varázst,

Öleljelek és rejtselek
El e gyalázó világon,
Ne látszón, úgy szeresselek!
Reád gombolom kabátom,

Míg ég alatt és föld felett
Élettel bír engem Szándék,
Fáradt kezemmel védelek,
Nekem születnél! Ajándék

Lettél, csodált kincsem, vérem,
Szívemben surranó vétek,
Álmom feketén, fehérben!
Tudd: míg szeretsz, addig Élek!

Hallod? Néha imádkozom:
Érted mondom, Neked szánom!
Friss kenyered, vized hozom...
Rejtsd arcodra vallomásom!

(A Hitvesnek. Szeretettel.)

2008. november 22.

Örökül Neked

Hagyd, hagyd szívemben ezt a Csendet
Ajtót nyitni egy rezdülésnek,
Alig hallható kóros nesznek,
Beteges, végső szó-ütésnek!

Hagyj, hagyj szívemben néhány Álmod
Vérpiros bízásban Istent hinni,
Félúton reszkető románcot,
Ha menni kell, magammal vinni!

Hagyd, hagyd szívemben még a lángot
Sistergő fájdalomban égni,
Rászórva rólam minden átkot,
Jutalom percben Érted élni!

Hagyj, hagyj, szívemben rózsa nyíljon!
Huncut szárát itatja vérem,
Virágzásában égre írom:
Szerelem-kerted menedékem.

Hagyd, hagyd szívemben rejtek-vágyam,
Szégyenlős csókom, ölelésem!
Friss szalmából vedd meg az ágyam,
Magaddal takarj, légy a plédem!

Hagyj, hagyj szívemben fehéraranyt,
Csillogva dobbanja világom!
Borítson bár engem téli hant:
Kincseimben él ragyogásom.

Hagyd, hagyd, szívemben őrizd Titkod,
Rejtély-pillantását szemednek,
Innen el nem vész, megtalálod
Helyét annak, ahol szeretlek!

Hagyj, hagyj szívemben minden mesét,
Kerekerdőt, tündért és királyt,
A legkisebb fiút, kedvesét,
Üveghegyet, Óperenciát!

Hagyd, hagyd szívemben most a Csendet!
Pihenj! Aludj! Álmodban neved!
Örökség csókom éji Rended:

Imámban hagyom Neked. Szeress...

2008. december 20.

Fehérrarany

Emlékszem még a téli napra:
Friss hóra szórt szikrát az álmom
Háztetőkre, fehér kalapnak...
Akartam léted. Mindenáron!

Fehér volt minden, féltő szándék
Csikorgó ölelésben fázott.
Veszni hittek késő Ajándék!
Kabátom alatt ingem ázott,

Repült a táj, értelmet hagyva
Rohantam haza, hogy mentselek,
Őrző utam fehérraranyba
Lepte minden léptemet. Neked!

Orvos – nem értve semmit – vádolt:
„Asszonyom, a magzat Ön helyett”,
Nem hallott felőled se távol,
Sem közel egyetlen kis Jelet!

Azóta szánom ki úgy ítélt,
Hogy szavát csak tanult jog adja,
S hazugot bajtól megkímél,
Igazat zseb-súlyban kutatja.

Nem mozdulok rég' vádló hangra,
Jogom az élet, e bűn-kaland,
Nem vágyom érdemre, sem rangra,
Szíved hallgatom: örök harang.

Emlékszem, akkor énekeltem,
Tenyerem simított meséket:
Rúgtál egyet, s én figyeltem
Hullámozó, élő rezdülésed!

Ma is hallom, föl-föl idézem,
Míg fagyott éjeken kereslek
Dobbanásaidra ítéltén,
Szeretlek, szeretlek! Szeretlek!

/ Loccca lányom születésnapjára /

2008. január 22.

Vaszkó Márta /eprecske/**Feladom**

Szikrázón hófehér a táj,
a hideg csontomig hatol.
Előttem zord bércek,
nincs már erőm,
harcom feladom.
Körülöttem farkasok
üvöltve tépik,
marják testemet,
vérem kiserken
s folyik a fehér havon.
Erőm elhagyott,
szemem lecsukom.
Csak marcangoljatok!
Érzem itt a vég,
hagyom,
majd ha porhüvelyem megpihen,
lelkem szárnyalhat, szabadon!

2008. szeptember 21.

Hófehér

Hófehér virágok szirmának
könnycsepp a csillaga,
hófehér virág bódító,
édeskés illata,
hófehér sziklákon van
kezem nyomata.

A fák lombjai ezüstösen csillognak,
lebegnek a légben, köröttem minden fehér.

Ó istenem – ez lenne a vég?

Hófehér virágok szirmai a takaróm,
oly csodás minden hófehér nyugalom.
Lelkem megpihen csendesen, békésen,
megtaláltam helyem itt fent az egekben.

Váriné Gulyás Ilona /nefelejccss/**Hitetlen hívő**

Ne nevessek ki, bár ateista voltam s vagyok,
Tegnap éjjel mégis meglátogattak az angyalok.
Sokan jöttek, alig fértek lyuknyi kisszobámba,
Szárnycsapkodásuk romboló hatású tapétámra.
Gondolom, a főnök-angyal az, aki ágyamra ült,
Kék szemével átlátott rajtam, lelkünk egyesült.
Mefogta kezem, megkérdezte, miket kívánok,
Kértem, legyen kegyes a Sors, amikor hibázok.
A Főangyal nevetett; hiszen nem is te hibáztál,
Esernyő nélkül indulva bár tegnap bőrig áztál,
De így van megírva a Nagy Könyvben életed,
Hét ágra fog sütni a Nap, ha esernyőd cipeled.
Nyaralásod idejére nyáron borús időt várhatsz,
Ha télen síelni mennél, vége lesz a havazásnak.
Elmerengtem: ha már itt vagytok éppen nálam,
Nem lehet rádiózni a Nagy Könyv oldalában?
A Főangyal kacagott, és tanoncai is kiröhögtek,
Tanácstalanul álltam, most kérjek, könyörögjek?
Pech, és APEH sorozatomnak legyen már vége,
Főangyal! Kérlek, intézkedj már fenn az égben!
„Gyarló ember” – angyalok elhagyták szobámat,
Röptükben még leverték az erkély-antennámat.

A mondás szerint nincs ateista egy zuhanó repülőgépen,
Én életem földön-égen, ezután is hitetlen hívőként élem.

Apu, gyere értem!

Üvöltök a bénító, fájdalmas hiánynak
Apu gyere értem! Apu nagyon várlak!
Nincs ünnep, és igaz mosoly nélküled,
Apukám, repülni szeretnék még veled.
Apu! Ígérem, hogy jó gyereked leszek,
Apu! Ne hagyj itt! Hogy menjek veled?
Évek óta játszom csak, hogy még élek,
Apu, elég volt, már mindent megéltem,
A felhők fölé akarok menni hozzád rég,
Apu, azt mondtad, ott mindig kék az ég.
Repülőkön régóta a felhők fölött jártál,
Ne hagyj itt a földön! Ugye vársz rám?
Egy villámcsík fut épp ott a magas égen,
Együtt szeltük át. Én még jól emlékszem.

Két kezem feléd nyújtva imádkozva kérem,
Apukám, a felhők közül gyere vissza értem...

W. Kovács Krisztina /Welentze/

Énsúrítményem

Anyám, apám alkotott
amorális alkonyon. Arcpíritón
árvaháznak átadtak, átsuhanó
áldozatként, átokként. Álmélkodón
bambultam banális bánatomon,
bereteszeltém bátortalan,
bántalmazott bensőm.
Cinikus cinkostársukként
centralizáltam cudar célzatom.
Csecsszópóból cseppenként csalafinta
cserfes csemetévé cseperedtem,
dacos dúvadból dőre dühöngővé
differenciálódtam dzsumbujomban.
Ellenérzések emésztettek, ezért edzettem
esendőségem: elkerültem embereket.
Felindult fájdalomaimon félénken,
fejetlenül fejlődtem felfelé,
gettóból gürcölve gazdagodtam
gúnykép-éngrafikonomon.
Gyalázatos gyomnövényi gyakorlattal
gyarapodtam gyalulatlan.
Hagytam hosszasan hozzáláncolni
hévemet hűtlen hódítóimhoz.
Illuzórikus iskolákban igyekeztem
idealizálni ismérveimet, ismerettáramat,
így jutalomdíjul jófejű, jóra való,
joviális jellemmel jeleskedhettem.
Kagyló-karanténom kinyílt,
kebelbarátom-kedvesem kérte kezem,
lakodalmam limitálta lángolva
lobogó letargikus lelketem.

Mára menedékhely minden mocsoktalan
minutum, művészetek, melyek
nagyítólencsén nézegetek neves
nüánszokat, nemzedékeket.
Nyüstölődök nyomasztó
nyomorék „nyuszikámon”.
Öbégatva, ó, odalökte orv
orvostudomány: „oszt óvjad!,
öleld!, őrizd önállótlanodat! Önelégült, önző,
önvádoló, ördög, örlődj!
Pánikolj!” Pusztult pályaudvarom:
porontyom piramisnyi panasza.
Reménységem renegát repeszdarab,
ráadásul rovásaimon, rajzaimon,
sokszínű sommás séta-utaimon,
senkinek sikoltva-süvöltve,
szántsándékkal szárnyalok
szemlecsukva, szárnyaszegetten.
Támaszpillért taktikázok
tétova-tolvajként talajtalanul,
ugrásnyira úriember uracskám
utópiája újraéled, útilaput
ügybuzgó ügyetlenkedéseimre
ügyelően üzen, überelem.
Vágyódó vers-rajz-szoborszerző vászonnép
vagyok, veszteségünkben.
Zengjen zeneszó zenitemen.
Zárszóm: zabigyerek zérón,
zsombékomon
zsolozsmázzatok zsúfolásig!

Gárdonyi, 2008. május 14.

Wendler Mária **/zafir/****Pirkadat**

Fény táncol, ág lebben,
víz buggyan csermelyben,
pajkos hal csobbanva úszik tovább.

Vízparton csőr csattan:
béka-tor hajnalban.
Rigó-vágy hallatja hívó szavát.

Susog a nád, szellő simít,
új, szép napod szeme kinyílt,
álmok helyén való csodák,
teérted zsong e tág világ!

Fű-harmat száz színt bont,
lelkedre hálót font,
gyengéden érzékek foglyává válsz.

Fény táncol, szárny rebben,
ujjongó csenedben
örvénylő energiákra találsz.

Szökkenve jársz, susog a nád,
csermely dalol melódiát.
Kék ég ölel, kacsint a nap,
legyen örök e pillanat!

Párbeszéd Isten és Ember között

EMBER:

Testem ronggyá szakadt, vágyam Feléd emel!
Gyarló ember mivoltom Téged megérdemel?

ISTEN:

Az Élet küldetés, bátor Kalandorom!
Hogy' teljesítetted, firtatni nincs okom.
Csiszolt kristály-valódnál nincs értékesebb:
általad gazdagabb s hatalmasabb az EGY.

EMBER:

Leéltem éveim Téged félve, vakon,
gyötrelmeim Neked alázattal adom...

ISTEN:

Nem kértem szenvedést, mi fáj, Te vetted el,
földi világodban Magad rendelkezel!
Atdam játszóteret, hogy alkoss, tetterőt,
boldog esélyeket, s társat melléd, a Nőt.

EMBER:

Uram, mondd, hogy' lehet, mi szép volt, oly kevés?
Társaim és a Nő okozta szenvedés
keserű ízekkel terhelte nyelvemet,
s bűnbe taszították rég tiszta lelkemet.

ISTEN:

Bűntudatod csalárd! Sátánnak műve az!
Öröm világában a lázadó Kamasz
sötét eszményeit kajánul hirdető,
elhíttetésben nagy, világtalan Erő.

Nincs bűn, csak félelem, talajvesztett tudat,
mikor a rengeteg takarja az utat,
nincs másik Én, csak Te, léted tükörszoba!
Lépj ki a fényre hát, önbüntetés hona!

EMBER:

Uram, sebem heged, szavad mohón izsom,
látnom nagyságodat, végtelen oltalom!
Ölelésed gyönyör, de most, hogy értelek,
visszaengedsz-e még?! Várnak az Emberek...

Wendler Zoltán /Artur-Brun/**Saját ima**

Uram, nem kérek csodát, sem látomást,
csak napjaimhoz elég erőt.
Hallgasd meg, kérlek, ezt a kis fohászt,
jusson el Hozzád megelőbb.

Nem vágyom a pompát, sem gazdagságot,
vagyonnal ugyan mit kezdenék?
Pénzzel nem találhatok igaz barátot,
s örjítene magány, egyedüllét.

Add, hogy ne keressek mindenre kifogást,
s tanítsd meg beosztanom az időt.
A kellő pillanatban mutasd meg a vadászt,
ki csak a prédát tartja szem előtt.

Segíts Uram, hogy tisztán lássam az igazságot,
s hogy másoknak lehessenek menedék.
Hadd segítsem én is kicsit a világot,
jobb felé fordulni tengelyét.

Tanítsd meg nekem, kérlek, a várakozást,
hogy ne szalasszam a tervezett jövőt.
Az emberek lelkéből töröld, kérlek, a gyászt,
ez meggyőzhetné a Benned kétkedőt.

Tudom, az élet hoz még sok kudarcot,
s a lélek rettegő félelmét.
Engedd, hogy mindezzel felvegyük a harcot,
s felérhessünk Hozzád lépésenként.

– Képtár –
Alkotóink akik nem a szavakat használják

Kovács Barbara: Csillagparipa

Tornyai Tibor: Fasor

Somogyi Ottó: Lovak

Kamarás Klára: Letenyei fák

Kamarás Klára: Erdi út

Tartalomjegyzék

Bevezető gondolatok	3
André Ilona Ibolya (lenaneni)	9
Arany-Tóth Katalin (aranytk)	13
Ábel Andrea (AngyaliAndi)	19
Bartalovics Zoltán (prayer)	24
Bazsó Gábor (Baggio011)	27
Bányai Tamás (Thomba)	33
Bodnár Éva (erda)	43
Csata Ernő (haver)	47
Cseh Angéla (pumibu)	50
Csíki András (andrass)	53
Csizmadia László (csizi)	55
Csendes Csaba (csaszti)	57
Dávid József (csitesz)	58
Fazekas Margit (Gitka)	61
Fazekas Miklós (mickey48)	64
Fegyverneky Levente (ianseven)	66
Földi László (Lacoba)	67
Geiger Erzsébet (siklósi)	76
Hardik László (ho)	79
Hárs István (bla)	83
Hepp Béla (a_leb)	85
Herczeg Zoltán (Prince60)	88

Horváth Géza (hori)	91
Joóné Soós Andrea (anyatka)	95
Kajuk Gyula (trendo)	101
Kamarás Klára (Si)	105
Káli László (Captnemo)	109
Keszthelyi Béla (102)	113
Kiss Péter (kisssp)	115
Kormann Zsolt (zsoloo)	118
Kormos Franciska (taci)	124
Kovács Anikó (mango)	128
Kovács Barbara (Atlantiszi)	134
Kováts Péter (Skorpió)	138
Kővári Diana (Szirompárduc)	141
Kun Magdolna (lena1)	144
Lakatos Jánosné (Zsuka49)	148
Ligeti Éva (LEKA)	152
Lőrinczi L. Anna (Anna1955)	156
Lyza Zsolcai (Lyza1)	160
Markovics Anita (Emeraude)	163
Maszong József (Samway)	165
Mayer Edit Julianna (Julianna)	169
Máté László (winner)	171
Mezei Katalin (kismezei)	180
Nagy Gabriella (blue)	183
Nagy Márton (enigma)	184
Nagy Norbert (norbert)	186
Papp Laura (kiralylany)	189
Pete László Miklós (Inpeters)	191

Péter Erika (Eroica)	195
Piro M. Péter (piroman)	198
Ricza István (tavinarcisz)	202
S. Farkas Zsuzsanna (naiva)	204
Salati Ferenc (almajanos)	214
Sillingi Julianna (Vigi)	218
Somogyi Ottó (soman)	219
Standovár Ágota (stando)	227
Szalay Sándor (felix)	230
Szeleccki Niki (Thalassa)	235
Szemendei Ágnes (agnes)	237
Székács László (szekacs_laszlo)	242
Szilágyi József (Arvai, Emil)	244
Szűcs Ildikó (alamina)	245
Szűcs István (szucsistvan)	252
Sztolár Miklós (MZ_PER_X)	254
Tárnok Mihály (tamiska)	255
Tóth János (fényesi)	258
Török József (Benjoe)	267
dr. Varga Imre (Emericus)	268
dr. Varga Lajos (apu-s)	272
Vaszkó Márta (eprecske)	280
Váriné Gulyás Ilona (nefelejccs)	282
W. Kovács Krisztina (Welentze)	284
Wendler Mária (zafir)	286
Wendler Zoltán (Artur-Brun)	289

Képek tartalomjegyzéke

Kamarás Klára	26, 127, 236, 293, 294,
Kiss Péter	194,
Kovács Barbara	90, 290,
Nagy János	121, 217,
Somogyi Ottó	100, 261, 292,
Timár Zoltán	75, 137,
Tornyai Tibor	291,

FULLTÜKÖR

„LEGYEN OLYAN AZ EMBER, MINT GONDOLAT S
A SZÓ, AMELYEBŐL VERSET ÉPÍT, FORMÁL AZ
ALKOTÓ.”

(MICKIEWICZ)

GONDOLATAIM AZ ALKOTÁS ÉLMÉNYÉNEK
NAGYSZERŰSÉGE KÖRÜL FOROGNAK. MINDANY-
NYIAN, KIKNEK MŰVEI E KÖTETBEN SZEREPEL-
NEK, BÁTTRAN BELEVÁGTAK AZ ISMERETLENBE,
ÉS KITETTÉK SZÍVÜKET A PORONDRA. EZ EGY
OLYAN ÚT, MELYEN TÖBB A BUKTATÓ MINT A
SIKER, TÖBB A MUNKA, MINT AZ ELISMERÉS...
KÖNYVÜNK KIFEJEZI AZ ADNI AKARÁST, ÉS AZT
A VÁGYAT IS, HOGY SZEBBNEK LÁTHASSUK VILÁ-
GUNKAT...

LÖRINCZI L. ANNA

ISSN 2060-6435

9 772060 643596

